Venind în sprijinul sutelor de mii de cititori fideli colecțiilor noastre, și ținând cont de condițiile economice, EDITURA ALCRIS acordă următoarele facilități cumpărătorilor la „CARTEA PRIN POȘTĂ“:

– plata taxelor poștale,

– reducere de 10 % la achiziții de până la 10 cărți,

– reducere de 15 % la o comandă de peste 10 cărți pe titlu sau diverse titluri.

Plata se face la primirea coletului.

Editor: Aurelian Micu
Lector: Angela Vasile
Tehnoredactor: Ana Croitoru
Coperta: Andy

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
LLOYD, FRANCES
Fără menajamente / Frances Lloyd
București: Alcris, 2001.
p.; cm. – (El și Ea)
Tit. orig. (eng): The valley of illusion.
ISBN 973-646-073-8
821.111. 31=135.1

Colecția „ EL și EA “

FRANCES LLOYD

Fără menajamente

Traducerea și adaptarea în limba română de

CIPRIAN CHIRU.

ALCRIS

De aceeași autoare în colecția „EL și EA“ a mai apărut:

CAMIONUL LUI MAC **nr. 292**

La moartea mamei sale, Laura Fairchild ia primul avion spre Australia, unde fratele său vitreg studiază obiceiurile unui trib de aborigeni. Pentru a ajunge la el în inima acestui ținut pustiu, nu există decât un singur mijloc de transport: camionul lui Mac Dougall.

Dur și aspru, croit ca un atlet, acest cowboy neșlefuit refuză categoric s-o ia cu el. Dar nu ține figura! Laura se îmbarcă clandestin la bordul camionului. Nimic n-o face să se descurajeze, nici păianjenii, nici scorpionii, șerpii sau drumurile desfundate.

Înfruntă fără să clipească cele mai grele obstacole, dar se simte ciudat de slabă și descumpănită în fața privirii albastre ca de oțel a severului ei însoțitor, mai ales când acesta descoperă prezența ei nedorită.

Capitolul 1

Stacy privea pe fereastră traficul intens dintre clădirile de beton. Griul sumbru și nuanțele de maro ale acestora reflectau starea ei de depresie. Îi scăpă un mic oftat când lăsă în jos draperia și se întoarse spre bătrânul din spatele biroului.

– Domnule Mills, ați fost prietenul tatălui meu. Dumneavoastră ar trebui să înțelegeți mai bine decât oricine altcineva de ce am nevoie să-mi petrec o vreme singură și să-mi pun ordine în viață. Ce importanță are dacă-i un apartament new-yorkez sau o cabană în Texas?

– Tocmai pentru că am fost avocatul tatălui tău și cel mai bun prieten al lui, aș dori să te mai gândești puțin, replică avocatul, în timp ce-și scotea ochelarii cu rame negre și îi ștergea, absent, cu batista.

– Nu încerc să fug, vreau doar să-mi găsesc drumul în viață, îi explică tânăra.

– Stacy, orice altă fată, dacă ar fi fost în locul tău, ar fi ales Europa sau vreo insulă exotică. Acum ești o fată bogată.

Înțeleg că nu ești prea încântată de felul în care ai obținut banii, dar întotdeauna când îți moare cineva drag acomodarea este foarte dificilă. De când te știu ai fost o fată independentă, chiar încăpățânată aș putea spune, dar nu înțeleg de ce te-ai hotărât să pleci tocmai acolo.

Stacy Adams îl privi ezitând pe Carter Mills Sr., întrebându-se cum ar putea să-l facă să înțeleagă de ce trebuia să plece. Tatăl ei, Joshua Adams, îl respectase pe acest bărbat și avusese încredere totală în el. Tatăl ei. Cuvintele i se opriră în gât. Stacy își privi costumul albastru și mâinile înmănușate strânse în poală. Mama ei murise la puțină vreme după ce o născuse, lăsându-și soțul hoinar să aibă grijă de fiica lor, lucru care acestuia îi fusese complet necunoscut. Refuzând propunerile generoase ale prietenilor, care se oferiseră să aibă grijă de Stacy, Joshua Adams a mai umplut o valiză, cu scutece și cutii de talc, și și-a luat fiica de numai un an în următoarea lui călătorie. Viața tatălui și a fiicei a fost un lung turneu în jurul lumii, cu mici momente de respiro la New York, cât să-și tragă sufletul înainte de a o lua de la capăt, tatăl consolidându-și, de-a lungul vremii, o reputație de fotograf liber profesionist.

Amintiri dragi reveniră în mintea lui Stacy, una dintre cele mai vii fiind ziua în care a împlinit șaptesprezece ani, în urmă cu trei ani, când tatăl ei i-a dăruit un cățeluș, într-un hotel din New Orleans. I-a pus numele Cajun, în onoarea țării lui de baștină. Cățelușul jucăuș s-a transformat rapid într-un ciobănesc german masiv, total devotat tinerei sale stăpâne. Tatăl ei prezisese că Stacy va fi apărată de Cajun mai bine decât de orice înger păzitor. Ea se întrebă dacă tatăl ei știuse vreodată câtă dreptate avea, deoarece Cajun era cel care o

scosese, inconștientă și totuși nevătămată, dintre rămășițele avionului taxi, înainte ca acesta să explodeze. Pilotul și tatăl ei nu supraviețuiseră.

Încercând să-și înghită lacrimile, Stacy ridică fața și întâlni privirea afectuoasă a avocatului. Ochii ei căprui deveniră cețoși din cauza lacrimilor care amenințau să se reverse, iar buzele i se arcuiră într-un zâmbet îndurerat.

– Îmi retrag cuvintele, Stacy. Poate că, mergând acolo, vei reuși să-ți limpezești gândurile. Joshua iubea Vestul și nu refuza niciodată un contract care l-ar fi purtat într-acolo. Carter Mills Sr. se ridică de pe scaunul său și se apropie de ea. Dar ține minte că ești încă foarte tânără, abia ai împlinit douăzeci de ani, și ai în față viața întreagă. El n-ar fi vrut să ratezi așa ceva pentru nimic în lume – nici lucrurile frumoase și, cu siguranță, nici pe cele neplăcute.

Stacy luă mâinile pe care i le întinse bătrânul și se ridică în picioare.

– Știam că, în cele din urmă, veți înțelege de ce trebuie să fac asta.

– Cu toate acestea, există cel puțin un tânăr pe care-l știu eu, destul de supărat că pleci, comentă Carter Mills. Dar nu-l poți învinovăți pe fiul meu că vrea să te ducă prin cele mai la modă cluburi de pe aici. Și nici nu poți spune că locul tău nu-i aici, mai ales dacă ne gândim la moștenirea lăsată de tatăl tău.

– Mă tem că n-am acceptat ideea că sunt destul de bogată. Înainte eram fericită doar să fiu cu tata, călătorind încotro bătea vântul. Poate c-am moștenit cheful lui de ducă. Însoțită

doar de Cajun și Diablo, înconjurată de kilometri de spațiu liber, voi putea să mă hotărăsc în privința viitorului meu, concluzionă Stacy, luându-și geanta.

– Îți iei și calul ăla prost? Speram că l-ai vândut cu mult timp în urmă! exclamă avocatul, fără să-și ascundă îngrijorarea. Cred că faci o mare greșeală că-l iei cu tine.

– Oh, Diablo nu-i chiar atât de rău și năbădăios cum credeți. Are doar o personalitate puternică! zâmbi Stacy. Știți bine că sunt un călăreț excelent. Tata nu mi l-ar fi dăruit pe Diablo dacă s-ar fi îndoit de capacitatea mea de a-l controla.

– Te cred, dar sunt sigur că nu și-a închipuit vreodată că ai putea lua și calul cu tine în sălbăticie, replică domnul Mills.

– Nu, sunt sigură că tata a sperat ca într-o zi să mă stabilesc undeva și să-mi asum locul în societatea respectivă, ca să zic așa. Dar încă nu sunt pregătită pentru acest pas. Poate că niciodată nu voi putea să fac acest lucru, cine știe? spuse ea, gânditoare. Acum chiar trebuie să plec.

– Ce faci cu apartamentul cât vei fi plecată?

– Îl voi încuia doar, n-am să-l vând, răspunse Stacy și o undă de durere îi întunecă privirea.

– Să știi că vei fi totdeauna binevenită în casa noastră. Și dacă vreodată vei avea nevoie de ceva, nu ezita, mai spuse Carter Mills.

– Așa voi face. Carter Jr. mă va duce la cină mâine seară, ca să-mi iau adio de la civilizație pentru un timp. Cred că-și imaginează c-am să plec în cine știe ce colț întunecat al Africii, zâmbi Stacy, emoționată de grija pe care i-o purta avocatul. Vă mulțumesc pentru tot, domnule Mills.

Stacy zâmbea când ieșea din biroul lui. Domnul Mills nu se putea abține să-și facă griji din cauza ei. Nu va pleca într-o zonă chiar atât de îndepărtată, dar va fi destul de izolată. Când fiul său îl anunțase că ea se hotărâse să închirieze o cabană de vânătoare în Texas, imediat se interesase de condițiile oferite și de situația de acolo. Însă nu găsise nici o breșă în planurile ei, exceptând doar faptul că pleca singură.

Stacy intră în lift. Gândindu-se la planurile pe care și le făcuse, nu era conștientă de privirile interesate ale câtorva dintre pasagerii liftului. Pistruii de pe nasul drept, de obicei o făceau să pară banală în ochii unui străin. Dar la o privire mai atentă, observai părul șaten strălucitor încadrându-i ovalul feței și ochii căprui, acum întunecați de durere și de genele lungi, toate acestea dându-i o înfățișare fascinantă.

Când ajunse la parter, Stacy ieși în stradă și se lăsă purtată de valul de pietoni până în parcarea unde-și lăsase mașina. Preocupată de propriile gânduri, porni mașina și intră în trafic. Mașina sport luxoasă era un cadou de la tatăl ei.

Ajungând în fața blocului în care avea apartamentul, Stacy intră și luă liftul până la etajul cinci. Străbătu tăcută holul până la ușă și ezită când ajunse în dreptul acesteia. Când băgă cheia în broască să descuie, o cuprinse depresia. Dar imediat fu întâmpinată de un ciobănesc german, încântat c-o revedea, schelălăind de bucurie.

– Cajun, urâtule, ți-a fost dor de mine? zâmbi Stacy cu tristețe, strângând la piept capul enorm al câinelui și privind adorația nedisimulată din ochii acestuia. Ce m-aș face fără tine?

Telefonul sună, smulgând-o pe Stacy din gândurile sumbre. Ridică receptorul, așezându-se pe canapea.

– Da?

– Stacy? Sunt Carter, se auzi o voce masculină. Mi-a zis tata că dacă aș fi ajuns puțin mai devreme, te-aș fi găsit aici.

– Am plecat pe la patru, spuse Stacy privindu-și ceasul.

– Cum merg treburile?

În glasul lui se simțea o urmă de îngrijorare.

– Bine, pe bune. Voiam să termin de împachetat, și ultimele pregătiri. Apoi, zâmbind, continuă. Mi-am împachetat chiar și câteva rochii alături de hainele de călătorie. Intenționez să particip la viața mondenă din acel orășel uitat de lume!

– Atâta timp cât n-ai să întâlnești cine știe ce cowboy înalt, brunet și chipeș care să te răpească și să fugă cu tine în asfințit pe armăsarul lui alb, nu mă deranjează, glumi Carter.

– În locul tău nu mi-aș face griji. Nu mai există cowboy ca pe vremuri, chicoti Stacy. Ultima oară când am fost în Vest, cu tata, am văzut numai bărbați de patruzeci-cincizeci de ani arși de soare și cu familii de întreținut.

– Mergi cu mașina până acolo?

– Doar Cajun și cu mine. Diablo va merge cu trenul până la Pecos. Îl iau de acolo și ne continuăm drumul spre McCloud. Cabana este la vreo patruzeci de kilometri de oraș, așa că nu voi fi prea departe de civilizație.

– Mă bucur că nu mi-ai cerut să vin cu tine. Atâta singurătate m-ar face să mă urc pe pereți. Nu văd cum ai putea rezista mai mult de-o săptămână. Cât de diferit poate fi un munte de altul? o tachină Carter.

– Poate că ai dreptate, dar va trebui să aflu asta singură.

– Nu te pot determina să te răzgândești, nu? se auzi vocea din receptor. Uite, am de lucru la un dosar în seara asta, așa că nu voi putea să trec pe la tine. Dar ne vom vedea mâine seară. La șapte fix, e bine?

– Bine, fu de acord Stacy.

– Atunci, s-a făcut. Ai grijă de tine și ne vedem mâine. Pa!

– La revedere, Carter.

Legătura telefonică se întrerupse, fiind înlocuită de o liniște zdrobitoare. Refuzând să se lase-n voia melancoliei, Stacy se ridică de pe canapeaua înflorată și intră în dormitor. Va împacheta și ultimele lucruri, cum afirmase și la telefon.

*

* *

În seara următoare Stacy tocmai își punea pandantivul cu onix la gât, când se auzi soneria. Aruncă o ultimă privire în oglindă și zâmbi satisfăcută. Când deschise ușa să-l lase pe Carter să intre, ochii îi străluceau de încântare.

– Sper că nu te-am lăsat să aștepți prea mult.

Bărbatul înalt și blond o prinse de mâini și o privi admirativ.

– Să-ți mai spun ceea ce deja știi? Nu m-ar fi deranjat să aștept chiar și mai mult, dacă aș fi știut ce urma să văd. Mergem? o întrebă. Am făcut rezervări pentru ora opt la clubul Meadow Wood Country.

– Minunat, zâmbi Stacy.

Cei doi discutară relaxați până la mașină, dar, după ce se urcară, conversația aproape încetă. Carter se concentra asupra

traficului, în timp ce Stacy îi studia discret silueta. Era un bărbat chipeș, aproape blond, cu ochi de un albastru deschis. Era cu șase ani mai mare ca ea și deja se pregătea să-l înlocuiască pe tatăl său la cabinetul de avocatură. Carter era considerat de multe din prietenele ei o partidă excelentă. Chipul lui atrăgător, cu piele deschisă, se potrivea cu părul castaniu și ochii căprui ai lui Stacy.

Însă niciodată nu-i legase vreo promisiune sau declarații de dragoste. Când Stacy își însoțea tatăl în călătorii, îi trimitea lui Carter cărți poștale amuzante de pe unde se afla și îl suna când se întorcea în oraș. Cele două familii erau mulțumite de relația copiilor lor, sperând, în secret, ca ei doi să se căsătorească într-o zi.

Stacy zâmbi în timp ce-l urmărea cum parca mașina. Relația lor nu fusese niciodată de genul frate-soră, gândi ea, deși încă nu ajunsese la stadiul pasional. Se bucurau amândoi de compania celuilalt, în timp ce așteptau ca dragostea să sosească la vremea ei. Într-o bună zi, presupuse ea, se vor căsători. Vor avea o viață frumoasă împreună. Se înțelegeau prea bine, ca să fie altfel. Dar nu acum, încă era prea devreme.

„În afară de asta, sunt destul de naivă ca să-mi doresc o dragoste care să mă facă să plutesc în nori, deși așa ceva nu întâlnești decât în basme“, gândi Stacy.

– Ai de gând să cobori din mașină, visătoareo, sau rămâi acolo? o întrebă Carter râzând, în timp ce-i ținea portiera deschisă.

– Îmi pare rău... eram cu mintea aiurea.

– Atunci vino înapoi. Seara asta este a mea și intenționez să profit cu totul de ea, zâmbi el, conducând-o spre intrarea clubului.

Intrară, și Carter comandă băuturile, în timp ce Stacy admira decorul interior.

Când chelnerița se întorcea cu băuturile, Stacy îl surprinse pe Carter privind-o cu o expresie sumbră pe chip.

– De ce ești atât de tăcut? Credeam că vom sărbători în seara asta! râse Stacy.

– Scuze, mă gândeam la vacanța ta. Stacy, tata nu-i prea încântat, și nici eu nu sunt. Dacă ți se întâmplă ceva în cabana aia uitată de Dumnezeu, vor trece săptămâni până va afla cineva, spuse el.

– Te rog, să nu mai vorbim despre asta. Am luat o hotărâre și nu mă poți convinge să mi-o schimb, replică ea pe un ton puțin cam dur din cauza propriei emoții. Am impresia că toți știu ce-i mai bine pentru mine, în afară de mine însămi.

– Te-ai gândit vreodată că poate au dreptate? o întrebă el, cu o umbră de dezgust în glas. Crezi că dacă ai călătorit prin toată lumea, poți face față oricărei situații ivite? Ei bine, nu ești mai experimentată decât o țărăncuță! Ceea ce ți-a arătat tatăl tău din spatele aparatului de fotografiat a fost lumea văzută dintr-un unghi sigur pentru tine. N-ai idee cum e să fii de una singură.

– Doar pentru că am văzut foametea și războiul, din punctul lui de vedere, le face mai puțin reale? Știu ce înseamnă viața. Și știu ce voi face eu cu a mea, așa încât nu mai are rost să vorbim despre acest subiect, replică Stacy.

– Vrei să încetezi măcar o dată să mai fii atât de încăpățânată, și să începi să gândești?

– Ți-am spus că subiectul este închis.

– Atunci hai să dansăm, sugeră Carter supărat.

Stacy se ridică, iar el o conduse spre ringul de dans. Când o luă în brațe. Stacy râse.

– Oh, Carter, îmi pare rău. N-am vrut să-mi pierd firea. Hai să nu ne certăm în seara asta.

– Bine, vom considera subiectul închis. Ne vom bucura doar de seara asta împreună, zâmbi el când îi văzu privirea rugătoare.

Mai târziu, fură conduși la o masă mai retrasă, pentru două persoane. După ce au terminat de mâncat, li se aduseră cafelele.

– A fost o masă delicioasă, spuse Stacy, lăsându-l pe Carter să-i aprindă țigara.

– Îhm. Dar partenera mea este chiar și mai delicioasă.

– Vă mulțumesc, prea stimate domn.

– Vrei să ne întoarcem la bar și să mai dansăm, sau preferi să mergem în altă parte?

– Nu, hai să rămânem aici. Îmi place atmosfera și, în afară de asta, n-am chef de discotecăastă-seară, răspunse Stacy.

– Perfect, nici eu n-am chef. Avem ceva de vorbit și nu vreau să țip pentru a mă face auzit.

– Te rog, fără alte prelegeri despre călătoria mea, îl rugă ea. Ai promis că nu vom mai discuta despre asta.

– Și intenționez să mă țin de promisiune. Este vorba despre cu totul altceva. Mergem?

– Mergem.

Stacy îl așteptă pe Carter la ieșirea din sala de mese până achită nota de plată. Găsiră o măsuță liberă într-un colț și comandară băuturile. Când formația începu să cânte o melodie lentă, cei doi se îndreptară spre ringul de dans. Ținând-o pe Stacy în brațe, Carter o privi cu blândețe în ochi.

– Îți mai amintești comentariul pe care l-a făcut tata după înmormântarea tatălui tău, când ți-a spus că faci parte din familie?

– Da, spuse Stacy, devenind și ea serioasă.

– Vreau să legalizăm acest lucru. Vreau să-mi fii soție, continuă el. Nu vreau să te răzgândești în privința călătoriei tale, dar când te vei gândi la viitorul tău, vreau să mă incluzi și pe mine în el. Până acum n-am mai vorbit despre viitor și a venit vremea s-o facem. Până acum am fost amândoi prea tineri. Eu încă mai aveam de terminat facultatea, iar tu trebuia să te maturizezi. Acum am terminat amândoi și e vremea să ne planificăm viitorul.

– Carter, nu știu ce să zic. Nu știu dacă sunt pregătită să mă așez la casa mea. Nu știu…

– Nu spune nimic acum. Știu că este mult prea devreme, după moartea tatălui tău. E normal să fii confuză, așa încât nu-ți cer acum un răspuns. Când vei fi pregătită, am să-ți fac din nou propunerea cum se cuvine. Până atunci, cât vei sta acolo, în acea cabană din Texas, îți cer doar să ții minte că te iubesc și că vreau să mă însor cu tine, spuse încet Carter, sărutând-o încet pe frunte.

O strânse încă o dată în brațe și continuară să danseze în liniște, în timp ce Stacy se gândea la propunerea lui. N-ar fi trebuit să fie surprinsă, și totuși era, deși și ea se gândise la același lucru mai devreme. Întorcându-se la masă când se sfârși melodia, rămaseră tăcuți o vreme.

– Ai spus că-l trimiți pe Diablo în Texas. Voiam să te întreb dacă nu vrei să-ți împrumut calul meu, zise Carter. Este, cu siguranță, mult mai blând decât al tău.

– Nu cred că Diablo îmi va crea probleme, dar îți mulțumesc pentru ofertă, zâmbi Stacy. În afară de asta, a plecat deja spre Pecos, așa încât mă voi ține de planificarea mea.

– La ce oră vrei să pleci, mâine? o întrebă Carter.

– Sper să pot pleca pe la prânz.

– S-a făcut destul de târziu și n-aș vrea să spui că te-am împiedicat să-ți faci somnul de frumusețe. Cred că vei avea o mulțime de lucruri la care să te gândești în seara asta. Cel puțin, eu așa sper, zise Carter, făcând o vagă referire la propunerea lui.

Mai discutară un pic pe drumul de întoarcere. Stând confortabil pe bancheta din față, Stacy privea străzile luminate. Când ajunseră în fața blocului în care locuia ea, Carter opri motorul apoi, în loc să iasă din mașină, rămase tăcut pe scaun, privind-o pe fata de lângă el.

– N-am să pot veni mâine ca să-mi iau rămas bun, așa că-ți urez acum baftă, spuse el, îmbrățișând-o. Apoi Stacy ieși din mașină, când el veni să-i deschidă portiera. Tăcuți, intrară în clădire și se îndreptară spre ușa liftului. Acum te las, Stacy. Să te întorci repede, șopti Carter, privind-o cu afecțiune și sărutând-o pe frunte.

Când acesta plecă, ea urmări cu privirea silueta musculoasă și zveltă care se îndepărta și simți un gol rece în suflet. Se întoarse și intră în lift. Când intra încet în apartament, se îndoia deja de propria decizie de a-și părăsi casa și prietenii.

O oră mai târziu adormi, hotărâtă din nou să-și ducă la îndeplinire planurile de a pleca în Texas.

Capitolul 2

„McCloud – 15 km“ scria pe indicatorul de circulație. Stacy își arcui spatele, destinzându-și mușchii înțepeniți. După două zile și jumătate de condus continuu oboseala începea să-și spună cuvântul. Dar acum era aproape, iar nerăbdarea de a atinge, în sfârșit, destinația, nu-i dădea pace. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Doar ochii îi erau ușor încercănați, martori ai drumului lung și obositor. Pe scaunul pasagerului, Cajun dormea încovrigat în spațiul strâmt.

Remorca pentru doi cai, proiectată special pentru Jaguar, era trasă cu ușurință. Diablo fusese cam agitat când îl urcase în ea, la Pecos, însă după aceea se liniștise.

Nu mai era mult până ajungea la cabană. Mai întâi se va opri la familia Nolan ca să afle cum ajunge la cabană și ca să cumpere niște alimente de la băcănia lor. Cu puțin noroc își va pregăti cina pe la șapte.

În fața ei se zărea orașul. Pe măsură ce se apropia, Stacy încetinea, observând cu atenție împrejurimile.

Opri la o stație de benzină de la marginea orașului. Coborând din mașina neagră sport, pocni din degete spre Cajun ca s-o urmeze. Puțin cam țeapăn și somnoros, acesta își urmă stăpâna. Stacy se uită în jur și observă, plăcut impresionată, lipsa obișnuitelor pete de ulei și a pieselor de schimb împrăștiate peste tot. Deși clădirea nu era nouă, era într-o stare excelentă.

Un adolescent ieși și se îndreptă spre Jaguar. Privirea lui admirativă trecu neobservată de Stacy, ocupată să privească orașul care se întindea în fața ei scânteind în soarele după-amiezii.

– Fac plinul, domnișoară? o întrebă tânărul.

– Te rog. Și verifică și uleiul, spuse ea zâmbind când auzi accentul ușor sudic.

Cajun se duse să cerceteze împrejurimile benzinăriei, în timp ce Stacy intră în clădire, pentru a se adăposti de soarele torid. Înăuntru avu nevoie de câteva clipe până i se acomodară ochii cu întunericul. Acolo se aflau doi bărbați. Unul dintre aceștia, cel mai în vârstă, era vânzătorul. Celălalt, care stătea cu spatele la ea, era îmbrăcat în niște blugi albaștri și cămașă de bumbac. Părul, aproape negru, abia se vedea de sub pălăria Stetson pătată de transpirație. Statura lui înaltă, musculoasă îl împiedica pe vânzător s-o vadă pe Stacy, până când ea se apropie de tejgheaua pe care se găseau o mulțime de dulciuri.

– Scuze, Cord. Cu ce vă pot ajuta, domnișoară? o întrebă bărbatul.

Stacy își ridică privirea spre el și observă zâmbetul din ochii lui căprui și pielea arsă de soarele texan. Nu se putu abține și-i întoarse zâmbetul.

– Aș vrea o ciocolată din aceea, spuse Stacy.

– Sigur, încuviință bărbatul, întorcându-se să pună în casa de marcat monezile întinse de Stacy. Nu vreau să fiu indiscret, doamnă, dar după accentul dumneavoastră nu cred că sunteți de prin partea locului, nu?

– Nu mi-am dat seama, până acum, că aș avea vreun accent, dar pentru dumneavoastră presupun că am, răspunse Stacy râzând. Vin de la New York, însă voi locui aici în această vară. Ați putea să-mi spuneți unde pot găsi familia Nolan? Am închiriat cabana lor de vânătoare, îi explică ea în continuare.

Atunci celălalt bărbat se întoarse cu fața spre Stacy, iar ea fu surprinsă când văzu dezaprobarea din privirea lui. Nedumerită, îl auzi mormăind un la revedere bărbatului din spatele tejghelei și ieșind, îndreptându-se spre un jeep parcat lângă benzinărie. Întorcându-se înapoi spre tejghea, ea încercă să uite expresia tulburătoare a ochilor lui. Făcuse ceva nepermis?

– Scuzați-mă, nu v-am auzit! întrebă ea, realizând că vânzătorul o întrebase ceva.

– Spuneam că familia Nolan este proprietara băcăniei din oraș. Faceți prima la dreapta, apoi a doua la stânga. Al doilea magazin după colț este al lor, zâmbi el.

– Mulțumesc.

– Am mai completat cu un sfert de litru de ulei. Mamă, ce mașină aveți! comentă puștiul când intra pe ușă. Pun pariu că-i lasă pe toți în urmă, la drum drept!

– Ajunge, Billy, interveni bătrânul, în timp ce lua de la Stacy banii pentru benzină și ulei.

Tânăra râse.

– Acum aș face bine să merg la familia Nolan, ca să pot ajunge la noua mea casă până se întunecă.

– Păi, țineți cont de instrucțiunile mele și o s-o găsiți ușor. Molly Nolan este mereu acolo după-amiaza, și presupun că va ști de unde să-l ia pe bărbatul ei, zise vânzătorul în timp ce-o conducea pe Stacy la mașină.

Îl fluieră pe Cajun și le făcu celor doi cu mâna, reluându-și drumul pe autostradă. Stacy zâmbi în sinea ei când coti pe prima la dreapta. Oamenii păreau foarte prietenoși. Sau, cel puțin, doi dintre ei, se corectă ea. Dar nu-l va lăsa pe străinul bronzat să-i strice prima impresie despre oraș. Dacă n-ar fi părut atât de dezagreabil, probabil că l-ar fi considerat chipeș, reflectă ea.

Cu siguranță avea tot ce-i trebuia – păr negru, ochi căprui și o constituție impunătoare, musculoasă – dar se comportase de parcă ea ar fi fost contagioasă. N-avea rost să-și mai facă probleme în privința acelor ochi neprietenoși. Trăsăturile ferme ale chipului, linia dură a maxilarului și a pomeților îi vădeau caracterul puternic.

În sfârșit, ajunse la băcănie. Parcă mașina și, când Cajun vru s-o urmeze, ea îi făcu semn să rămână pe loc. Aruncă o privire și în rulotă, la Diablo, înainte de a se apropia de magazin. Împinse ușa și intră.

În spatele tejghelei înguste se afla o doamnă în vârstă, mărunțică și cam durdulie. Stacy presupuse că avea în jur de cincizeci de ani. În păr i se zăreau câteva șuvițe argintii, care-i dădeau un aer matern. Rochia simplă, de casă, îi amintea fetei de o bucătărie cu arome și prăjituri proaspăt coapte. Când clienta care aștepta plecă, Stacy se apropie.

– Scuzați-mă, dumneavoastră sunteți doamna Nolan?

– Da, eu sunt. Cu ce vă pot fi de folos? o întrebă femeia.

– Mă numesc Stacy Adams. Am închiriat cabana dumneavoastră pe perioada acestei veri, îi explică tânăra, zâmbind.

– Sigur, cine altcineva ar fi putut fi? Ar fi trebuit să te recunosc imediat. Turiștii nu opresc la magazinul nostru. Ai spus că vei ajunge aici în prima jumătate a lunii mai, dar am uitat cu totul, se scuză femeia. Presupun că ești nerăbdătoare să ajungi acolo înainte să se întunece.

– Așa este. Speram să dorm acolo în noaptea asta, doamnă Nolan.

– Oh, Doamne, spune-mi Molly, altfel am impresia că vorbești cu altcineva, râse ea. Soțul meu va fi aici curând și te va conduce el. Am făcut curățenie acolo săptămâna trecută, dar mai era ceva de lucru. Știi cum sunt bărbații, dacă au pe ce să stea și au și un aragaz, nu-i mai interesează dacă au perdele la geamuri sau o față de masă.

– Sunt sigură că totul este perfect. Sper că nu te-ai deranjat prea mult pentru mine, zise Stacy, dându-și seama că femeia îi observase hainele scumpe și se temea că ea s-ar fi așteptat la un confort de lux.

– Scuzați-mă, se auzi o voce din spatele lui Stacy.

Când se întoarse, se trezi față-n față cu străinul cu umeri lați de la benzinărie. Involuntar, ochii ei îi căutară pe ai lui. Nu sesiză nici un semn c-ar fi recunoscut-o.

– Oh, Cord, cât mă bucur c-ai venit! spuse Molly Nolan ieșind de după tejghea ca să-l ia de braț. Pe buzele lui apăru un zâmbet ușor când privi chipul matern al femei. Ți-o prezint pe domnișoara Stacy Adams. Ea a închiriat cabana de

vânătoare, pentru această vară. Stacy, el este Cord Harris, proprietarul cabanei. Ferma lui e cam la zece kilometri de cabană.

Surprinsă de neașteptata întâlnire cu străinul pentru a doua oară în aceeași zi, Stacy murmură o replică politicoasă și reuși să-și ridice privirea din nou spre ochii lui reci. De data asta în ei se vedeau clar ostilitatea și sfidarea. O măsură intenționat din cap până-n picioare.

Stânjenită, simți că roșește. Furioasă pe atitudinea lui suspicioasă, își ridică și ea bărbia, sfidându-l.

– Sper să nu ți se pară prea dezolant și izolat ținutul nostru, afirmă bărbatul cu o urmă de sarcasm în voce.

– Sunt sigură că-mi va plăcea. Aproape toți de pe aici, cu care am intrat în contact până acum, m-au făcut să mă simt ca acasă, replică Stacy, încercând să-și stăpânească iritarea ce amenința să izbucnească.

– Sunt sigură că așa este, interveni doamna Nolan. Nu avem prea multe fete frumoase ca tine pe aici. Să vezi că imediat ce se duce vestea că vei locui aici în această vară, tinerii noștri vor face cărare până la ușa ta!

– Mă îndoiesc, zâmbi Stacy.

– Nu ți-e teamă să stai singură acolo sus, la cabană? interveni Cord Harris. După câteva nopți pe care o să ți le petreci singură, probabil ai să te răzgândești și ai să accepți compania tinerilor noștri.

– Posibil, dar puțin probabil. Vedeți dumneavoastră, domnule Harris – zise Stacy, indignată de cinismul lui – am venit aici ca să fiu singură. Vreau să-mi fac prieteni, dar nu intenționez să iau parte la viața socială.

– „Intenționez“, îmi place cum ai pus problema, zise el, privind-o calm. Lasă loc de interpretare. În orice caz, nu pari genul de persoană căreia să-i placă singurătatea.

– Haide, Cord, interveni Molly Nolan, încercând să calmeze atmosfera tensionată dintre cei doi. Nu cred că-i treaba ta s-o judeci pe domnișoara Adams și planurile ei. Cere-ți scuze pentru impolitețea ta.

– Dacă nu-i adevărat ce-am spus, îmi cer scuze, zise el, ducându-și mâna la pălărie, batjocoritor. Vă doresc o ședere plăcută, domnișoară Adams, indiferent cât de lungă va fi.

Întorcându-se spre doamna Nolan și înclinându-și capul în semn de rămas bun, arogantul fermier își luă punga cu alimente și ieși din magazin fără să-i lase lui Stacy timp să-i răspundă. Furia ei atinsese niște cote atât de ridicate, încât nici să vorbească nu mai reușea. Până atunci, niciodată nu mai cunoscuse un tip atât de insolent și sarcastic. Întorcându-se spre femeia uimită de alături, Stacy își manifestă neplăcerea.

– Cine naiba se crede?

– Oh, nu trebuie să-l iei în serios pe Cord, o liniști Molly, absentă. Are tendința să-și rostească cu glas tare părerile. Dar sub aparența asta dură, este chiar o persoană fermecătoare.

– Pe mine m-a păcălit! exclamă Stacy. Mi-ar fi plăcut să stea la zece mii în loc de zece kilometri de cabana mea. Ce naiba am făcut să merit un asemenea atac?

– Nimic, draga mea. Poate că i-ai amintit doar de altcineva, replică femeia, agitându-se în spatele tejghelei. Presupun că vrei să faci și niște cumpărături. Soțul meu trebuie să vină din clipă-n clipă.

Continuând să fiarbă de furie, Stacy luă un cărucior și porni printre rafturi.

„Chiar dacă este cel mai apropiat vecin de cabana mea, voi avea grijă să-l ocolesc, deși aș vrea să-l văd măcar o dată renunțând la răceala afișată și înfuriindu-se fără motiv!“ gândi ea.

După ce cumpără tot ce avu nevoie, Stacy se întoarse la tejghea, unde o găsi pe Molly Nolan vorbind cu un bărbat subțire și chel. Ghicind că acela trebuia să fie domnul Nolan, Stacy li se alătură.

– Gata, draga mea? Ai găsit tot ce-ți trebuia? o întrebă Molly, întorcându-se apoi spre bărbatul de alături. Ea este domnișoara Adams, Harry. El este soțul meu. El te va conduce la cabană.

– Mă bucur să vă cunosc, domnule Nolan, spuse Stacy, întinzându-i mâna.

– Mi-a spus Molly că ești drăguță, dar n-a spus că ești atât de drăguță. Sunt sigur c-ai să aprinzi orășelul ăsta, replică bărbatul cu ochii strălucind în timp ce-i strângea mâna. Deși nu-i cine știe ce de această cabană, sper totuși să-ți placă.

– Sunt sigură că-mi va plăcea. Sunt obișnuită cu lipsa de confort încă de pe vremea călătoriilor cu tatăl meu, spuse ea zâmbind.

– Oh, vine și tatăl tău? o întrebă Molly.

– Nu, răspunse Stacy și o umbră de durere îi întunecă pentru o clipă chipul. A murit într-un accident de avion acum o lună.

– Vai, îmi pare rău. N-am vrut să… începu Molly.

– Nu, n-aveați de unde să știți, o întrerupse Stacy.

– Dar mama ta? A rămas în Est? A fost de acord să pleci așa, singură, în lume? o întrebă Harry Nolan.

– Mama a murit la puțin timp după ce m-am născut eu, așa încât acum sunt cam singură. Dar nu vă faceți griji, am venit cu ciobănescul meu german. Sunt convinsă că poate face față oricărui pericol care m-ar pândi, râse Stacy.

– Buni câini, ciobănești, fu de acord bărbatul. O să aibă foarte mare grijă de tine.

– Bineînțeles, dar sper să nu fie cazul, zise Stacy, luându-și sacoșa cu provizii. Ei bine, domnule Nolan, sunt gata de drum.

– Unde ți-ai parcat mașina? o întrebă el.

– Peste drum de magazin.

– Ne întâlnim în cinci minute, cât să-mi iau jeepul, și te conduc, încuviință el pornind spre ușă.

– Dacă mai ai nevoie de ceva sau ai chef de companie, dă o fugă prin oraș. Eu și soțul meu vom fi încântați să ne vizitezi, spuse Molly după ce plecă soțul ei.

– Așa voi face. Însă cred că o vreme mă voi bucura de liniștea și calmul împrejurimilor, răspunse Stacy, emoționată de grija maternă a femeii.

– Toți oamenii de pe aici sunt prietenoși și vor fi mai mult decât încântați să te ajute dacă ai vreo problemă, așa că nu ezita să apelezi la oricine, o instrui doamna Nolan. Liniștea și singurătatea sunt și ele bune, dar asta nu înseamnă că trebuie să te izolezi complet. Ține minte că totdeauna ești binevenită aici și să nu-ți fie rușine să ceri ajutorul cuiva.

– N-o să-mi fie. Îți mulțumesc încă o dată pentru tot. Ne mai vedem.

Ținu într-o mână punga cu alimente, iar cu cealaltă deschise ușa. Era atât de bine să se simtă acasă, alături de niște oameni pe care abia îi cunoscuse. Cu o mică excepție, toți erau dornici s-o ajute.

Ajunsă la mașină, liniști câinele agitat și se uită după domnul Nolan. Diablo începea și el să se agite. Îndreptându-se spre remorcă, Stacy intră înăuntru prin ușa laterală. Murgul își întoarse privirea spre ea. Stacy îi vorbi ușor, încercând să-l liniștească. Urechile i se mișcau înainte și înapoi, ca să-i audă mai bine cuvintele, dar ochii i se mișcau neliniștiți.

Ridicându-și fața, Stacy îl văzu pe domnul Nolan oprind lângă Jaguar. Când ea ieși din remorcă, bătrânul coborâse din jeep și se apropia de remorcă.

– Gata de drum? o întrebă.

– Da, mă asiguram doar dacă totul e în regulă, în remorcă. Mă tem că lui Diablo nu-i prea place să călătorească, îi explică Stacy, privind animalul neliniștit.

– Măi, ce cal frumos! comentă el. Ce rasă e?

– În mare parte arab, răspunse Stacy, mergând spre mașină.

– Nu mi-au plăcut niciodată. Prea temperamentali. Mie îmi plac cei liniștiți, docili, răspunse bătrânul. Ei bine, ar trebui să mergem. Drumul e acceptabil, așa că te vei putea ține cu ușurință după mine.

N-a fost prea dificil să-l urmeze. Asta până când au părăsit drumul asfaltat și au intrat pe un drum de țară. Jaguarul începu să salte în toate părțile și Stacy, urmărind jeepul din fața ei, se rugă ca nu cumva să i se oprească mașina în vreo rădăcină de copac. Privi îngrijorată în oglinda retrovizoare. Diablo va fi un pachet de nervi, când vor ajunge.

Harry Nolan parcă, în sfârșit, mașina în fața cabanei de lemn, iar Stacy opri lângă el.

– Este foarte frumos! exclamă ea, ieșind din mașină și privind în jur.

– Mda, replică bătrânul, scoțându-și pălăria ca să-și șteargă chelia cu o batistă. Vino să-ți arăt cabana.

Zâmbind, Stacy îl urmă. Harry Nolan îi explică cum de funcționau lămpile cu kerosen, cum să le potrivească flacăra să nu scoată fum, precum și celelalte facilități ale cabanei.

– Oh, este perfectă, zâmbi Stacy, privind încântată prin cele două încăperi ale cabanei. Văd că are tot ce-i trebuie.

– Păi, mă bucur că-ți place. Și soția mea se va bucura când va auzi că-ți place, spuse Harry cu ochi strălucitori. Și acum, dacă vrei, te ajut să duci calul în grajd.

Acceptând oferta domnului Nolan, Stacy manevră mașina astfel încât remorca să se apropie de grajd. Calul era deja agitat și tânăra abia reuși să-i desfacă frânghia care-l ținea. Când se văzu liber, ieși cu spatele din remorcă și o înconjură nervos, uitându-se amenințător în jur și plesnind aerul cu coada. Apoi atenția îi fu atrasă de străinul sprijinit de gard alături de stăpâna lui. Instantaneu se aplecă să-l muște pe bătrân. Cu o agilitate surprinzătoare, acesta se feri de atacul sălbatic.

– Face adeseori așa ceva? bombăni Harry.

– Din fericire, nu, se scuză Stacy, mânând calul spre grajd. Însă mai atacă din când în când fără să fie provocat.

Studiind calul temperamental, care se agita de partea cealaltă a gardului, cu capul ridicat ca să prindă toate mirosurile noi aduse de vânt, Harry se întoarse spre Stacy.

– Ce-i cu cicatricea aia de pe gâtul lui? E de la vreo frânghie?

– Nu știu, răspunse fata, observând numai acum cicatricea abia vizibilă de sub coamă. O avea când l-am cumpărat.

Privind silueta ei subțire, Harry o întrebă:

– Cum naiba poți să-l controlezi? Ar putea să te calce în picioare într-o clipă.

– Avem ceva în comun care ne leagă și ne ajută să ne înțelegem. Deși de multe ori am impresia că mă tolerează doar, râse Stacy. Schimbând repede subiectul, întrebă. Pe aici sunt drumuri pe care se poate călări?

– O mulțime. Majoritatea, fie duc și mai adânc în munte, fie în vale, iar câteva duc la ferma lui Cord, replică Harry, arătând spre Vest.

– Unde se află, exact, această fermă?

Își duse mâna streașină la ochi din cauza soarelui. Era un loc pe care intenționa să-l evite.

– Terenul ăsta pe care se află cabana este tot al lui Cord. Noi doar îl administrăm. Însă dacă te referi la fermă, este cam la nouă-zece kilometri de aici. Mda, are o fermă pe cinste. O conduce cu o mână de fier. Dar pe nimeni nu deranjează, pentru că totdeauna este corect cu angajații săi. Îi plătește bine și așteaptă de la ei o muncă de calitate în schimbul banilor. Stacy îl credea. Probabil călărea pe moșie cu biciul în mână. Molly mi-a spus că v-ați întâlnit la magazin, adăugă bătrânul. Desigur, știi că nu-i însurat. Stacy nu făcu nici un comentariu și urmărea în continuare armăsarul. „Cine l-ar suporta?“ gândi ea. Cam în urmă cu șase ani, toți am fost convinși că se va însura, dar fata a fugit cu un alt bărbat, uns cu toate alifiile. Întotdeauna ea a fost convinsă că le este superioară oamenilor de pe aici. Lui îi e mai bine fără ea, comentă Harry, ignorând privirea plictisită a tinerei. Stacy ar fi felicitat-o pe fată, dacă ar fi putut, pentru felul cum reușise să-l pună cu botul pe labe

pe arogantul cowboy, dar nu făcu nici un comentariu. Bătrânul continuă. A pus pe picioare ferma bunicii lui și a modernizat-o. Locuiește singur acolo, cu excepția menajerei. Îndepărtându-se de gard, Harry porni spre jeep. Ei bine, dacă vreau să ajung acasă înainte să se înnopteze, ar fi bine să plec acum. Dacă ai nevoie de ceva, spune-ne.

– Așa am să fac, domnule Nolan. Și vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut pentru mine, spuse Stacy, strângându-i mâna cu căldură.

Rămase în fața cabanei și urmări jeepul cum dispărea printre copaci. O cuprinse sentimentul de singurătate când mașina dispăru definitiv din vedere. Cajun se apropie de ea și își puse nasul umed în palma ei. Îngenunchind lângă el, Stacy îl mângâie cu dragoste.

– Dar nu sunt singură, nu-i așa? Nu, atâta vreme cât te am pe tine alături, așa-i? zâmbi Stacy și își îndreptă privirea spre ușa cabanei. Hai să pregătim ceva de mâncare.

Capitolul 3

Când Stacy ieși din cabană, soarele tocmai răsărea. Trecuseră două zile de când sosise aici. Prima zi și-o petrecuse despachetând și instalându-se. Curățase remorca, grajdul și mașina prăfuită. Apoi, după-amiază își dusese calul la o plimbare, ca să-l obișnuiască cu schimbarea climei și, în plus, să mai facă un pic de mișcare. În cea de-a doua zi explorase munții de la est de cabana ei, petrecându-și cea mai mare parte a zilei departe de cabană. Peisajul îi tăia respirația. Niciodată nu mai călătorise atât de mult fără să dea peste vreo urmă de civilizație, cu excepția câtorva cirezi de vite în valea de dedesubt. În mod surprinzător, ziua se scursese destul de rapid. După ce pregăti masa, dădu de mâncare calului și câinelui, apoi se așeză pe verandă până se întunecă.

Era atât de odihnitor, încât pentru prima oară după mai multe săptămâni, Stacy se simțea împăcată cu sine. Înconjurată de liniștea văii, grijile și suferința de până atunci păreau să fi dispărut complet. Nimic nu mai conta cu adevărat, decât

faptul că era în viață. Știa că procedase corect lăsând în urmă restul lumii. Însă o parte a ființei sale nu mai voia să plece, deși știa că, mai devreme sau mai târziu, tot o va face.

Seara trecută îi scrisese lui Carter și-l anunțase că ajunsese cu bine și se instalase la cabană. În dimineața asta intenționa să călărească pe drumul principal până va găsi o cutie poștală la vreo fermă, ca să nu fie nevoită să meargă până-n oraș. Nu observase nici una când venise la cabană, dar atunci fusese concentrată la drum și la mașina din fața ei.

Intrând în grajd, se îndreptă spre calul roșcat, care începu să se retragă în colțul opus. Ignorându-i agitația, încercă să se apropie de el. Pufăind, armăsarul se retrase în colțul celălalt al grajdului. Se uită cu aroganță la Stacy, aruncându-și coama pe spate, sfidător.

– Haide, Diablo, nu mai face pe durul, spuse Stacy, înaintând ușor spre el. E o dimineață minunată, tocmai bună pentru un pic de exercițiu.

Calul era tot neliniștit când se apropie de el, vorbindu-i, în același timp, pe un ton calm și liniștitor. O privea nervos. Stacy întinse mâna să-l atingă. Ezitând, Diablo întinse gâtul spre ea și, după ce o cercetă un pic, fornăi ușor în palma ei. Se supuse docil când ea îi puse căpăstrul și șaua. Stacy nu știa niciodată cum va reacționa Diablo când va încerca să-i pună șaua. Câteodată o accepta calm, alteori se comporta de parcă nu mai văzuse niciodată așa ceva. Stacy îl conduse încet în curte înainte de a-l încăleca. Fluierând după Cajun, porni călare spre drumul principal. Murgul se agită puțin când câinele li se alătură, dar nu-i creă nici un fel de probleme stăpânei sale.

Razele soarelui apăreau printre ramurile copacilor cu frunze ruginii. Cajun o luă la fugă înaintea lor, pentru a cerceta împrejurimile. Simțind și dorința murgului de a o lua la galop, Stacy îl încurajă. Continuară galopul până ajunseră la drumul principal. Aici Stacy struni calul la trap, îndreptându-se spre oraș. Lui Diablo nu-i plăcu să meargă la trap și porni să danseze pe loc, smucindu-și capul în încercarea de a se elibera de frâul strâns. Stacy nu putea admira peisajul pentru că trebuia să-l strunească. Cajun continua să meargă înainte, dar se uita din când în când în urmă să vadă dacă stăpâna lui îl urma. Întreaga ei atenție era îndreptată asupra calului. Dându-și seama că șaua începuse să alunece pentru că se slăbiseră curelele, opri calul și coborî. Însă Diablo renunță la docilitatea anterioară și n-o mai lăsă să se apropie de el. Stacy încercă să-l mângâie ușor pe cap, trăgându-l de hățuri, dar el nu se lăsă, având și avantajul forței sale. Concentrându-se să calmeze calul refractar, nu auzise că se apropia din spate o mașină, decât când aceasta ajunse la vreo sută de metri. Când se întoarse să vadă despre ce era vorba, Diablo încercă să fugă de lângă ea, dar Stacy trase brusc de frâie, determinându-l să se întoarcă.

Din cauza zgomotului produs de mașină, calul devenise de nestăpânit. Ignorând autoturismul care se oprise lângă ea, Stacy se concentră asupra animalului. În starea în care se afla acum, calul ar fi alergat kilometri întregi înainte de a se opri.

Cu colțul ochiului, Stacy recunoscu silueta înaltă și bronzată care coborâse și se îndrepta spre ea. Dintre toți bărbații, tocmai Cord Harris trebuia să fie. Era ultimul om pe care și-ar fi dorit să-l vadă acum.

– Se pare că ai o mică problemă, domnișoară Adams, zise el cu o voce tărăgănată.

– Strălucită observație, răspunse pe ton sarcastic Stacy, oftând din cauza efortului pe care-l făcuse să-l strunească pe Diablo.

Apropiindu-se de ea, tipul luă hățurile din mâinile ei și îi făcu semn să se dea la o parte. Când văzu că străinul îi ținea hățurile, Diablo începu să se zbată și mai tare, încercând să scape, dar nu avea cum să se opună acestui bărbat atât de hotărât. Ferindu-se de copitele lui, Cord îl apucă de căpăstru și îi trase capul în jos, nelăsându-l să se mai ridice în două picioare. Încet, calul se calmă, pufăind din ce în ce mai puțin și clătinând nervos din cap.

Stacy privi umerii largi, musculoși de sub cămașa de bumbac și îl urmări cum mângâia gâtul calului. Nu-și putea imagina pe nimeni în stare să-l învingă într-o luptă dreaptă pe acest bărbat. Exact atunci el întoarse capul și întâlni privirea care-l studia. Oricât și-ar fi dorit, nu-și putea desprinde privirea din ochii lui negri, intenși. El fu cel care rupse tăcerea.

– Îți recomand să-ți cumperi alt cal. Acesta e prea puternic pentru tine. N-ai să poți să-l controlezi.

– Mulțumesc pentru recomandare, dar nu v-am cerut sfatul și nici ajutorul, replică Stacy, urând să fie dominată de el.

– N-am avut impresia că te-ai putea descurca, continuă el cu răceală, zâmbind ironic. Dar poate că m-am înșelat eu.

– L-aș fi putut controla dacă n-ai fi venit dumneata cu obiectul acesta zgomotos, gesticulă ea spre mașina lui. L-ai enervat și mai tare.

– Nu știam că trebuie să-ți cer voie să conduc pe un drum public, spuse Cord Harris pe un ton tărăgănat, simțindu-se acut sarcasmul din vocea lui profundă și din privirea intensă. Dacă se sperie de trafic, poate ar trebui să-ți plimbi calul pe unde nu circulă mașinile.

– Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să spun asta, zise Stacy cu amărăciune. El îi făcuse un bine, iar ea nu se purta corect. Câteodată este mai temperamental, iar acum a fost un astfel de moment.

– Sper ca aceste momente să nu fie prea dese, pentru că s-ar putea întâmpla să te găsesc moartă pe undeva, data viitoare când te va arunca iar din șa.

– Oh, nu m-a aruncat din șa, îl corectă Stacy. Am coborât eu ca să fixez mai bine șaua.

– Aha, zise el, încruntându-se ușor. Atunci îmi cer scuze dacă te-am judecat greșit. Am crezut că voi doi v-ați despărțit într-un mod ceva mai dramatic.

– Nu, râse Stacy, deși recunosc că mi s-a întâmplat așa ceva o dată sau de două ori!

Ea se apropie de cal și-i îmbrățișă capul, în timp ce Cord strânse mai bine chingile șeii. Simțindu-se urmărită, Stacy se întoarse, dar el își mutase privirea în altă parte înainte ca ea să-i poată citi gândurile. Când se uită din nou la ea, pe chipul lui nu se mai citea nici un gând și, de această dată, ea se întoarse, simțind că roșește.

– Unde mergeai? o întrebă.

– Căutam o cutie poștală, răspunse, grăbită, încercând să-și revină.

– O cutie poștală! râse Cord. Și unde crezi că vei găsi una, pe aici?

– Da, o cutie poștală unde să fie aduse scrisorile și de unde să fie ridicate, zise Stacy, displăcându-i atitudinea arogantă a fermierului.

– Ei bine, îmi pare rău că te dezamăgesc, dar nu vei găsi așa ceva decât în oraș, îi spuse el, zâmbind în colțul gurii. Uiți că pe aici lipsesc acele facilități de lux pe care orășenii le consideră necesități?

– N-am știut, și nu cred că-i politicos din partea ta să desconsideri o persoană din cauza ignoranței sale, adăugă ea enervată.

– Nu te desconsider, spuse Cord pe un ton calm, neluând în seamă privirea ei furioasă. Voiam doar să-ți spun că te vei simți mult mai confortabil dacă te vei întoarce de unde ai venit.

– Nu cred că-i treaba ta să-mi spui unde mi-e locul, și ți-aș fi recunoscătoare dacă te-ai da la o parte din calea mea, ca să pot pleca!

Uitându-se în jos la ea, Cord Harris păru că intenționa să-i spună ceva, dar se abținu, strângând din dinți. Deja regretându-și cuvintele, Stacy își ridică bărbia ca să-l poată privi. Rămaseră așa, ochi în ochi câteva minute, după care, pe nepregătite, fermierul o luă în brațe.

– Dă-mi voie să te ajut să pleci, zise el pe ton dur, ținând-o la piept într-o strânsoare de fier.

Atât de surprinsă a fost de gestul lui, încât Stacy nici măcar nu încercă să lupte pentru a se elibera, ci rămase în brațele lui, cu inima bătându-i nebunește. Își dădu seama că se juca cu

focul, dacă se împotrivea acestui bărbat. Fără nici un efort, acesta o așeză în șa, aruncându-i frâul peste capul murgului. Prinzându-l din zbor, ea își fixă privirea în ochii lui tăioși.

– Asta ai dorit, nu? o întrebă el pe un ton zeflemitor.

Recăpătându-și parțial controlul, Stacy răspunse:

– Așa cum am spus și mai devreme, domnule Harris, nu ți-am cerut ajutorul.

– Vei descoperi că oamenii de prin părțile locului nu cer... nimic în schimb. Dacă își doresc ceva, iau pur și simplu.

Simțind tensiunea care plutea în aer, Diablo începu să danseze. Stacy nu găsi nici o replică la cuvintele cu dublu înțeles rostite de Cord, simțind instinctiv că, indiferent ce-ar fi spus, ar fi înrăutățit și mai tare situația. Nu voia să se pună din nou cu el. Consecințele ar fi fost mult prea imprevizibile, când avea de-a face cu un bărbat ca el. Conduse calul în jurul lui cât putu de calmă. Îi simțea privirea ațintită pe ea, când îndemnă calul la trap pe drumul pe care venise. Arzând-o umilința la care fusese supusă, ar fi vrut să-și îndemne calul la galop, pentru a putea să se depărteze mai repede și să dispară din fața lui, însă mândria o îndemna să se retragă cu demnitate.

Stacy se abținu cu greu să nu privească înapoi. Într-un târziu auzi trântindu-se portiera mașinii și motorul porni. Imediat îndemnă calul la galop. Nu-l lăsă să încetinească până nu ajunse la cabană.

Sentimentul de umilire la care fusese supusă se transformase în furie. N-avea nici un drept s-o trateze astfel! Manierele lui erau dintre cele mai neplăcute. Se comportase de parcă ar fi avut tot dreptul să-i spună ce să facă. Fierbând de furie, descălecă, țeapănă, și scoase căpăstrul și șaua calului.

Ieși din grajd trântind cu putere ușa, apoi se așeză pe verandă. Câinele îi simți supărarea și se ascunse la umbră, după un colț al cabanei.

Liniștea și calmul văii nu reușeau să-i aline mândria rănită. Pacea pe care o simțise dimineața dispăruse, iar inactivitatea îi accentua agitația. La un moment dat se ridică și intră în cabană. Era aproape amiaza, dar nu-i era foame. Luându-și costumul de baie, se schimbă și porni spre râul pe care-l văzuse mai devreme. Poate că o baie în apa rece ca gheața o va calma.

Nu departe de cabană, râul se lățea suficient ca să-i permită să înoate. Scoțându-și sandalele, Stacy intră în apă. Cajun o urmărea de la distanță, așezat la umbra unui copac, ca să-și vegheze stăpâna. Se bălăci aproape o oră înainte de a ieși, extenuată, pe mal. Rezemându-se de copac, alături de Cajun, își aprinse o țigară și se relaxă. Seara începuse să se lase, dar cei doi rămăseseră sub copac. Înotul o liniștise, dar nu-i îndepărtase resentimentul față de fermierul arogant. Cochetă cu ideea de a se întoarce acasă, dar renunță imediat ce-și aminti cuvintele batjocoritoare ale lui Cord Harris: „Întoarce-te acolo unde ți-e locul“. Nu-i va da niciodată această satisfacție.

– Vom rămâne aici, Cajun, ba chiar mai mult, ne vom simți bine. Nu vom mai evita ferma domnului Harris. Dacă nu-i convine, nu mă interesează, este problema lui, zise Stacy, ridicându-se în picioare. Cu toate acestea, ar fi bine să merg mâine în oraș ca să expediez scrisoarea înainte ca să trimită Carter o echipă să mă caute.

Stacy porni spre cabană, iar Cajun mergea la pas, alături de stăpâna lui. Pe măsură ce se apropia, moralul i se ridica. Era din ce în ce mai convinsă că data viitoare când se va confrunta cu Cord Harris, nu va mai ieși pe locul doi.

*
* *

A doua zi de dimineață, Stacy dormi mai mult ca de obicei, trezindu-se doar la insistențele câinelui. Se îmbrăcă repede și pregăti cafeaua. Spera să plece devreme în oraș. Imediat ce dădu de mâncare câinelui și calului, se îmbrăcă de drum. Ordonându-i lui Cajun să rămână la cabană, Stacy se urcă în mașină și o luă spre drumul asfaltat.

Când mașina trecu prin zona în care se întâlnise cu Cord Harris, cu o zi în urmă, viteza crescu perceptibil. Stacy nu voia să-și mai amintească de acel episod și era bucuroasă că putea trece repede pe acolo. Nu mai reuși să admire peisajul deoarece chipul întunecat și ochii hipnotici ai tipului îi apăreau în minte cu insistență. Fu nevoită să-și concentreze întreaga atenție asupra drumului.

Stacy ajunse în oraș în mai mult de o jumătate de oră. Străzile erau aproape pustii. Doar câteva persoane intrau din magazin în magazin. Parcă în fața oficiului poștal. Înainte de a coborî din mașină, scoase scrisoarea din geantă. Intră în clădire și salută funcționarul de la ghișeu, apoi băgă scrisoarea în cutie. Vru să plece, apoi ezită și se întoarse la tejghea.

– Scuzați-mă, a sosit vreo scrisoare pe numele Stacy Adams? întrebă ea.

– Dumneavoastră sunteți tânăra care a închiriat cabana de vânătoare a familiei Nolan, nu-i așa? o întrebă calm funcționarul. Da, aveți o scrisoare, dar i-am dat-o lui Cord să v-o aducă. V-ați întâlnit cu el, nu-i așa? Mi-a spus că vă cunoaște și, din moment ce sunteți vecini, mi s-a părut firesc.

– I-ați dat lui scrisoarea mea? îl întrebă, uimită, Stacy. Știa că voi veni în oraș.

– Poate c-a uitat, presupuse bărbatul. Probabil o să v-o aducă el la cabană azi. Pe aici oamenii se ajută între ei.

– Pe viitor, vă rog să-mi păstrați scrisorile până vin personal să mi le iau, spuse Stacy, abia putând să se controleze.

Funcționarul crezuse că-i face un bine, așa încât nu avea de ce să-l învinuiască.

– Da, doamnă, răspunse acesta, privind-o nedumerit.

Mulțumindu-i încet, Stacy se întoarse și porni spre ușă. Ajungând pe trotuar, se opri o clipă ezitând. Își zise c-ar fi un gest de politețe dacă s-ar opri pe la doamna Nolan, ca să mai stea de vorbă și să-i mulțumească pentru tot ce făcuse în plus la cabană.

Când intră în băcănie, o văzu pe Molly vorbind cu o roșcată care avea doi copii jucăuși agățați de fusta ei. Când doamna Nolan o recunoscu pe Stacy, imediat îi apăru pe față un zâmbet larg, de încântare. Tânăra din magazin se întoarse, la rândul ei, spre Stacy, cu un zâmbet la fel de primitor pe chip.

– Stacy, mă întrebam cum te descurci, zise bătrâna, apropiindu-se de ea și luând-o de mâini. Cord mi-a spus că te-a întâlnit ieri pe drum și păreai să ai totul sub control.

– Da, totul e-n regulă, răspunse Stacy, mușcându-și buzele ca să nu facă o apreciere caustică la adresa lui Cord Harris. Și

îmi place foarte mult cabana. Domnul Nolan mi-a vorbit despre tot ce-ați făcut ca să fie mai confortabilă, și aș dori să vă mulțumesc pentru asta.

– Păi, nu-mi mulțumi numai mie, mulțumește-i și fiicei mele, spuse Molly, arătând spre roșcata de alături. Mă bucur c-ai trecut pe aici, pentru că abia așteptam ca voi două să vă cunoașteți. Mary, ea este Stacy Adams, cum cred c-ai ghicit. Iar ea este fiica mea, Mary Buchanan.

– Mă bucur atât de mult că te întâlnesc, în sfârșit. Mama mi-a vorbit întruna despre „tânăra minunată" care stă singură în cabană, zâmbi roșcata în timp ce-i întindea mâna.

– Mulțumesc, răspunse Stacy. Mama ta m-a făcut să mă simt ca acasă.

– Cred că va fi mereu ca o cloșcă – întotdeauna va avea grijă de puii ei, chiar dacă aceștia vor sau nu, o tachină Mary, zâmbind cu afecțiune, pe femeia de lângă ea. Cum probabil ai ghicit, indienii ăștia doi sunt ai mei. El este Jeff, iar el Dougal.

Stacy se aplecă să dea mâna cu cei doi băieței.

– Ești foarte drăguță, spuse Jeff zâmbind. Mult mai drăguță decât mami.

– Îți mulțumesc, râse Stacy.

– L-ai cucerit, zâmbi Mary, privindu-și cu mândrie fiul cel mare. Dar întotdeauna el a avut bun gust. Din acest punct de vedere îl moștenește pe tatăl lui.

– Evident, spuse Molly, și să nu uiți niciodată asta!

– Așa-i mama, tot timpul îmi reamintește ce soț bun am, de parcă aș putea uita. Te grăbești? Nu vrei să mergi pe la mine, la o cafea?

– Cu plăcere, răspunse Stacy, încălzită de prietenia pe care i-o arătă tânăra cea atrăgătoare. Mașina mea e parcată chiar în față și...

– Ce bine, am venit pe jos până aici și acum avem pe cine să rugăm să ne ducă cu mașina, zâmbi fermecător Mary. Locuim la numai câteva străzi.

– Atunci voi două ștergeți-o de aici și lăsați-mă să-mi văd de treabă, spuse Molly. Ai grijă de năzdrăvanii ăștia și nu-i lăsa să mănânce o dată toate bomboanele pe care vi le-am dat.

Mary îi arătă lui Stacy drumul spre casa ei, o clădire frumoasă, înconjurată de o curte imensă, împrejmuită cu gard înalt. Băieții coborâră din mașină fără chef, dorindu-și să fi durat mult mai mult această călătorie.

– Sunt foarte încântați de mașina ta. Vor avea ce să-și amintească ani de zile de acum înainte, spuse Mary în timp ce deschidea ușa și o îndemna pe Stacy să intre prima.

– Iar mie mi-a făcut plăcere compania lor. Deși sună stereotip, ador copiii, răspunse ea, urmându-și gazda în bucătăria mare.

– Ei bine, nu voi face remarca tipică „așteaptă până o să ai și tu copii și ai să vezi atunci", pentru că eu îi iubesc enorm pe ai mei și nu i-aș schimba pentru nimic în lume, rosti Mary în timp ce pregătea cafeaua pentru amândouă. Mamele care se plâng de greutățile provocate de copii mă enervează de moarte.

– Știu ce vrei să spui, deși nu prea am experiență în domeniu, zise Stacy, așezându-se la masă.

– Spune-mi, te așteaptă cineva acasă?

– Oarecum, răspunse Stacy, amintindu-și de Carter și de propunerea pe care i-o făcuse.

– Oarecum? Vrei să spui că el încă nu ți-a pus întrebarea, iar tu ai venit aici ca să-i demonstrezi că-i va fi dor de tine? conchise Mary, aducând cafelele la masă. Frișcă sau zahăr?

– Nimic, simplă, răspunse Stacy. M-a cerut în căsătorie, dar eu nu sunt sigură că sunt pregătită să mă mărit.

– Îl iubești?

– Presupun că da. A fost singurul meu prieten. Problema e că ne cunoaștem atât de bine, încât...

– Înțeleg ce vrei să spui, încuviință Mary. Presupun că acum, după ce ți-ai pierdut tatăl și restul, nu vrei să iei o hotărâre pripită.

– În parte, oftă Stacy.

– Poate că despărțirea asta te va ajuta să-ți dai seama cât ții la el, sugeră Mary, dându-și seama că tânăra de lângă ea era confuză. Din fericire, eu am știut de cum l-am văzut ce simt pentru Bill. El este medic aici. În clipa când a venit în oraș și a luat locul bătrânului Gibbon, am știut că este bărbatul cu care vreau să mă mărit. Pe atunci aveam douăzeci și doi de ani și cunoscusem destui bărbați.

– Mă întreb dacă nu cumva asta e problema mea. Faptul că am călătorit împreună cu tatăl meu pe tot globul, fără să rămân vreodată într-un loc suficient de mult ca să întâlnesc persoane de vârsta mea, ar putea fi cauza. Și când mă întorceam, îl aveam întotdeauna pe Carter la care să revin. Era plăcut să i se poată confesa lui Mary, care era capabilă să-i ofere un punct de vedere neutru. Recunosc că m-am îndrăgostit, odată, de unul dintre reporterii cu care lucra tata, chicoti Stacy.

– Presupun că ni se întâmplă tuturor, râse Mary. Eu am fost înnebunită după Cord Harris. Îl urmăream peste tot.

– Cord Harris?

– Da. Toate fetele de pe aici au fost îndrăgostite de el la un moment dat. A fost realmente un playboy, spuse Mary cu zâmbetul pe buze.

– Nesuferitu' ăla? Am impresia că urăște din principiu toate femeile. Nu mi-l imaginez nici măcar politicos cu cineva! comentă Stacy.

– Te asigur eu că nu urăște femeile deloc. E doar puțin trist după aventura pe care a avut-o cu Lydia Marshall, care s-a terminat prost pentru el. Însă e doar o chestiune de timp, până când o altă fată va reuși să-i străpungă acea mască cinică, și atunci te vei convinge că știu ce spun. Când vrea să fie fermecător, nimeni nu-i rezistă, concluzionă Mary clătinând din cap.

– Ai în față o fată care e imună la astfel de încercări, spuse Stacy cu vehemență. Este cel mai arogant și mai nesuferit bărbat pe care am avut ghinionul să-l întâlnesc!

– Văd că ți-a făcut o impresie puternică, zise Mary, ascunzându-și cu greu zâmbetul. Cred că l-ai judecat puțin cam pripit. Lăsând la o parte înfățișarea superbă și statura de doi metri, ai să găsești la el tot ce-i trebuie unui bărbat pentru a fi un soț și un tată minunat. În plus, are cea mai mare fermă de prin părțile locului și o conduce cu profit.

– Mă bucur pentru el, dar tot mi-e milă de femeia cu care se va însura. El n-a ezitat să-și facă o părere pripită despre mine, și nu intenționez să întorc și celălalt obraz.

– Oho! Probabil că atunci când vă întâlniți voi doi ies scântei! exclamă Mary, amuzată și contrariată în același timp. Ciudat, am crezut că o să vă înțelegeți foarte bine.

– Ei bine, de această dată n-ai avut dreptate, spuse Stacy, sperând că acest subiect s-a închis.

Nu putea să-i povestească tinerei femei episodul de ieri. Umilirea la care fusese supusă era prea vie în memoria sa.

Spre seară își luă rămas bun de la familia prietenoasă și le promise să mai treacă pe la ei data viitoare când va mai veni în oraș.

În mai puțin de o oră Stacy ajunse la cabană, unde o întâmpină câinele, foarte încântat că o revedea. Fericiți, intrară amândoi înăuntru. În timp ce prepara cina, Stacy observă pe masă un bilet. Mergând să-l ia, văzu un plic sub el. Citi rapid biletul.

„Îmi pare rău că nu te-am găsit acasă. Mi-am luat libertatea să-ți aduc corespondența.

C.H.“

– Ce tupeu are! zise Stacy cu voce tare, rupând bilețelul în zeci de bucățele și aruncându-le în foc.

– „Îmi pare rău că nu te-am găsit acasă.“ Ha! bombăni ea în timp ce se întorcea la aragaz. Ei bine, mie nu-mi pare rău!

După ce mâncă, își luă cafeaua pe terasă și citi la lumina apusului de soare scrisoarea de la Carter.

Capitolul 4

Soarele după-amiezii alungea umbrele calului și ale călărețului pe potecile de munte. Murgul dansă puțin când văzu o șopârlă țâșnindu-i prin față, dar se calmă imediat la auzul cuvintelor blânde ale călărețului. Din spatele unui tufiș din stânga apăru și ciobănescul, care reveni lângă stăpâna lui.

Când ajunseră pe o porțiune de drum mai nivelată, Stacy îndemnă calul la trap. Uitându-se în urmă, îi apăru pe buze un zâmbet. Nimic nu era mai frumos, din punctul ei de vedere, decât această zonă sălbatică. Era încântată că se hotărâse, în sfârșit, să se apropie de ferma lui Cord și să-i calce pământurile. Peisajul era fantastic, în frumusețea lui nedisciplinată. Îndemnându-și calul spre niște arbuști, descălecă pentru a sta la umbra lor să admire vederea panoramică din fața ei.

După ce-și scoase pălăria, se scutură de praf. Explorase ținutul începând de dimineață și, deși își simțea mușchii obosiți, era încă încântată de peisajul splendid pe care-l admirase. Se uită la ceas, știind că atunci când se va întoarce va tre-

bui să meargă direct la cabană, dacă voia să ajungă înainte de asfințit. Altfel, după căderea întunericului va fi destul de dificil să găsească drumul spre casă.

Gândurile îi fugiră la scrisoarea pe care o primise ieri de la Carter. Știa că n-ar mai fi fost atât de nerăbdător s-o vadă înapoi, dacă acum ar fi fost lângă ea, și ar fi putut admira și el acest peisaj. Dar se va întoarce, la un moment dat. Nu se putea izola de lume pe timp nelimitat. Natura, cu frumusețea ei aspră, o făcuse să-și dea seama de acest lucru. Pe parcursul acestei plimbări luase hotărârea: se va întoarce acasă peste vreo două-trei săptămâni. Perioada asta ar echivala cu o vacanță. Era convinsă că așa ceva și-ar fi dorit și tatăl ei, dacă ar mai fi trăit. Când se va întoarce, își va găsi un loc de muncă pe undeva, poate la vreo agenție de turism. Dacă nu acolo, atunci va găsi altceva.

Dar să se căsătorească? Nu, nu era încă pregătită pentru acest pas, își spuse ea clătinând din cap. Ținea prea mult la Carter, ca să se agațe de paiul pe care i-l oferise el. Când se vor căsători, sau mai degrabă când se va căsători, Stacy voia s-o facă din toată inima și să se implice cu toată ființa ei. Nu putea decât să spere că va înțelege și Carter acest lucru.

Ridicându-se, simți în păr vântul ușor și zâmbi inspirând aerul proaspăt. Viața era frumoasă și n-avea rost să-și facă griji pentru ceva ce nu se întâmplase încă. Se apropie de cal, luă frâiele și, după ce se urcă în șa, fluieră câinele. Porniră împreună pe drumul pe care veniseră.

Calul porni într-un trap rapid. Dispoziția acestuia i se transmise și lui Stacy, determinând-o să lase frâiele mai lejere. Imediat murgul porni într-un galop ușor. Când ajunseră la o

potecă îngustă, încetini la pas. Cajun îi urma îndeaproape. Stacy se întoarse să arunce o ultimă privire în spate, să mai vadă încă o dată peisajul pe care-l lăsa în urmă.

Tocmai în acel moment, când stătea în șa într-o poziție nesigură, începu să șuiere amenințător un șarpe cu clopoței care se odihnea la umbra unei pietre. Înainte ca ea să apuce să se întoarcă, Diablo se cabră nechezând. Speriat și simțind că Stacy strânse brusc hățurile, își aruncă stăpâna din șa și o luă la goană.

Neavând timp să-și amortizeze căderea, ea se izbi puternic de pământ și se lovi cu capul de o piatră. Corpul îi fu străbătut de o durere acută. Încercă să se lupte cu amețeala și să se ridice într-un cot. Mai apucă să-l vadă pe Diablo îndepărtându-se în goană, iar pe ciobănescul german apropiindu-se în fugă de ea, după care alunecă în inconștiență.

*
* *

Încruntându-se, Stacy se întoarse ușor să-l vadă pe cel care vorbea. Își forță cu dificultate ochii să focalizeze fața zâmbitoare de deasupra ei.

– Unde sunt? Tatăl meu este... începu ea, uitându-se speriată în jur și observând decorul nefamiliar. Apoi închise ochii și adăugă. Acum îmi amintesc. Am căzut de pe cal.

– Încearcă să nu mai vorbești, îi spuse doctorul. Ai tras o căzătură zdravănă, dar îți vei reveni. Sunt doctor Buchanan, soțul lui Mary.

Încercând să zâmbească, recunoscând numele, Stacy întrebă:

– Mary este aici?

– Nu, ești la ferma lui Cord Harris. El te-a găsit și te-a adus aici. Îi ești datoare.

– Nu! țipă Stacy, încercând să se ridice din pat. Nu pot rămâne aici, nu pot!

– Ascultă, domnișoară, spuse doctorul împiedicând-o cu blândețe să se mai zbată. Ai nevoie de odihnă. Trebuie să rămâi aici, în acest pat.

Îl imploră din priviri, cu ochii înceţoșați de lacrimi, încercând cu disperare să-l determine să-și schimbe părerea. Însă doctorul rămase neabătut pe poziție. Involuntar, își întoarse privirea spre ușa în care stătea Cord. Acesta o privea cu răceală, probabil auzise întregul dialog.

– Oh, de ce – suspină ea neajutorată – de ce a trebuit să fii tu cel care m-a găsit?

– Te asigur că nu te căutam, replică el pe un ton caustic. Ți-am găsit calul alergând liber și m-am întors în direcția din care venea până în locul în care te-am găsit.

– Gata cu vorba, o întrerupse doctorul Buchanan. Trebuie să te odihnești.

Neavând puterea să li se opună, Stacy își întoarse capul într-o parte, evitând privirile amândurora, și închise ochii. Cei doi bărbați se priviră în tăcere, fermierul sfidător și de neclintit, doctorul întrebător și cercetător.

– Cred c-ar trebui să ieșim și s-o lăsăm să se odihnească, sugeră doctorul, adunându-și instrumentele.

*
* *

Era după-amiază târziu când Stacy se trezi din nou. Rămase liniștită în pat, studiind camera cu ceva mai mult interes. Dormitorul în stil spaniol era masculin, cu mobilă masivă. Bănui că era dormitorul fermierului. Părea destul de auster, impregnat de personalitatea lui Cord Harris.

Stacy se ridică, luptându-se cu amețeala care urmă. Era îmbrăcată într-o cămașă de noapte. Fu șocată când realiză acest lucru. Cum și când se schimbase? Cine o ajutase? Roși când se gândi la texanul numai mușchi. Era chiar una dintre cămășile ei de noapte. Cum ajunsese el în posesia cămășii ei de noapte? Bineînțeles, trimisese pe cineva după lucrurile ei. Dar n-ar fi avut tupeul și n-ar fi îndrăznit s-o atingă!

– Văd că te-ai întors printre cei vii. Credeam c-ai să te trezești abia mâine dimineață, veni o voce joasă dinspre ușă.

Stacy își întoarse brusc privirea spre vizitatorul neașteptat, roșind.

– Cât e ceasul? întrebă ea, enervată că-l vedea pe cel care-i ocupase gândurile până mai adineauri.

– Trecut de opt, răspunse Cord, trăgându-și un scaun lângă patul ei și privind-o intens. Cum te simți? o mai întrebă el fără nici o urmă de sarcasm în glas, cum se așteptase ea.

– Mai bine, răspunse Stacy, incapabilă să-l privească în ochi. Vreau să-ți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut. Eu...

– Nu-i nevoie. Mă consider norocos că ți-am văzut calul. Nici nu vreau să mă gândesc cât ai fi putut zăcea acolo până

te-ar fi găsit cineva. Tonul scăzut al vocii lui mai păstra nota blândă atât de nefamiliară, care îi făcea inima să bată într-un mod ciudat. Stai să-ți aranjez pernele.

Cuminte, Stacy îl lăsă să-i mai pună o pernă sub cap. Conștientă de apropierea lui Cord, își ridică privirea spre chipul lui, observând linia fermă a maxilarului și fermitatea gurii, dar refuză s-o ridice mai sus de pomeți, la ochii lui pătrunzători. Îi simți parfumul coloniei, pe care și-l amintea atât de bine de când se întâlniseră pe drum. Stacy era sigură că-și auzea bătăile inimii și blestemă faptul că simpla lui prezență fizică o emoționa.

– Acum e mai bine? o întrebă Cord, așezându-se din nou pe scaun. Îi apăru pe buze un zâmbet, ca și cum ar fi înțeles stânjeneala fetei când el se apropiase de ea. Stacy, poate c-ar trebui s-o luăm de la început, continuă el pe un ton neutru, în timp ce ea se concentra pe un pliu al cămășii de noapte. Am pornit-o cam prost. Doctorul este de părere c-ar trebui să rămâi aici până te pui pe picioare. Fiind o situație de moment, ar fi mai bine pentru amândoi să ne ignorăm sentimentele pe care le avem unul pentru celălalt. Surprinsă de faptul că el recunoștea antagonismul nerostit dintre ei, Stacy privi în ochii gânditori care o fixau. Ce spui, suntem prieteni? Ezitând, Stacy strânse mâna lui întinsă. Presupun că, decât să mă asculți pe mine, ai prefera să mănânci ceva, zâmbi el în colțul gurii. Am să ți-o trimit pe Maria cu niște supă și ceai, adăugă el, pornind spre capătul patului. Oh, apropo, câinele tău este afară, iar calul este într-unul din grajdurile noastre. De asemenea, mi-am permis să-ți aduc câteva lucruri de la cabană. Sper să nu te superi.

– Nu, răspunse Stacy, surprinsă de slăbiciunea propriei voci.

– E-n ordine, zise Cord cu un licăr în priviri. În caz că-ți pui întrebări, Maria te-a „pregătit“ de culcare.

Fu indignată când văzu că fermierul ieșea din cameră. „Este absolut nesuferit!“ gândi ea. Cum se lăsase păcălită de blândețea lui simulată? Probabil că se distrase copios când ea se înfuriase și mai tare. Avea totuși dreptate, într-o privință – deocamdată trebuia să stea potolită până se va pune pe picioare. Pulsația dureroasă din cap o determină să se calmeze.

Când Maria, menajera robustă, veni cu mâncarea, Stacy se liniștise, deși era convinsă că tot mai roșea un pic.

– Ah, micuța se simte mult mai bine, nu? zâmbi joviala mexicană, în timp ce punea un bol aburind în poala fetei. Capul, mănânci, nu doare tare rău?

– Doar puțin. Supa miroase excelent, murmură Stacy, inspirându-i aroma. Era mai înfometată decât ar fi crezut. Maria ieși din cameră și o lăsă să-și mănânce supa. Mai, mexicana se întoarse după tavă. A fost foarte bună, Maria, îi întinse Stacy tava zâmbind.

– *Gracias*. Gătesc bun. Domnul Cord spune că gătesc cel mai bun din tot Texas, râse femeia.

– Ei, poate c-a exagerat puțin, dar a fost foarte bună, râse Stacy.

– Acum dormi un pic, o instrui Maria, ajutând-o să se culce. O să te faci repede bine. Doctorul spune să stai la cald și să te odihnești, dar patul ăsta este așa de mare, că te pierzi în el. I-am spus domnului Cord, dar el zice că nu-i nimic. Ha! Ai nevoie de-un bărbat, ca să-ți fie cald, nu de-un pat mare.

Stacy simți că roșește când auzi sfatul femeii. Își adusese aminte că se gândise că acesta era dormitorul lui Cord. Trebuia s-o întrebe.

– *Si, si*, râse menajera. Crezi că poate doarmi aici în noaptea asta? Nu, el a zis că mai bine doarme în birou.

Maria continua să râdă și burta i se sălta în același ritm cu brațele la fel de grase. Stacy privi cu teamă în jur înainte de a stinge lumina. Adormi aproape instantaneu.

*
* *

Soarele dimineții lumina tăblia de la capul patului. Maria îi adusese deja micul dejun, apoi o ajutase să se spele. În loc să se pieptene în jurul rănii, preferă să-și strângă părul într-o coadă, apoi se îmbrăcă. Se simțea mult mai bine, atâta timp cât ignora durerea surdă din cap. Tocmai admira o sculptură interesantă de pe ușă, când aceasta se deschise și în cadrul ei apăru fața zâmbitoare a lui Cord Harris.

– Bună dimineața. Maria mi-a spus că te-ai trezit, spuse el vesel. Ai chef să primești un vizitator?

– Un vizitator? îl întrebă Stacy, încercând să-și dea seama cine-ar fi putut să vină. Da, am.

– Hai, băiete, intră, spuse Cord deschizând larg ușa și lăsând să intre precaut câinele.

– Cajun! exclamă veselă Stacy. Imediat câinele o recunoscu și se urcă cu labele din față lângă ea pe pat, dând vesel din coadă și lingând-o pe față fericit. Gata, prostuțule, oprește-te!

– Cred că-i foarte încântat că te vede. A refuzat să mănânce în dimineața asta și n-a vrut să se miște din dreptul ușii tale, așa că mi-am spus că cel mai bine ar fi să-l las să vadă singur că te simți bine, îi explică Cord din ușă.

– Sper că nu v-a făcut probleme, zise Stacy după ce reuși să-l dea jos din pat. Suntem foarte atașați unul de celălalt, adăugă ea, privindu-și câinele care o urmărea cu adorație.

– Am ceva de lucru la fermă, așa încât am să las câinele aici să-ți țină companie. I-am spus Mariei să-ți aducă niște cărți din bibliotecă. Știu că aici nu-i confortul cu care ești tu obișnuită, dar dacă vrei ceva anume, spune-ne și o să vedem ce putem face.

– Mulțumesc. Totul e-n regulă, și nu vreau să vă creez probleme.

– Nu-i nici o problemă – cel puțin nu va fi ceva ce să nu putem rezolva, zise el.

Zâmbetul îi revenise în colțul gurii când ieșea închizând ușa în urma lui. Câteva minute mai târziu Maria sosi cu niște cărți și reviste. Printre ele Stacy găsi câteva din titlurile ei favorite, și se apucă să le citească. Ziua se scurse destul de greu. La fiecare bătaie în ușă se aștepta să apară fermierul. Când Maria aduse tava cu mâncare, în acea seară, Stacy își dădu seama că el nu va mai sosi. Paradoxal, se simți dezamăgită. Se consolă spunându-și că acest fapt se datora sentimentului de singurătate, dorindu-și compania cuiva, oricât de arogantă ar fi fost persoana respectivă.

Capitolul 5

Oftând mulțumită, Stacy își lăsă capul pe perna șezlongului și mângâie cu afecțiune capul câinelui, care nu se dezlipise de ea. Era atât de absorbită de frumusețile înconjurătoare, încât nu auzi pașii pe dalele de piatră ale verandei decât atunci când persoana se afla la câțiva pași de ea. Recunoscu imediat mersul; îl auzise foarte des de cealaltă parte a ușii dormitorului ei, în ultima săptămână. Era Cord Harris. Când întâlni privirea lui intensă, ochii ei alunecară în jos, pe cămașa albastră cu guler răsfrânt, care îi accentua lățimea umerilor, și pe brațele musculoase, apoi pe talia îngustă și pantalonii negri.

Era atât de obișnuită să-l vadă îmbrăcat ca un fermier, încât acum o surprinse îmbrăcămintea sport. Majoritatea bărbaților care lucrau în aer liber nu se simțeau comod dacă erau îmbrăcați în altă ținută decât cea în care erau obișnuiți. Observă că era bronzat uniform, chiar și în jurul gulerului și pe brațe. Se părea că-și făcuse timp pentru plajă pe marginea piscinei.

Dându-și seama că îl privea insistent din cap până-n picioare, Stacy roși. Bărbatul îi întinse un pahar înalt în care se afla o băutură cu cuburi de gheață. Timidă, ea îl acceptă și zări, în treacăt, expresia amuzată de pe chipul lui. Deși observase cum fusese studiat, Cord nu făcu nici un comentariu când își trase lângă ea un scaun de răchită.

– Arăți foarte bine azi, rosti el încet scrutându-i, în același timp, chipul. Sper să-ți placă băutura. Nu știu dacă doctorul ți-a dat voie să bei așa ceva, dar garantez că n-o să-ți facă nici un rău.

– Mulțumesc. E bună, răspunse Stacy, sorbind o înghițitură din paharul înalt.

Simțurile sale erau înnebunite în apropierea lui, vântul slab aducându-i în nări mirosurile șamponului și al after-shave-ului lui.

– Presupun că este minunat să poți ieși la aer după ce-ai stat atâta timp închisă într-o cameră.

– Într-adevăr, așa este. Ai o priveliște minunată aici. Sunt convinsă că ești extrem de mândru de casa ta, spuse Stacy, cu o ușoară nuanță de nervozitate în glas.

– Îți plac antichitățile pe care le-ai văzut aici?

– Oh, da! exclamă ea cu ochi măriți. Sunt minunate. Probabil c-ai mai decorat camerele, de-a lungul timpului.

– E adevărat. Ferma originală era împrejmuită. Servea ca fortăreață în timpul atacurilor, în vremurile de demult. Când am restaurat-o, am dărâmat aripile de sud și de vest. Chiar și acum e prea puțin spațiu pentru necesitățile mele de burlac, o informă Cord cu zâmbetul pe buze.

– Dar când te vei însura și vei avea copii, va fi perfectă, spuse Stacy privind pereții albi.

– Fără-ndoială, spuse el cu o notă rece și distantă în glas.

– M-am referit la mărimea... începu ea.

– Am înțeles la ce te-ai referit, o întrerupse Cord. Dar nu cred că acest lucru se va întâmpla în viitorul apropiat.

Probabil că se gândea la povestea despre care-i vorbise Mary.

– Nu se știe niciodată, replică Stacy pe un ton mai vesel decât se simțea ea. Sunt sigură că există o mulțime de fete dornice să-ți schimbe părerea.

– Te numeri printre ele? ridică el dintr-o sprânceană.

– Nu mă refeream la mine, răspunse ea ușor indignată.

– Sună foarte romantic să te măriți cu un bărbat care are o fermă de asemenea dimensiuni, dar realitatea este cu totul diferită, continuă el. Pământul acesta e dur și necesită mult efort, chiar și în vremurile noastre. Orele se scurg încet, iar rezultatele sunt imprevizibile, în cel mai bun caz. O soție și-ar petrece mult timp singură, izolată de lume. În ce privește distracțiile, acestea sunt inexistente, cu excepția întâlnirilor ocazionale. Același lucru se poate spune și despre supermarket-urile cu care te-ai obișnuit tu. Când ai de făcut cumpărături majore, trebuie să mergi la San Antonio sau la El Paso. E destul de aspră viața aici, pentru o orășeană.

– Nu mă ofeream pentru acest rol, replică Stacy, ridicându-se din șezlong îmbujorată.

Luând-o de braț, Cord o conduse spre piscină, cu ochii strălucindu-i de amuzament.

– Vino-ncoace. Vreau să-ți arăt ceva.

– Ce anume? îl întrebă ea nerăbdătoare.

– Ei, haide, spuse Cord zâmbind. Credeam că știi de glumă!

– Am mai întâlnit bărbați atât de vanitoși încât să creadă că toate femeile le cad imediat la picioare.

– La fel cum și eu am mai întâlnit femei care consideră că sunt femeile ideale și toți bărbații vor ceda farmecelor lor.

Cei doi ajunseră pe partea cealaltă a piscinei și rămaseră pe loc privindu-se sfidător, el continuând s-o țină de braț. Atmosfera dintre ei era încărcată de provocări nerostite. Tonul lui se îngroșă când se întoarse spre orizont.

– Nu vom obține nimic dacă vom continua în acest fel. Fiecare ne păstrăm părerea proprie.

– Exact! spuse tăios Stacy. Acum arată-mi ce voiai să-mi arăți, ca să mă pot întoarce în camera mea.

– Nu te-ar interesa.

– Despre ce-i vorba? îl întrebă Stacy, curioasă, în ciuda aroganței bărbatului.

– Un vechi cimitir al familiei. Dar sunt sigur că niște pietre funerare vechi n-ar corespunde gusturilor tale sofisticate, replică el pe un ton sarcastic, întorcându-i spatele.

– Totuși aș vrea să-l văd.

– Nu-i nevoie, răspunse el ca și cum Stacy ar fi încercat să-i ceară scuze.

– Te asigur că n-am nici cea mai mică intenție să te ironizez. Mai devreme mi-ai propus să îngropăm securea războiului și să devenim prieteni, dar se pare că nu ești în stare. Aș vrea să văd cimitirul. Dacă nu vrei să mă însoțești, arată-mi măcar unde se află, și voi merge singură.

Tonul ei tăios îl făcu pe Cord să se întoarcă și s-o examineze cu ochi reci ca și cum ar fi vrut să se convingă că interesul ei era autentic.

– Nu-i departe de aici, dar e pe deal. N-aș vrea să obosești prea mult. Poate-ar fi bine să amânăm pentru altă dată. Văzând-o pe Stacy că se pregătea să-l înfrunte, adăugă: însă dacă ești sigură că vrei să mergi, mergem.

– Sunt sigură.

– Foarte bine.

Vru s-o ia din nou de braț, dar ea se feri și porni în direcția pe care i-o indicase el. Cord urca la un pas în urma ei, pe dealul din spatele casei. Panta era lină, dar perioada de lungă inactivitate o făcu pe Stacy să gâfâie când ajunse sus. Reuși să ignore strălucirea ironică din privirea lui și deschise poarta de fier a cimitirului.

Multiplele cruci și pietre funerare erau dominate din centru de un monument impozant. Trecerea anilor le tocise pe majoritatea, dar Stacy remarcă faptul că cimitirul era totuși bine întreținut.

Cei doi merseră tăcuți pe aleea pietruită printre zecile de pietre funerare, până ajunseră în centru. Majoritatea datelor erau din a doua jumătate a anilor 1800 și prima jumătate a anilor 1900. Patru dintre crucile mai mici aparțineau unor copii. O piatră era recentă, datată cu opt ani în urmă, și pe ea erau gravate cuvintele „Stephen Harris – Tată".

– Este mormântul tatălui tău? întrebă în șoaptă Stacy, cuvântul „tată" aducându-i o undă de melancolie în glas.

– Da.

– Nu l-am observat pe-al mamei tale. Tot aici e-ngropată?

Peste chipul lui trecu o umbră când răspunse:

– Nu, este înmormântată în Est, alături de familia ei, explică el cu asprime în glas și duritate în priviri. N-a suportat viața la fermă. La câțiva ani după ce m-am născut eu, s-a întors la familia ei.

– Te-a părăsit? întrebă ea, din glasul său răzbătând compasiunea pentru tată și fiul lui, abandonați.

– Tata nu i-a lăsat alternativă, spuse Cord, privirea lui oțelită respingând mila tinerei. Mă îndoiesc c-ai să înțelegi. Acesta este un ținut dur. Trebuie să-ți iei ce-ți aparține și apoi să lupți ca să păstrezi ce ai. Mama a fost un copil răsfățat, obișnuită să i se satisfacă toate dorințele, așa încât n-a interesat-o viitorul care o aștepta aici. Tânjea după luxul cu care fusese obișnuită și n-a contenit cu pretențiile, cerându-i soțului său întruna bani. Dar nu i-a ajuns niciodată cât i-a dat.

– Iar ferma a fost pe primul loc, pentru el, murmură Stacy.

– Vezi piatra asta? întrebă Cord, întorcându-se spre mormântul din centru. Elena Teresa Harris, bunica mea. A fost o aristocrată spaniolă; s-a îndrăgostit de bunicul meu, pe atunci un fermier care se lupta să supraviețuiască, și a avut o mulțime de vise. A fost o femeie adevărată. El n-a avut nimic să-i ofere, în afară de o casă veche de pământ, câteva vite și o groază de pământ, uscat mai tot timpul anului. Dar asta n-a avut nici o importanță pentru ea.

În vocea lui se simțea un profund respect și o mare admirație. Deschise poarta și ieși în urma ei din cimitir. Cu gândul la conversația lor, Stacy nu sesiză când el o luase de braț și o condusese pe coama dealului. Priviră amândoi în tăcere peisajul care se întindea în fața lor.

– Uite mașina doctorului Buchanan, zise Cord după o vreme, arătându-i un autoturism care se apropia de casă. Ar trebui să coborâm. Oricum, probabil că Maria va pregăti curând cina.

Încuviințând, Stacy îl urmă. Când ajunseră pe verandă, îi întâmpină chipul zâmbitor al tânărului doctor. Spre bucuria lui Stacy, acesta era însoțit de soția sa. Roșcata se apropie de ea încântată, întinzând brațele.

– Arăți minunat! exclamă Mary, strângându-i cu căldură mâinile. Spune-mi, Stacy, cum vă înțelegeți voi doi? o tachină ea în șoaptă. Nu văd nici o urmă de luptă.

– Cord și cu mine am îngropat securea războiului, nu-i așa? răspunse Stacy râzând. Privind silueta înaltă de lângă doctor, continuă: Am căzut de acord că avem în comun câteva lucruri.

Doar fermierul înțelese aluzia la dialogul lor de mai devreme. Calmă, îl privi în ochi, reușind cu greu să nu zâmbească. Dar Mary, care își dorea să-i vadă împreună, înțelese cu totul altceva.

– Ei bine, asta-i o noutate, remarcă Bill Buchanan. Ultima oară când am fost aici, tu, Stacy, nu știai cum să pleci mai repede. Zâmbind strengărește, adăugă privindu-l pe Cord: Nu cumva pacienta mea s-a îmbolnăvit din nou?

– Cred că începe să fie cucerită de frumusețile zonei, răspunse Cord, schițând un zâmbet. Cu o fată atât de drăguță, cum e Stacy, va trebui să am grijă ca tinerii noștri să nu cadă victime ale farmecelor ei.

Uitându-se la el, Stacy își dădu seama c-o lua peste picior. Nu-și putea explica de ce făcuse referire la dialogul lor anterior. Ea se simțise bine în compania lui, pe deal, și îi

plăcuse chiar și discuția pe care o avuseseră și pe care o considerase interesantă. De ce trebuia acum s-o înțepe? Se simțea mai bine când era sarcastic? Schimbă subiectul, îndreptându-l spre copiii lui Mary. Îl simți pe Cord de mai multe ori privind-o, dar ea îl evită.

– Vai ce gazde neprimitoare suntem, Cord, murmură ea, încercând să-și ascundă tulburarea provocată de prezența lui. Nu le-am oferit, doctorului și lui Mary, nimic de băut.

Cord o privi mirat, dar imediat își ascunse surpriza printr-un zâmbet adresat musafirilor.

– O să-i spun Mariei să ne aducă ceva. Ce-ați vrea să beți, Bill, Mary?

– Nu contează. Ceva rece și mult, râse Bill.

Cord intră în casă să-i spună Mariei să aducă răcoritoare. În acest timp, Mary și soțul ei se așezară pe două scaune din grădină, iar Stacy pe o bancă. După câteva minute, Cord se întoarse urmat de mexicana grasă, care aducea o tavă cu băuturi și prăjituri. Spre disperarea lui Stacy, Cord se așeză lângă ea, pe bancă. Agitația ei trecu neobservată de ceilalți, care erau preocupați de băuturile oferite de Maria, doar Cord zâmbi în colțul gurii când îi observă stânjeneala.

Spre ușurarea ei, conversația rămase pe teren neutru. De câteva ori simți privirea pătrunzătoare a lui Cord care-o studia. Mary, cu personalitatea ei debordantă, monopolizase cea mai mare parte a conversației, povestindu-le despre ghidușiile copiilor săi, dar încet-încet subiectul reveni la Stacy și la accidentul ei.

– Când Bill mi-a vorbit despre accidentul tău, am insistat să te luăm la noi, în oraș, continuă Mary. Dar el m-a asigurat că e mai bine să te lăsăm aici, unde te poți odihni mai bine.

– De fapt, am zis că „beneficiezi de calm și liniște“, interveni doctorul, zâmbind. Așa ceva e greu de găsit la noi acasă.

– Tot timpul se plânge de băieți, explică Mary. Dar îi iubește la fel de mult ca și mine. Totuși, pot să văd câtă dreptate a avut. Arăți foarte bine. Desigur, cu o asemenea priveliște, cine și-ar mai dori să stea în pat?

Cu o sclipire în ochi, Mary îi aruncă lui Cord o privire poznașă. Imediat Stacy interveni, cu intenția de a opri aceste apropouri.

– Este o fermă foarte frumoasă, se grăbi ea să confirme. Tot ținutul este fascinant. Îți amintește cât de puțin timp a trecut de când pe aici trecea frontiera.

– Istoria Texasului este fascinantă, încuviință doctorul.

– Erați la cimitir când am venit noi? îl întrebă Mary pe Cord. Fără să mai aștepte confirmarea, continuă: Păcat că n-ai cunoscut-o pe bunica lui Cord, Stacy. Era o bătrână minunată. Dar nimeni nu se gândea la ea ca la o femeie bătrână. Era foarte activă și plină de viață. Aveam nouă sau zece ani când a murit, dar mi-o amintesc foarte bine.

– Cord mi-a povestit despre ea, spuse Stacy.

– Era o femeie remarcabilă. Avea spiritul aventurierilor din trecut, continuă Mary. Dar ceva din felul ei de-a fi, din modul cum își ținea capul, cum te privea pătrunzător, îți amintea de sângele ei nobil. Întotdeauna mama a spus că Doña Elena a fost singura care l-a putut controla pe Cord. Era o adevărată teroare pentru un copil – avea un temperament fantastic! șopti ea conspirativ către Stacy.

Cord râse de cuvintele lui Mary.

– Uiți să-i vorbești și despre temperamentul meu. Întotdeauna am considerat că m-a iubit atât de mult pentru că semănam cu ea. Dar, slavă Domnului, am învățat să mi-l controlez, adăugă el pe un ton ușor ironic, privind-o pe Stacy.

– Mă tem, Cord, că în câteva rânduri ne-ai făcut să ne îndoim de acest lucru, zâmbi Bill Buchanan clătinând din cap. Să nu mă înțelegi greșit, Stacy, dar sunt sigur că femeia potrivită îi va putea face față; cu toate acestea, nu mi-aș dori să fiu prin preajmă când își pierde el controlul.

Stânjenită de întreaga discuție, Stacy murmură un răspuns vag. Din fericire, fu întreruptă de Maria, care îi anunța că era gata cina.

– Rămâneți la noi la masă? îi întrebă Cord. Când Mary avu intenția să se scuze, el o întrerupse: Nu accept un refuz. Rareori avem musafiri și nu vrem să plecați atât de repede, nu-i așa, Stacy?

El îi întinse mâna, iar ea nu putu să-l refuze fără ca gestul să fie evident. Distrasă de atingerea lui, îi auzi în treacăt pe soții Buchanan acceptând invitația.

Deși îl ironizase mai devreme făcând aluzie la discuția lor, o amuza surpriza lui când ea își asumase rolul de gazdă, însă acum avea senzația că se inversaseră rolurile și devenise ea sursa de amuzament. Iar această postură nu-i plăcea deloc.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, când se așezară la masă Cord îi șopti la ureche:

– Ar fi trebuit să citești regulile înainte de a începe jocul.

Ea se încruntă la el, dar nu găsi nici o replică.

Cina păru să dureze mai mult, iar Stacy crezu că nu se va mai sfârși niciodată. Se simțea atât de încordată, încât avea senzația că stă pe un butoi cu pulbere gata să explodeze dintr-o clipă-n alta. Iar când Maria servi cafelele, subiectul era tot unul neutru. La sfârșit oftă ușurată.

– Hei, trezește-te! o tachină Mary, fluturându-și o mână prin fața ochilor ei. N-ai auzit ce te-am întrebat?

– Scuză-mă, Mary, eram cu gândurile aiurea.

– Te întrebam dacă accidentul nu ți-a schimbat intenția în privința șederii tale aici.

– Nu, nu mi-a schimbat-o, replică Stacy, evitând privirea interesată a lui Cord. Mai rămân câteva săptămâni, după care plec.

– Mă tem că acest ținut este un pic cam dur pentru ea, spuse Cord zâmbind. În definitiv, Mary, noi am fost crescuți aici și suntem obișnuiți să trăim pe aceste meleaguri, pe când Stacy este din Est. Pentru ea e cam plictisitor.

– Nu-i deloc adevărat, ripostă ea imediat.

– Numai că aici n-ai nici un viitor, nu-i așa? zâmbi Cord în colțul gurii.

– Da, adică nu, se bâlbâi Stacy, dându-și seama că era atacată subtil.

– Ei, haide, Cord... începu Mary.

– Bineînțeles, noutatea aventurii a trecut, o întrerupse el. În definitiv, câți munți poți vedea fără să te plictisești? Câte persoane n-au venit în Vest pline de vise, ca apoi s-o ia la fugă când n-au mai suportat inconvenientele și izolarea de aici?

– Nu mă deranjează toate astea, neagă Stacy. Îmi place acest ținut.

– Știi bine, Mary, că trebuie să ai un caracter puternic ca să-ți poți face un viitor aici. Cord o ignora deliberat pe Stacy, adresându-se roșcatei, care stătea în dreapta lui. Luxul devine foarte important când îți este interzis după ce l-ai avut toată viața.

„Mă compară cu mama lui!“ gândi Stacy, indignată.

– Nu știi ce vorbești, spuse ea, aruncându-și șervetul pe masă. În cameră plutea o stare de tensiune aproape palpabilă, iar cei doi se priveau peste masă încordați. Mă îndoiesc că pe musafirii tăi îi interesează părerile tale despre mine, replică ea, ridicându-se de la masă și ieșind val-vârtej.

Mary o ajunse din urmă în sufragerie.

– Ce se petrece între voi doi? o întrebă ea.

– Pur și simplu nu ne înțelegem, răspunse Stacy cu pumnii strânși.

– Păreați prieteni când am sosit noi, și, ca să fiu sinceră, am sperat c-o să rămâneți împreună, până la urmă, continuă Mary.

– Imposibil! exclamă Stacy, și din glas îi răzbătură dezgustul și supărarea. Reușim, din când în când, să purtăm câte-o conversație civilizată, dar sfârșim prin a sări unul la gâtul celuilalt. Nici măcar nu putem spune că ne suportăm. Este atât de cinic și egoist, încât insistă ca toți să îngenuncheze la picioarele lui, iar eu n-am de gând s-o fac.

Imediat ce termină de vorbit, Stacy simți prezența lui Cord în cameră. Se întoarse și-l privi, sfidătoare.

– Oaspeții noștri pleacă, vorbi acesta în cele din urmă. Îi conducem?

Stacy se întoarse fără să-i răspundă și o însoți pe Mary care își luă geanta, și porniră împreună spre ușă. Înainte de-a ajunge în curte, Stacy murmură o scuză față de tânăra de lângă ea.

– Îmi pare rău că v-am implicat într-una din certurile noastre, Mary. Mă bucur enorm c-ați venit.

– Nu-ți face griji, o liniști Mary. Ni se întâmplă tuturor. Tu ai grijă și fă-te bine cât mai rapid.

– Are dreptate, adăugă Bill, punându-și o mână pe umărul ei. Din punct de vedere medical, mai stai liniștită câteva zile și limitează-ți activitățile. Apoi poți face tot ce dorești.

Privind chipul plăcut al doctorului, Stacy zâmbi timid. Era plăcut să simtă afecțiunea noilor săi prieteni. Își luară rămas bun, bine dispuși cu toții, iar cuplul porni spre mașină. Simțindu-se dintr-o dată singură și tristă, Stacy urmări mașina dispărând la o cotitură. Hotărâtă, se întoarse spre Cord, pregătită să-i înfrunte privirea pătrunzătoare, dar acesta dispăruse. Uitându-se în jur, îl văzu că mergea spre grajduri. Ușurată, intră în casă.

Capitolul 6

În ultimele două zile, Stacy își dăduse silința să-l evite pe Cord Harris. Reușise și datorită faptului că nici fermierul nu-i stătuse în cale. De data asta, însă, venise vremea să vorbească cu el, cu toate că nu prea avea chef. Își revenise complet și voia să se întoarcă la cabană. Își împachetase și ultimele lucruri, rămânând doar să mai discute cu el. Cajun mergea vesel pe lângă ea. Băgă ușor capul pe ușa biroului. Cord nu se afla acolo. Oftând, Stacy porni nerăbdătoare spre grajduri.

Probabil e pe undeva, pe afară, își spuse ea.

Când ieși afară, îi atrase atenția un călăreț care se apropia în galop de casă. Nerecunoscându-l în primul moment, Stacy așteptă să vadă cine era. Curiozitatea îi era trezită de graba cu care se apropia acesta. Auzi niște țipete dinspre grajduri și se întoarse să vadă care era motivul acestei agitații, dar clădirea o împiedica să vadă. Când călărețul se apropiase destul, îl întrebă:

– Ce se petrece?

– Scuzați-mă, doamnă, dar trebuie să chem doctorul, spuse acesta, grăbindu-se să treacă pe lângă ea.

– Ce s-a întâmplat? Cine-i rănit? strigă Stacy, apărându-i în minte imaginea terifiantă a lui Cord zăcând inconștient.

– Armăsarul ăla împielițat s-a strecurat afară din boxă când a intrat Chris la el, răspunse bărbatul, grăbindu-se să deschidă ușa biroului, urmat îndeaproape de Stacy. Fraierul a încercat să-l prindă. Dar armăsarul s-a enervat și l-a atacat. Din fericire, șefu' și noi eram prin preajmă și am văzut ce s-a întâmplat. Nu știu cât de grav e rănit puștiu' – nu putem să ne apropiem de el.

– Diablo! șopti Stacy, urmărindu-l pe bărbatul care se apropia de telefonul de pe birou.

– Șefu' este atât de furios, încât e-n stare să omoare calul, murmură cowboy-ul în timp ce forma numărul, fără să se adreseze în mod special lui Stacy.

Când îl auzi vorbind cu doctorul, Stacy ieși grăbită din birou și se duse la cal. Sări în șa și îl întoarse în direcția din care se auzeau țipetele. Abia putea gândi coerent. Strigă câinele și dădu pinteni calului. Știa doar că trebuia să ajungă cât mai repede acolo.

Apropiindu-se de locul accidentului, văzu doi bărbați călare și un altul căzut și prins sub calul său, și el căzut, iar murgul ei se afla între călăreți și animalul prăbușit, având o atitudine războinică. De gâtul lui Diablo atârna liber o frânghie, evitând cu dibăcie lasourile celorlalți călăreți. Avea botul înspumat și arunca din copite înnebunit.

– Ce dracu' cauți aici? țipă Cord, când o văzu pe Stacy descălecând. Întoarce-te în casă unde ți-e locul!

– Este calul meu! țipă și ea, întorcându-se spre armăsarul care rânjea amenințător spre călărețul de lângă Cord.

– Femeie nebună, mormăi fermierul în timp ce se apropia de ea călare. Nu vezi că afurisitul ăsta de armăsar e nebun?

Atunci Stacy observă biciul din mâna lui. Din ochii ei țâșniră flăcări când își ridică privirea spre el.

– Ce vrei să faci? Să-l bați până se supune?

– Dacă trebuie, da. Băiatul de colo este rănit!

– Dă-te la o parte din calea mea! îi ceru Stacy.

Se întoarse spre armăsarul roșcat. Acesta își îndreptă privirea spre ea tropăind și scuturându-și nervos coama. Dându-se înapoi, se cabră, lipindu-și urechile de cap.

– Diablo! comandă Stacy, încercând să atragă atenția animalului. Diablo, calmează-te!

Dar el rămase cu urechile lipite de cap, iar cu picioarele din spate încerca să-l lovească pe Cajun, care se afla destul de aproape. Stacy vedea cum calul prăbușit făcea eforturi să se ridice, dar cădea mereu pe-o parte. Când Diablo porni spre ea, Stacy îl strigă din nou ferm. I se păru că-l vede ciulind urechile și venind spre ea. Stacy se feri din calea lui în ultima clipă, lăsându-l să treacă în goană pe lângă ea. După aceea el se întoarse, nechezând. Cu coada ochiului, Stacy îi văzu pe cei doi călăreți apropiindu-se. Unul se duse la băiatul rănit, în timp ce Cord se apropie de armăsar, cu biciul strâns pe șa și în mână cu un lasou, pregătită.

– Diablo! se auzi ca o șoaptă vocea ei. Ușor, băiete, calmează-te. E-n regulă, băiatule. Vino aici. Haide!

Dar iritarea și amintirea, aproape uitată, a cicatricei de pe gât erau prea mult. Calul nu putea stăpâni demonul care pusese stăpânire pe el. Recunoscuse persoana din fața lui, dar acum era dominat de noi senzații de ură. Cu colțul ochiului îl văzu pe călărețul care venea spre el prin spate și se întoarse spre acesta. Apropiindu-se cu încă un pas de el, Stacy îl strigă. De data asta, calul se întoarse și alergă spre ea, cu capul plecat și rânjind. Când Stacy încercă să se ferească din calea lui, armăsarul făcu un pas spre ea și o trânti la pământ. Gâfâind dar teafără, ea se ridică în picioare și-l văzu pe Cord că urmărea calul. Strigă la celălalt călăreț și amândoi îl prinseră, în același timp, cu lasourile. Nechezând furios, calul încercă să-l atace pe călărețul cel mai apropiat, dar fu ținut strâns de Cord cu funia lui.

– L-am prins, șefu'! L-am prins! strigă triumfător călărețul, în timp ce calul de zbătea între cele două frânghii.

Abia după câteva momente armăsarul își dădu seama că nu putea scăpa. Cei doi călăreți îl duseră urgent înapoi în boxa din care tocmai scăpase.

Scuturându-se de praf, Stacy îl văzu pe bărbatul care chemase doctorul că îngenunchează lângă călărețul și calul căzuți. Se grăbi și ea spre ei, ajungând o dată cu Cord. Se lăsă în genunchi lângă tânărul rănit.

– Stai liniștit, Chris, zise Cord. Te scoatem imediat de aici. Doctorul e pe drum.

– Mi-am rupt piciorul, gemu băiatul, strângând din dinți să nu urle. Scoateți-mă de sub calul ăsta afurisit!

– Imediat. Cât de gravă e starea piciorului calului? întrebă Cord adresându-se celui care încerca să calmeze calul care gemea de durere.

Singurul răspuns a fost o clătinare negativă din cap. Fără nici un alt cuvânt, Cord se ridică și se îndreptă spre calul său. Scoase pușca din teaca atașată la șa. Stacy rămase blocată când îl văzu, incapabilă să schițeze nici cel mai mic gest sau să scoată vreun cuvânt. Împușcătura care curmă viața calului suferind o asurzi. Din cauza șocului nu-l văzuse pe doctor când sosise și pusese băiatul rănit pe o targă pentru a-l duce la spital. Tot ce vedea era trupul calului mort. Nici să plângă nu mai putea. În cele din urmă vederea îi fu blocată de Cord, care se apropiase de ea. Țeapănă, își ridică ochii plini de lacrimi spre chipul lui sumbru.

– De ce? șopti ea, făcând eforturi să vorbească, în pofida nodului din gât.

– Când Chris a vrut să-ți prindă calul, armăsarul a ripostat și i-a lovit, pe el și calul lui, trântindu-i. Lui Chris i-a rupt piciorul, la fel ca și calului său. Doctorul spune că în aproximativ șase săptămâni se va face bine și va scăpa de cârje după încă vreo lună.

– Nu, murmură Stacy. Calul! De ce a trebuit să-l ucizi? N-a fost vina lui, suspină ea.

Era prima ei experiență brutală de acest fel și nu-și putea dezlipi ochii de leșul animalului.

– Calul? explodă Cord. Îți dai seama c-aș fi putut pierde un om? O ființă omenească! Și tu ești supărată din cauza unui cal?!

Furia lui străpunse starea ei de șoc, determinând-o să se întoarcă din nou spre el. Pe chipul lui se citea disprețul. N-o înțelegea. Îi părea rău pentru călăreț, dar nu se putea împăca deloc cu uciderea cu sânge rece a calului.

– Dar el se va face bine, nu înțelegi? Calul este însă mort, iar tu ești cel care l-a ucis! Ca și cum n-ar fi însemnat nimic!

Vocea ei se sparse, amenințând să atingă pragul isteriei.

– Nimic? Îți dai seama că acum am rămas și fără un om și fără un cal? Crezi că îmi va fi ușor să găsesc pe altcineva, în această perioadă a anului? replică el, prinzând-o de un braț și strângând-o ca-ntr-o menghină. Și pentru toate astea ție trebuie să-ți mulțumesc; ție și calului tău!

– Oh, sigur, e numai vina mea! țipă ea sarcastic. Ei bine, nu-ți face griji. Voi achita eu cheltuielile de spitalizare și neajunsurile pe care ți le-am provocat.

– Chiar asta ai să și faci! confirmă Cord cu voce joasă, amenințătoare. Și nu vei scăpa atât de ușor, de această dată, cu toți banii tăi. Ai să iei locul lui Chris. Pentru prima oară în viața ta vei vedea ce înseamnă să muncești ca să-ți achiți o datorie.

– Ce vrei să spui? îl întrebă ea tremurând de furie.

– I-ai impresionat pe toți cu povestea ta tragică, de copil orfan. Sunt sigur că ai suferit extrem de mult când a murit tatăl tău lăsându-ți atâția bani, replică el pe un ton sfidător.

Cuvintele lui tăiară ca o lamă de oțel în inima lui Stacy, lăsând-o fără grai. Fără să știe cum, simți contactul palmei sale pe obrazul bărbatului din fața ei. În ochii lui străluceau flăcări de furie.

– Deci așa îți place să joci, murmură el printre dinți. Azi ai scăpat, dar dacă aș fi în locul tău, n-aș mai încerca încă o dată. Ai să începi munca de mâine, spuse el. Și ai grijă să te îmbraci cu ceva mai practic, ca de pildă niște blugi. Pe aici, noi nu prea ne îmbrăcăm după ultima modă.

Îl privi pe Cord, cu pumnii strânși, cum se îndepărta, fără să scoată nici acum vreun cuvânt. Încet, după ce el plecă, porni și ea spre casă. Când ajunse, urcă direct în camera ei. Așezată pe pat, se uită la lucrurile pe care și le împachetase înainte de a ieși.

Ștergându-și cu o mână lacrimile care i se scurgeau pe obraji de furie, recapitulă în minte conversația avută cu Cord. Nu era normal să-i pese mai mult de-un cal decât de viața unui om, dar a fost șocată când a văzut calul omorât. Poate îl acuzase pe nedrept pe Cord fiindcă împușcase calul înainte de a se asigura dacă-l putea salva sau nu. Dar Stacy nu-i putea găsi nici o scuză pentru revoltătorul atac asupra ei, folosindu-se de moartea tatălui său. În afară de asta, lui nu-i spusese niciodată că este orfană, ci numai celor din familia Nolan, dar era sigură că nimeni nu știa de banii pe care i-i lăsase tatăl ei! Va putea oare să-l convingă vreodată că avea o părere deformată despre ea? Dar de ce-ar încerca? Confuzia care domnea în mintea ei o făcu să se ridice și să se plimbe prin cameră.

Și, la urma urmei, cum o va putea determina să rămână, împotriva voinței ei? N-o putea sili să muncească. În afară de asta, ce știa ea despre munca la fermă? Stacy se duse la oglindă și în minte îi apăru o idee. N-o putea împiedica să

plece, pentru că nici măcar nu era acasă. Se uită scurt la ceas, după care se uită pe fereastră. Trecuse mai mult timp decât se așteptase. Soarele asfințise deja, iar Cord era plecat de cel puțin două ore. Dacă voia să plece până se întorcea el, atunci trebuia să se miște repede. Începu rapid să-și scoată lucrurile din cameră.

Evident, el o va acuza că fugise și refuzase provocarea, dar n-avea decât să creadă ce vrea.

Abia îmbrăcase jacheta și își luase geanta, când auzi că se închide ușa de la intrare. Încet, se apropie de scări și îi zări silueta la baza scărilor. Chipul lui Cord era învăluit în umbră, dar Stacy putea să-și imagineze cu ușurință trăsăturile dure ale feței lui. Îl privi cu ochi mari, temători, începând totodată să tremure. Nici unul dintre ei nu vorbi, iar tensiunea creștea cu fiecare clipă care se scurgea.

– Să înțeleg că te pregăteai să pleci undeva? se auzi vocea lui baritonală.

– Are vreo importanță? replică Stacy, sfidătoare, ridicându-și provocator bărbia.

– Îți sugerez să abandonezi ideea, veni răspunsul lui rece. Și ai putea să-ți despachetezi lucrurile, adăugă el, aruncând o privire bagajelor.

– Doar nu-ți imaginezi că mă poți ține prizonieră aici împotriva voinței mele? explodă ea furioasă.

El îi aruncă o privire înainte de a-i răspunde.

– Îmi ești datoare și e dreptul meu să stabilesc modalitățile de plată.

Când înțelese că n-avea cum să-l înfrunte pe acest bărbat, umerii lui Stacy se lăsară. Focul din privirea ei se stinse, fiind înlocuit de disperare și confuzie. Mai încercă o dată, nedorind să se dea bătută.

– N-am să mai rămân în această cameră încă o noapte!

În ochii lui scăpără un licăr de amuzament înainte de a se întoarce spre ieșire.

– Cum dorești. La capătul holului e o cameră de oaspeți. Folosește-o pe aia. În caz că te interesează, băiatul care a fost rănit va sta în spital câteva săptămâni și nu va putea lucra câteva luni.

Stacy roși când își dădu seama că uitase să se intereseze de starea călărețului rănit. Cum reușea Cord s-o facă să se simtă lipsită de inimă? Frustrată, își lăsă bagajele și se opri în fața primei uși pe stânga, în hol.

Era prea supărată ca să mai observe design-ul camerei. Indiferența rece a lui Cord o irita. Prin felul cum se comportase reușise să se facă de râs și să-l convingă și mai mult pe Cord că era o egoistă și o răsfățată. Stacy știa că nu se putea aștepta la compasiune din partea lui. Va trebui să ia locul călărețului rănit.

– Foarte bine, domnule Harris, șopti ea pentru sine. Am să fac față oricărei provocări care va veni din partea ta!

*

* *

Soarele abia se ivise pe cer a doua zi de dimineață, când se auzi la ușa lui Stacy un ciocănit ușor. Adormită încă, se ridică într-un cot și privi mai întâi pe fereastră apoi la ceasul de pe noptieră. Îi trebuiră câteva minute până să-și aducă aminte de evenimentele din ziua precedentă.

– Da?

– E timpul să te scoli, răsună din hol vocea lui Cord. Bineînțeles, dacă vrei să bei o cafea și să mănânci ceva înainte de plecare.

El nu mai așteptă nici un răspuns și se depărtă de ușă. Hotărâtă, Stacy se dădu jos din pat. Avu nevoie doar de câteva minute ca să îmbrace o pereche de blugi, o cămașă de bumbac, și să-și prindă părul într-o coadă la spate. Pe buze îi apăru un mic zâmbet când se privi în oglindă. Dacă el credea că o pereche de blugi și o bluză simplă o vor face mai puțin feminină, se înșela. Luându-și pălăria, coborî scara până în sufragerie.

Din păcate, Cord nu se afla acolo. Stacy o întrebă pe Maria, care îi spuse că domnul Harris mâncase deja și era afară, dându-le oamenilor săi instrucțiunile necesare. Maria era nelămurită în legătură cu turnura pe care o luaseră evenimentele și se uita nedumerită la fată. Când Stacy termină de mâncat, Maria îi spuse că șeful o aștepta în curte.

Din fericire pentru ea, majoritatea bărbaților plecaseră. Ar fi fost stânjenitor să primească ordine de la fermier în prezența celorlalți. Recunoscu silueta lui înaltă, alături de alți doi bărbați. Era cu spatele la ea, așa încât n-o văzu apropiindu-se, dar Stacy era sigură că știa că vine.

Cei doi bărbați încercară să ignore fata care se apropia. Cel mai înalt dintre ei era doar cu câțiva ani mai în vârstă ca ea și se simțea foarte stânjenit de situație. Își ținea capul plecat și borul pălăriei o împiedica să-i vadă expresia întipărită pe chip. Celălalt bărbat era mult mai în vârstă și părea foarte înțelept. Când se apropie de grup, cel mai în vârstă o privi deschis, în ochi citindu-i-se compasiunea și simpatia. Era plăcut să vadă că are în el un aliat.

– Era și timpul să apari odată, Adams, spuse Cord pe un ton tăios, întorcându-se spre ea. Vreau să mergi azi cu Hank și Jim să aduni cireada în zona de iernat, ordonă el aruncând o privire indiferentă siluetei scunde de lângă el. Vreo întrebare, Hank? Bărbatul mai în vârstă clătină din cap. E-n ordine. Atunci, încălecați.

Stacy porni spre cai după cei doi bărbați, dar Cord o opri. Întorcându-se spre el, ea își scoase mănușile din buzunarul de la spate și începu să și le pună, sperând să-și poată stăpâni tremurul nervos.

– Da, spuse cu o voce la fel de tăioasă ca a lui, privindu-l cu tupeu.

Câteva momente el nu-i răspunse, apoi zise:

– Hank te va învăța ce trebuie să știi.

– Bine, replică ea, neplăcându-i privirea pătrunzătoare care o studia. Altceva?

– Nimic. Baftă!

Tonul lui indiferent nu se potrivea cu cuvintele. Brusc, Stacy se întoarse și se îndreptă spre cei doi călăreți care o așteptau. Cel căruia i se spusese Hank îi întinse frâiele unui cal micuț, cafeniu. Urcă tăcută în șa și porni după ei.

La scurt timp după ce ieșiră din curtea fermei, cel tânăr o luă înainte, lăsându-l pe Hank cu Stacy. În mod normal i-ar fi făcut plăcere să călărească dis-de-dimineață, dar în împrejurările actuale se simțea prea umilită ca să se bucure de această plimbare. Mândria o împiedica să privească spre bărbatul tăcut de lângă ea. Un timp cei doi merseră unul lângă altul încet, într-un trap ușor, până când călărețul își îndemnă calul la pas, determinând-o și pe Stacy să procedeze la fel.

– Domnișoară Adams, rosti el cu voce dogită. Știu că nu-i treaba mea, și puteți să-mi spuneți să-mi țin gura, dar dacă vom munci toată ziua la un loc, m-aș simți cam singur dacă aș fi nevoit să vorbesc doar cu calul. Acum, nu-i treaba mea să comentez ordinele șefului, dar nici eu, și nici unul dintre băieți, nu te consideră vinovată pentru ce i s-a întâmplat ieri puștiului. O să fie lungă ziua dacă va trebui să ne-o petrecem numai în șa, mai ales pentru o persoană ca dumneata, însă va trece mai ușor dacă vom mai pălăvrăgi.

Stacy avu impresia că acesta fusese cel mai lung discurs pe care-l ținuse tipul vreodată, și zâmbi auzindu-l. În felul lui stângaci încerca s-o facă să se simtă mai la îndemână.

– Îți mulțumesc, Hank. Apreciez cuvintele tale mai mult decât îți închipui.

– Ei bine, lucrez aici de pe vremea când șefu' era de-o șchioapă, și am văzut multe lucruri ciudate la viața mea. Dar trebuie să recunosc că e prima oară când văd o femeie văcar. Iar șefu' zice că trebuie să muncești din greu dacă vrei să ai ce mânca, zise el, clătinând din cap contrariat.

– Iar eu chiar asta intenționez să fac, spuse ea hotărâtă, zâmbind. Nu știu nimic despre strânsul vacilor, dar pot învăța. Cel puțin, știu să călăresc și sunt într-o condiție fizică destul de bună.

– Păi, domnișoară, văd și io că știi să călărești, da' tre' să te mai relaxezi un pic. Nu ești la un spectacol de călărie, așa că nu-i nevoie să-ți pese cum arăți, o mai sfătui Hank, zâmbind ușor. Și e mai simplu să zici vite, nu vaci.

– Just, râse ea. Spune-mi, Hank, ce vom face azi, mai exact?

– O să căutăm vitele rătăcite și le vom mâna spre zona unde vor rămâne să pască în timpul verii. Majoritatea oamenilor și-au adus aici caii cu camionul ca să putem mâna cu toții cireada principală.

– Cu camionul? îl întrebă Stacy mirată.

– Mda. Este un Vest modern, după cum poți vedea. Decât să-și petreacă o grămadă de timp în șa până în locul unde se află cireada, acum suie caii în remorci și traulere și-i duc cât mai aproape.

– Mă mir că nu folosiți jeepuri, ca să le adunați! exclamă Stacy mai mult pentru sine.

– Cu câțiva ani în urmă, când am avut probleme cu strânsul vitelor la un loc, șefu' a folosit un elicopter să le caute. Lucrurile s-au mai schimbat, murmură Hank. Ar fi cazul să-l ajungem din urmă pe Jim.

Cei trei călăreți parcurseră mai mulți kilometri până ajunseră la primul gard de sârmă ghimpată. Călăriră pe lângă gard până ajunseră la o poartă prin care trecură de partea cealaltă.

– De aici începem munca, domnișoară, spuse bărbatul mai vârstnic, indicându-i pământul care se întindea în fața lor.

– Dar nu văd nici o vită, spuse Stacy, uitându-se în jurul ei.

– Tocmai asta e ideea. Dacă ar fi fost la vedere, n-ar mai fi fost atât de multă muncă. Parcă ar cunoaște fiecare vad de râu și tufiș de pe aici, așa de bine se ascund.

– Dar eu credeam că voi creșteți animale domestice, rosti ea nedumerită.

– Așa și este, dar au fost lăsate în libertate și s-au sălbăticit, iar acum fug de noi, îi explică bătrânul privind în jur. De obicei, acum ne despărțeam, ca să acoperim o suprafață cât mai mare, însă deocamdată o să stai mai aproape de mine, domnișoară.

Cei trei călăreți se despărțiră. Cel tânăr porni spre stânga în căutarea animalelor rătăcite. Era cald și mult praf. Pe la jumătatea dimineții strânseseră aproximativ cincisprezece vite. Hank o instrui să meargă cu cireada înainte, în timp ce ei doi mai adăugau alte animale rătăcite.

După o vreme gura lui Stacy se uscase de la praful ridicat de copitele vitelor, dar nu îndrăznise să bea apă de teama ca vitele să nu încerce să fugă. De fiecare dată când atenția îi era atrasă de altceva, exact atunci una dintre vite schimba direcția și încerca să se îndepărteze, și Stacy trebuia s-o aducă înapoi.

Fata fu fericită când îl văzu pe Hank apropiindu-se, dar era un efort prea mare să încerce să zâmbească. N-o privi direct, dar Stacy observă un zâmbet slab pe buzele lui.

– Cam mult praf și foarte cald, murmură el. Ne apropiem de rezervorul de apă și ne vom întâlni curând cu ceilalți. Ți-ar prinde foarte bine un pic de odihnă, nu-i așa?

– Recunosc că da, Hank, confirmă Stacy, simțindu-și buzele crăpând când vorbise. Bătându-și ușor calul pe gât, adăugă: și sunt sigură că și el merită puțină odihnă. Bătrânul zâmbi. Văd că vitele s-au mai liniștit. Se pare că prezența ta le-a calmat. Înainte, la fiecare cinci minute una dintre ele o lua la sănătoasa într-o direcție sau alta, comentă Stacy, făcându-i plăcere compania cowboy-ului mai în vârstă.

– M-nu, nu eu sunt cauza. Au mirosit apa. Pur și simplu noi ne îndreptăm în aceeași direcție ca și ele.

După o vreme Stacy văzu un rezervor de apă. Lângă el se aflau câteva camioane și traulere.

– Hai s-o luăm înainte. Vitele se vor duce la apă. Odihnește-te cât poți de mult. Vom sta în șa o după-amiază lungă.

Recunoscătoare, Stacy înconjură cireada și porni spre vehiculele staționate. Acolo erau mai mulți cowboy, unii mâncau, alții abia își cumpărau câte ceva. Descălecă încet și, cu pași nesiguri, se duse să-și ia și ea ceva de mâncare. Era hămesită după micul dejun frugal pe care-l mâncase dimineața. Apoi își găsi un loc umbros și se așeză să mănânce.

– Văd c-ai reușit să supraviețuiești în dimineața asta, se auzi o voce profundă în spatele ei.

Întorcându-se, surprinsă, Stacy îl văzu pe Cord rezemat de traulerul la umbra căruia se așezase ea, aprinzându-și o țigară și studiind atent chipul prăfuit al fetei.

– Da. M-am descurcat destul de bine. Ești surprins?

– Nu. Mi-am imaginat că poți face orice-ți pui în minte, replică el. Mă întreb doar cât vei rezista.

– Hei, șefu', ăsta e calul pe care l-ai cumpărat săptămâna trecută? îl întrebă Hank, care se îndrepta spre ei, atent la un murg cafeniu legat lângă trauler.

Murgului nu-i plăcea să fie legat și bătea nerăbdător din copite, trăgând de hățurile cu care era legat, încercând să se dezlege.

– E tare mișto, adăugă el.

Fără să-și dezlipească privirea de pe Stacy, Cord răspunse:

– Ai dreptate, este.

Stacy simți că roșește, dar nu-și dezlipi privirea de-a lui.

– Ei bine, nu vreau să vă rețin de la muncă, spuse el în cele din urmă. Ne vedem mai târziu.

Salutând-o scurt din cap pe Stacy și bătându-l prietenește pe umăr pe cowboy, Cord porni spre cal, păstrând pe chip acea expresie de amuzament la gândul secret care-i trecuse prin minte. Fără să privească în urmă, încălecă și porni spre grupul de călăreți care-și beau ultima ceașcă de cafea. Stacy n-a auzit ce le-a spus, dar presupunea că le-a dat ordinul de plecare, pentru că i-a văzut pe toți ridicându-se și îndreptându-se fiecare spre calul său.

Cu coada ochiului, ea îl văzu pe Jim apropiindu-se cu doi cai. Îi înmână hățurile unuia dintre ei. Tăcută, încălecă și porniră împreună să i se alăture lui Hank și să-și înceapă după-amiaza de lucru.

Capitolul 7

Stacy crezuse că acea dimineață fusese lungă și foarte caldă, dar abia pe la ora șase, în acea după-amiază, a înțeles ce înseamnă cu adevărat să-ți intre os prin os. Aproape că-i venea să strige de fericire când zări rezervorul de apă, locul magic unde aveau să înnopteze vitele, dar nu numai ele.

Fiindcă nu încercase să fugă de muncă și să-i lase numai pe ei să trudească, chiar și în locul său, câștigase respectul atât al lui Jim, cât și al lui Hank. De mai multe ori aceștia se oferiseră să-i țină locul pentru ca ea să se poată odihni, dar fata nu acceptase. Ca femeie, ar fi fost simplu să profite de ei, iar aceștia i-ar fi permis, deși șeful lor le dăduse ordin să n-o facă.

Hank îi sugeră s-o ia înainte și să le aducă și lor câte-o cafea, dar ea îl refuză, spunându-i, cu un zâmbet strâmb, că avea nevoie de ajutor ca să descalece. Și chiar era adevărat, în acel moment, ca să mai poată fi și amuzant. La puțin timp după aceea uniră cireada lor cu cea principală, care se afla la vreo sută de yarzi de tabără.

Stacy acceptă să fie ajutată de Jim ca să coboare din șa. Merse cu greutate până la mașina cu mâncare, de unde venea aroma cafelei proaspete. Hank ajunsese înaintea lor și discuta cu ceilalți călăreți care se strânseseră acolo.

– Hank, mormăi Stacy, privindu-l direct în ochi și zâmbind strâmb. Cred că ai în față prima femeie văcar crăcănată pe care o vei vedea vreodată. N-am să mai pot merge drept niciodată și nici măcar să mă așez n-am să mai pot!

Cei din jurul lor râseră înțelegători și, cel mai important, o acceptară bucuroși printre ei. Înconjurată de multă veselie și glume, Stacy fu prezentată celorlalți și primi o ceașcă de cafea fierbinte. Gemu de plăcere când inhală aburul parfumat.

– Bucătare, ești un maestru, dar spune-mi, unde este cada cu apă fierbinte? exclamă ea, însoțită de alte râsete. Voi chiar treceți prin așa ceva în fiecare zi?

– Duminica chiar de două ori, replică unul, și râse când văzu expresia de consternare de pe fața lui Stacy.

– Scutește-mă de detalii și ajută-mă să mă așez!

Mai mulți bărbați făcură un pas înainte, inclusiv Jim Connors, și cu foarte mare grijă o ajutară să se așeze. În ciuda durerii din mușchi și oase, Stacy începea să se simtă la fel de bine ca și bărbații. Rareori avuseseră în mijlocul lor o femeie și cu siguranță nici una nu făcuse bășcălie de propria situație. Cu o sclipire în ochi vru să facă un alt comentariu, dar observă că ei deveniseră foarte serioși și priveau undeva dincolo de ea. Încă într-o dispoziție de zile mari, se întoarse, zâmbind radioasă, să vadă ce le atrăsese atenția bărbaților. Cord Harris se afla în spatele ei, studiindu-i pe toți amuzat. Stacy nu-și dădu seama cum avu tupeul să rostească:

– Oh, patroane, îngăduie, rogu-te, unei amărâte să rămână așezată în prezența ta măreață, căci îți jur că nu m-aș putea ridica nici dacă mi-ai ordona.

Toți încremeniră și așteptară reacția. Stacy fu îngrozită de propriile cuvinte, dar era prea târziu să și le mai retragă. Își ținu respirația, ca și ceilalți. Râsul gutural care se auzi în cele din urmă îi liniști pe toți, dar mai ales pe Stacy.

– Charlie, dă-mi și mie o ceașcă din fiertura ta, cât stau jos lângă señorita, îi spuse Cord, zâmbind, bucătarului.

Cineva făcuse un foc de tabără, iar Stacy își fixă privirea asupra flăcării, încercând să-l ignore pe bărbatul de lângă ea și fiorul de plăcere care o străbătuse când îl auzise râzând. Soarele se pregătea să apună, aruncând umbre colorate peste ținut, în timp ce amândoi își beau cafeaua în liniște. Bucătarul le aduse câte o porție de friptură de vită cu fasole și le umplu iar cestile.

– Ei, ce părere ai despre munca mea, ca fermier? o întrebă Cord în timp ce mâncau. E așa cum te așteptai?

– Nu, replică Stacy zâmbind. Nu c-aș vrea să mă plâng, dar este mult mai grea decât mi-am imaginat.

– Până acum te-ai descurcat cu brio, spuse el.

– Adică nu te așteptai să rezist?

– Adică nimic. Voiam doar să spun că te-ai descurcat foarte bine, atâta tot, adăugă el cu un licăr vesel în ochi. Ar trebui să-ți ții în frâu temperamentul. Te superi prea repede.

– Poate că am și motive, replică Stacy, privind în continuare focul de tabără.

– *Touché*, zâmbi Cord, studiindu-i în continuare expresia de pe chip. Cred că ești destul de obosită ținând cont

cât ai muncit azi. Curând muncitorii se vor întoarce acasă. Poți să mergi cu ei sau, dacă aștepți un pic, te pot duce eu.

– Toți se întorc acasă? îl întrebă Stacy, uimită. Adică lăsați aici vitele nesupravegheate?

– Nu, râse Cord. Majoritatea bărbaților vor rămâne și vor face de pază cu schimbul. Și-au adus fiecare sacii de dormit, adăugă el, arătându-i locul unde aceștia își pregăteau deja locul unde urmau să înnopteze.

– Atunci eu de ce să mă întorc la fermă?

– Pentru că n-ai venit pregătită să dormi aici și pentru că nu-i admisibil ca o femeie să-și petreacă noaptea sub cerul liber, replică scurt Cord. În plus, abia te-ai însănătoșit. Ar fi o prostie să-ți suprasoliciți organismul.

– Oh, dar sunt doar unul dintre băieți, mai ții minte? îi spuse pe un ton cinic Stacy, cu ochii scăpărându-i.

– Doar în timpul zilei, replică el tăios.

– În noaptea asta rămân aici, spuse Stacy pe ton scăzut și hotărât.

– Ba ai să te întorci cu mine.

– În acest caz va trebui să mă iei cu forța, și nu cred că ești pregătit să faci o scenă în public. Sau pe tine nu te deranjează scenele?

– Uiți că n-ai unde să dormi, zise Cord. Ai uitat de ultima ta experiență și de ce ți se poate întâmpla dacă stai noaptea în frig?

– Sunt convinsă că voi găsi pe cineva care să-mi împrumute o pătură sau altceva de acest fel.

– Ori poate pe cineva cu care să împarți un sac de dormit? veni replica lui sarcastică. Sunt sigur că ai să găsești o mulțime de oferte.

– Ticălosule pervers! exclamă Stacy, uitându-și oboseala și sărind în picioare. Nu știu cu ce gen de femei ai avut tu de-a face, dar te asigur că eu nu fac parte din această categorie! Și nici nu sunt nevoită să ascult asemenea cuvinte din partea unui bărbat!

Cord o prinse de mână, oprind-o să fugă. Stacy rămase pe loc tremurând, fără să mai încerce să scape din strânsoarea ca de menghină a mâinii lui.

– Speri ca vreunul dintre cavalerii tăi să-ți vină în ajutor? o întrebă el în șoaptă, pe un ton zeflemitor. Incapabilă să-i răspundă, ea rămase nemișcată. În cele din urmă îl auzi oftând și totodată eliberându-i mâna. Cred că-ți sunt dator niște scuze. Te rog să mă ierți pentru insinuările pe care le-am făcut și voi avea grijă să primești tot ce-ți trebuie pentru a-ți putea petrece aici noaptea, spuse el încet.

Stacy tot nu se întoarse spre el. Ochii îi erau plini de lacrimi fierbinți, de umilință și durere, când îi simți mâinile pe umeri, întorcând-o spre el. Cu o surprinzătoare blândețe el îi ridică încet bărbia să-i poată vedea fața. Expresia de pe chipul ei era însă ascunsă de borurile pălăriei Stetson.

– Cred că suntem amândoi obosiți și încordați, spuse Cord cu vocea familiară, profundă. Ai nevoie de un somn odihnitor. Apoi se întoarse încet și plecă.

Ea rămase privind lung în urma lui, liniștea și împăcarea dispărând. Nesigură, se întoarse din nou spre focul de tabără și spre figurile tăcute ale cowboy-lor.

Jim Connors se apropie de ea din spatele unei remorci, aducându-i un sac de dormit și o pătură. O privi întrebător, dar Stacy luă sacul și pătura mulțumindu-i, după care se duse

de cealaltă parte a focului. Involuntar, încercă să-l zărească pe Cord sau să-i audă vocea printre conversațiile scăzute din jur, însă n-avu succes.

Se strecură în sacul de dormit și o vreme privi cerul înstelat, apoi oboseala își spuse cuvântul și, ignorând pământul tare și aerul rece, adormi.

*
* *

Era sigură că abia adormise, când simți o mână pe umăr care o scutura ușor. Deschise ochii clipind des, și privi cerul spuzit încă de stele. În absența luminii, cu greu reuși să se concentreze asupra figurii de lângă ea. La început crezu că este Cord, dar după aceea recunoscu silueta mai scundă a lui Jim Connors.

– E vremea să te scoli.

– E încă întuneric, murmură ea adormită.

– E ora patru, răspunse încet tânărul cowboy. Pe aici noi ne sculăm devreme. Micul dejun e aproape gata. Dacă vrei, poți să te speli înainte.

O clipă mai târziu el dispăru. Stacy se rostogoli cu greu dintre pături; o dureau toți mușchii. Țeapănă, se îndreptă spre un bazin cu apă încălzită și își stropi fața cu apă, senzația de curățenie făcându-i plăcere. Trezită definitiv, privi curioasă în jur.

Peste tot începuse activitatea. Spre est cerul începea să se lumineze. După ce mâncă un mic dejun enorm adus de Jim, își duse farfuria și cana la remorca-restaurant. Jim îi aduse un cal și, la scurt timp după aceea, Hank li se alătură, călare.

– Gata pentru o nouă zi, domnișoară? o întrebă el cu fața toată numai zâmbet. Urmărind-o cum își pune pălăria pe cap, adăugă: Ei, un adevărat cowboy își pune pălăria pe cap imediat ce se scoală.

– Mai am încă multe de învățat, râse ea, luând hățurile pe care i le întinse Jim. Ce avem de făcut azi?

– Să verificăm cireada principală, pe partea estică, să vedem dacă n-a fugit vreuna, replică el, întorcându-și calul în acea direcție.

În momentul în care încălecă, Stacy gemu; toți mușchii i se împotriviră când fură supuși efortului.

– Azi ni se va alătura și domnul Harris? întrebă ea.

– Oh, a rămas aici noaptea trecută și a făcut de pază, replică cowboy-ul mai în vârstă. Presupun că acum conduce cireada.

– Îhm, murmură Stacy. Ideea că el își petrecuse noaptea pe câmp era în mod ciudat neliniștitoare. Este o dimineață superbă! exclamă ea.

Acum soarele urca pe cer, alungând ultimele vestigii ale umbrelor nopții.

– E primăvară, replică tânărul cowboy, simțind exuberanța fetei.

– Și este un ținut minunat unde să-ți petreci primăvara! râse ea. Te face să te simți extraordinar că ești în viață!

– Chiar îți place aici... în Texas?

– Ador acest loc, răspunse Stacy. E mult spațiu. Vreau să spun că aici te simți liber. Nimeni nu te înghesuie. E greu de descris ceea ce simt.

– Știu, replică Jim, studiindu-i chipul. Vino să-ți arăt ceva.

– Ce?

– O să vezi, spuse el privind înainte, în timp ce se abătură spre stânga de la traseul inițial. Ce te-a adus în Texas?

O clipă Stacy nu-i răspunse, dar era ceva la acest tânăr cu păr castaniu care o îndemna să i se destăinuiască.

– Tatăl meu a murit într-un accident de avion în urmă cu aproximativ o lună și jumătate, zise ea încet. Am fost foarte apropiați. Vezi tu, mama a murit la câteva luni după ce m-am născut, și eu am rămas numai cu tata. Jim o privi tăcut, dar n-o întrerupse. A fost fotograf liber profesionist, chiar faimos în domeniul lui. De cum am învățat să merg, m-a luat cu el în toate călătoriile. N-am stat niciodată prea mult într-un singur loc, să apuc să-mi fac prieteni. E-adevărat, au fost totuși câțiva cu care mă întâlneam când mai ajungeam prin acele locuri, adăugă Stacy, gândurile întorcându-i-se la Carter Mills. Dar, în realitate, nu-l aveam decât pe tatăl meu. Închiriase un avion cu care să ne întoarcem la Washington după o călătorie în Tennessee. Deasupra munților a apărut o problemă la motoare și ne-am prăbușit. Urmă o tăcere în care Stacy se luptă să-și înghită nodul care i se pusese în gât. Uitându-se în zare, continuă: Cajun, câinele meu, era cu noi. Eu îmi pierdusem cunoștința, dar el a reușit să mă scoată din epava care, la scurt timp după aceea, a explodat. Tatăl meu era încă înăuntru.

– Tatăl tău a fost Joshua Adams? o întrebă Jim.

– Da, răspunse ea, cu glas ușor răgușit. După aceea am fost confuză un timp. Foarte mulți prieteni ai tatălui meu și colegi

de-ai lui s-au oferit să mă ajute. Râse, tristă. Întotdeauna i-a plăcut Vestul. Cred c-am venit aici din două motive: unul, ca să mă simt aproape de el și al doilea, ca să-mi dau seama ce-mi doresc de la viață.

– Ai mai fost pe-aici?

– Nu aici, în această regiune, dar tata a făcut niște reportaje la El Paso de câteva ori și în mai multe locuri din Arizona și New Mexico, răspunse Stacy, apoi adăugă râzând: nu credeam că voi ajunge să-mi petrec vreodată timpul alergând după vite!

Înțelegând că Stacy încearcă să-și alunge tristețea care o cuprinsese vorbind despre tatăl ei, Jim Connors râse și el, ținându-i isonul.

– Nu, nu cred că te-ai așteptat la așa ceva. Hank și cu mine eram cu șefu', în acea dimineață, când ai căzut de pe cal.

– Da?

– Șefu' aproape că înnebunise când ți-a găsit calul, afirmă Jim zâmbind. A fost primul care ți-a văzut câinele și a ajuns la tine imediat. Nici unul dintre noi nu l-a mai văzut într-o asemenea stare. Dădea ordine peste ordine tuturor și n-a lăsat pe nimeni să se apropie de tine.

– Probabil s-a temut să nu-l dau în judecată din cauza acelui șarpe de pe proprietatea lui, râse Stacy, ignorând privirea lui întrebătoare.

– Voi doi nu vă prea înțelegeți, spuse cowboy-ul, clătinând din cap. După relația pe care a avut-o cu Lydia, nu cred că mai are încredere în vreo femeie. A uitat ce înseamnă să crezi în cineva.

– Asta-i problema lui, nu a mea.

– Locul pe care voiam să ți-l arăt e chiar aici, spuse Jim întorcând brusc calul la dreapta, spre dealul micuț. Am luat parte la o prelegere, unde tatăl tău a fost invitat să ne vorbească. Cred că-ți va plăcea.

Ajunseră în vârful dealului. La picioarele lor se întindea o vale acoperită de un covor de flori albastre. Stacy rămase înmărmurită de frumusețea uluitoare a mării de flori care se unduiau în adierea vântului dimineții. Mama natură acoperise valea cu un covor luxos de un albastru intens.

– Este foarte frumos, Jim. Ce flori sunt acelea? întrebă Stacy în cele din urmă.

– IrișI de munte.

– E un albastru atât de frumos!

– Coborâm în vale? o întrebă el.

Stacy nu-i răspunse, doar dădu pinteni calului. Coborâră în șir indian și se opriră în mijlocul covorului de flori. Jim descălecă și o ajută și pe ea să coboare de pe cal. O ținu în continuare de braț în timp ce o conducea printre flori. Stacy nu rezistă ispitei și culese un mic buchet, și le mirosi parfumul dulce.

– Mă bucur atât de mult că m-ai adus aici, spuse ea întorcându-se spre tânărul cowboy.

Trebui să-și ridice ochii doar câțiva centimetri ca să întâlnească privirea lui. El își puse mâinile pe umerii ei. Doar buchetul pe care-l ținea ea în mână îi mai despărțea. Apoi amândoi tresăriră când auziră zgomotul copitelor ce se apropiau. Se întoarseră simultan spre noul venit. Imediat Stacy recunoscu călărețul care stătea drept în șa și sângele începu să-i fiarbă în vene. Cord Harris, care se apropia călare de ei, se opri la câțiva pași.

– V-am întrerupt cumva? întrebă acesta insinuant. Fără să aștepte răspunsul, adăugă: Dacă nu, atunci hai înapoi la muncă și să lăsăm florile pentru timpul liber.

Stacy și Jim se urcară fiecare în șa oarecum triști, conștienți de privirea acuzatoare a lui Cord. Când porniră la drum, fermierul se instală între ei, ca și când ar fi încercat să despartă doi copii năzdrăvani. Stacy se bosumflă din cauza felului în care îi trata Cord. După ce părăsiră valea, el își întoarse capul spre cowboy-ul tăcut care mergea în stânga lui.

– Vreau să te întorci la cireada principală și să-l ajuți pe Jenkins, Connors. Pe domnișoara Adams am s-o însoțesc eu până unde Hank a adunat câteva vite, ordonă Cord pe un ton care nu admitea un refuz.

Tânărul își întoarse calul brusc și se îndepărtă în galop de Stacy și șeful lui. Supărată, Stacy se întoarse spre Cord, care călărea liniștit lângă ea.

– N-ai dreptul să-l tratezi așa. A fost numai vina mea.

– Mă bucur că vezi lucrurile așa. Pentru că la fel le văd și eu, spuse Cord zâmbind amuzat, dar cu ochii scăpărând. Cu toate acestea, deși nu-i treaba ta, l-am căutat ca să-i spun exact același lucru pe care i l-am și spus când v-am găsit. Stacy fu surprinsă. Crezuse că-l pedepsise pe Jim pentru că tânărul se simțea atras de ea. Roși stânjenită. Cord continuă pe același ton: Dar asta nu înseamnă că sunt de acord ca tu să-mi vrăjești angajații și să-și uite îndatoririle.

– Nu înțeleg ce vrei să spui, murmură Stacy.

– Doar nu vrei să cred că vă uitați după vite prin acea vale?

– Nu, ai dreptate, nu căutam vite! răspunse Stacy exasperată.

– În acest caz, nu mai e nimic de spus, nu-i așa?

– Ba da, este! exclamă ea. N-ai nici un drept să-mi spui cu cine să mă împrietenesc.

– Ba am tot dreptul, zise el la fel de supărat. Ești angajata mea și, drept urmare, acțiunile tale intră în responsabilitatea mea. Iar dacă eu consider necesar, îți pot dicta cu cine te poți împrieteni și cu cine nu.

– Vrei să-mi spui să-l las pe Jim în pace?

– Vreau să-ți spun doar să nu mai flirtezi cu oamenii mei. E clar? rosti Cord răspicat.

– Foarte clar! replică Stacy, și-și îndemnă calul la trap.

Cei doi călăreți tăcuți ajunseră curând lângă Hank, care mâna vreo șase animale. Făcându-i cu mâna, Cord își întoarse calul și porni spre cireada principală, lăsând-o pe Stacy cu bătrânul cowboy.

Puțin după ora prânzului, cei doi își aduseră vitele la cireada principală. Stacy se uită în jur după Jim, dar nu-l zări decât pe Cord. Evită să se apropie de acesta, neavând chef de încă o rundă de discuții în contradictoriu cu el. Tăcută, îl urmă pe Hank la tabără, unde mâncară și schimbară caii. Încălzită și obosită, Stacy stătea pe cal în soarele după-amiezii și îl aștepta pe bătrân să i se alăture. După câteva minute veni și el.

– În după-amiaza asta o să stăm cu cireada, spuse el. Vom călări pe partea dreaptă a acesteia.

Pe la patru după-amiază, cireada ajunse la o mică pădure în apropierea unui râu, locul în care vor înnopta. Traversară cireada peste râul adânc și o adunară pe malul celălalt. Când Stacy se întoarse la Hank, privi apa cristalină. Ce bună ocazie de a mai da jos din praf!

Toți oamenii se adunaseră în jurul remorcii cu mâncare, unde îi aștepta o cafea proaspătă și fierbinte. Stacy și Hank

descălecară și se alăturară celorlalți. A doua zi dimineața cireada va ajunge la pășunea unde va rămâne peste vară, iar ei își vor termina treaba cel mai târziu seara. Stacy își bău tăcută cafeaua, ascultând doar discuțiile celorlalți. Curând va fi servită cina, iar ea mai întâi voia să meargă la râu. După ce mai bău o cafea, dădu ceașca bucătarului. Nimeni din grup nu-i acordă atenție când ea se îndreptă spre pădure.

Stacy urmări firul apei în amonte. La vreo cinci sute de metri de tabără, albia râului se lățea și făcea un cot. Acolo se opri și ea. Era locul perfect pentru a face o baie, suficient de departe de tabără ca să n-o găsească nimeni, și destul de în amonte pentru ca vitele să nu murdărească apa dacă ar fi traversat pe malul celălalt. Găsi un copac cu ramurile plecate și, fericită, se dezbrăcă, punându-și hainele pe crengi, apoi intră în apa rece îmbrăcată doar în bikini. Fu străbătură de un fior la contactul cu apa rece.

Fericită că, în sfârșit, se putea spăla, fredona încântată o melodie și nu auzi tropăitul înăbușit al copitelor care se apropiau. Lângă copacul pe crengile căruia își atârnase ea hainele poposi un cal cu călărețul său.

Continuând să cânte fericită, Stacy se apropie de mal cu intenția de a ieși, dar, ridicându-și privirea, se opri în apa care-i ajungea până la brâu, speriată de apariția nedorită a călărețului. Surpriza fu repede înlocuită de rușine când își dădu seama de ținuta sumară în care se afla și, ca urmare, se lăsă repede în apă.

– Ai fi putut avea măcar decența să mă avertizezi că ești aici! exclamă ea, roșie la față de jenă.

– Nu te-am găsit în tabără și am venit să te caut, răspunse el cu o voce profundă, ignorându-i reproșul.

– Ei bine, acum, că m-ai găsit, vrei să fii bun și să pleci, ca să mă pot îmbrăca? îl întrebă ea indignată.

– Te aștept acolo, spuse Cord zâmbind amuzat, arătându-i un pâlc de copaci care ar fi ascuns-o mult mai bine.

Își întoarse calul și porni spre zona respectivă. Stacy ieși în grabă pe mal, supărată. Îmbrăcă repede hainele uscate pe pielea udă, după care alergă spre locul unde o aștepta Cord.

Acesta stătea tăcut lângă calul său și o urmărea. Tânăra se opri la câțiva pași în fața lui, ezitând. Îi căută vreo expresie pe chip, încercând cu disperare să citească ceva pe fața ca o mască.

– Haide, te conduc la tabără, îi spuse el.

Gâfâind ușor din cauza efortului, își potrivi pașii cu ai lui. Cord nu-și întoarse nici măcar o dată capul spre ea, ci merse alături în liniște. Situația devenea mult prea apăsătoare, și Stacy își trecu mâna prin părul ud.

– Îmi era foarte cald și eram plină de praf, comentă ea cu sfidare în glas.

– Baia pare cu siguranță o idee excelentă, zise Cord, refuzând să răspundă provocării ei nerostite. Ca să fiu sincer, am fost tentat să mă alătur și eu. Deja se apropiau de tabără, iar Stacy putea vedea oamenii. N-am cunoscut niciodată vreo femeie care să refuze ocazia de a se împrospăta, o tachină el.

– Cum aș mai putea seduce un bărbat dacă aș puți ca o vacă? replică ea, marșând la gluma lui.

– Corect, ai dreptate, încuviință Cord în timp ce se apropiau de tabără. Acum du-te și ia-ți ceva de mâncare, micuțo. Ne vedem mai târziu.

Stacy îl văzu îndepărtându-se și îl urmări cu privirea. Se apropie de ceilalți bărbați și merse să-și ia de mâncare.

Cum stătea lângă foc și mânca, zări de partea cealaltă o siluetă cunoscută. Jim părea că cercetează grupurile de cowboy de parcă ar fi căutat pe cineva. Apoi o văzu și își croi drum spre ea.

– Salut! zâmbi el. Te căutam.

– Ai muncit din greu azi? îl întrebă Stacy.

– Nu prea. Îmi pare rău c-a trebuit să plec și să te las într-o asemenea încurcătură, zise el așezându-se lângă ea.

– Nu ne-am luat la bătaie, dacă îți făceai griji din această cauză, râse Stacy. N-am vrut să te bag în bucluc, Jim.

– E-n ordine, Stacy. Voiam să-ți spun că-mi placi. Știai asta, nu-i așa? o întrebă încet Jim. Când ea nu răspunse, el adăugă: Ai deja pe cineva?

– Nu, recunoscu Stacy, evitând să întoarcă privirea spre el.

Ar fi trebuit să se bucure de afecțiunea lui, dar își dădu seama că regreta că discuția luase o astfel de întorsătură.

– Și tu îmi placi, Jim. Ești un prieten foarte bun.

– Aceleași sentimente le am și eu pentru tine, replică tânărul. Sper să ne vedem mai des.

– Și eu sper la fel. N-am avut prea mulți prieteni în viața mea.

– Stacy, spuse el cu afecțiune, mângâind-o ușor pe obraz. Ești o fată pe cinste. Pun pariu că poți refuza un bărbat, făcându-l în același timp chiar fericit!

Capitolul 8

– Connors! strigă o voce la câțiva pași de cei doi tineri.

Amândoi, și Stacy și Jim, săriră în picioare ca arși, ambii simțindu-se vinovați când auziră tonul tăios al lui Cord, care ieșea din umbră. O parte a chipului lui era încă ascuns în întuneric, dar maxilarul încordat și sprâncenele încruntate îi trădau furia. Ochii i se îngustară în timp ce porni spre tânărul cowboy.

– Ai talentul de a apărea exact când nu trebuie, îl acuză Stacy, detestând atitudinea lui dictatorială.

– Evident, ripostă Cord, privind-o o clipă, după care atenția i se îndreptă spre Jim. Ei bine? continuă el.

– N-am nimic de zis, domnule, răspunse Jim, privind drept în ochii care aruncau flăcări.

Stacy simțea disprețul din ea arzând ca o flacără. Felul în care Cord îl umilea pe Jim în prezența ei era de neiertat. Îi călca în picioare mândria în fața ei. Cât credea el c-ar mai rezista Jim?

Și, la urma urmei, ce-l privea pe el că ea discuta cu tânărul?

Jim o privi tăcut. La sfârșit îi ură noapte bună și plecă. Furioasă pe fermierul tiran, Stacy se întoarse să-l înfrunte, cu ochii scăpărându-i și tremurând din tot corpul din cauza furiei care se aduna în ea.

– Cine te crezi? țipă ea. Îți face o deosebită plăcere să umilești un bărbat în fața unei femei? Sau îți place să știe toți că tu ești cel mai tare de prin părțile locului?

– Nu-mi dau seama de ce te interesează pe tine motivele mele, spuse Cord, controlându-și emoțiile.

– O remarcă tipică pentru tine, replică Stacy cu amărăciune în glas. Consideri că numai tu faci regulile și nu dai socoteală nimănui pentru faptele tale. Ei bine, ești un nimic! Mă auzi? Un nimic! Jim este mai bărbat decât vei ajunge tu vreodată. Ba mai mult, dacă așa îți închipui că l-ai coborât în ochii mei, te înșeli amarnic. Înainte îl consideram doar un prieten, dar acum, în comparație cu tine, îmi dau seama că va fi singurul bărbat din lume care va conta pentru mine.

– Recunosc că, până la urmă, așa trebuie să arate bărbatul visurilor tale, replică el, și pe maxilarul încordat i se zbătu nervos un mușchi. Însă mă îndoiesc în mod serios că vei recunoaște un bărbat adevărat – dacă vei vedea vreunul, bineînțeles.

– Știu doar că numai bărbat nu este cel în fața căruia stau acum! ricană ea.

Era conștientă că mersese prea departe, dar nu-i mai păsa. Îi făcea o deosebită plăcere să-și bată joc de orgoliosul din fața sa.

Ultimul fir care îl mai ținuse pe Cord în frâu plesni și deodată se înnegri la față de furie. O apucă dur de umeri, apropiind-o atât de tare de el, încât Stacy putea să-i vadă pulsând venele de pe tâmplă. Degetele lui i se înfigeau adânc în brațe, în timp ce ea se zbătea zadarnic să scape. Era mult prea puternic. O prinse cu o mână de talie, iar cu cealaltă o apucă de păr, trăgând-o până o obligă să-l privească în ochi. Zdrobită de pieptul lui, își înălță fața tremurând și îi întâlni ochii deveniți acum negri ca tăciunele.

– Ascultă bine la mine, îi spuse Cord cu voce răgușită. N-am să te las să te dai la oamenii mei. Dacă-ți dorești neapărat o aventură, te rezolv eu acum și aici!

Încet, își coborî capul, parcă plăcându-i să vadă groaza care o cuprindea pe Stacy când își dădu seama că el intenționează s-o sărute. Curajoasă, încercă din nou să scape, dar el o împiedică cu ușurință. O strânse și mai tare în brațe, înăbușindu-i orice încercare. Ferocitatea sărutului era menită s-o pedepsească, s-o facă să sufere, s-o umilească. Dar amețeala pe care o simți la apropierea lui îi făcu capul să se învârtească, iar inima să-i bată cu putere. Când Stacy crezu că nu va mai scăpa niciodată, Cord îi dădu drumul. Eliberarea bruscă o făcu să-și piardă echilibrul și să cadă. Consternată, rămase jos, privindu-l de acolo.

– Niciodată să nu mai înghesui un bărbat la colț, spuse Cord cu răceală și indiferență în ochi. ți-am mai spus o dată, învață regulile înainte de a începe jocul.

– Te urăsc! șopti Stacy, ridicându-se în picioare și repezindu-se spre el, însă el o prinse de încheieturile mâinilor,

privind calm lacrimile care se scurgeau pe obrajii ei. Fata încercă să-l lovească și să-l zgârie, dar el o opri fără efort, până când se potoli epuizată.

– M-ai învins, murmură ea în cele din urmă, luptându-se cu nodul din gât. Poți oricând să mă silești să fac ce vrei tu, dar nu vei putea niciodată să mă faci să simt pentru tine altceva decât dispreț.

Nici o expresie nu apăru pe fața lui. După ce-i dădu drumul, Cord rămase pe loc căutând ceva numai de el știut pe chipul ei.

– Știu, oftă el în cele din urmă. Știu. Haide, vino să ne alăturăm celorlalți.

– Asta-i tot ce ai de spus? îl întrebă Stacy pe un ton slab, ușor mirată. Nici o scuză? Dacă asta-i maniera ta de a trata femeile, nu mă mir c-ai luat-o-n barbă.

Cord împietri când o auzi, și o privi pătrunzător. Conștientă că depășise iar limita și că viața lui nu era problema ei, Stacy rămase inertă, șocată de propriile cuvinte, cu ochii înroșiți de lacrimi.

– N-am de gând să-mi cer scuze pentru faptele mele. Nu știu ce informații ai tu despre relația mea cu Lydia, însă indiferent ce ai auzit, nu e treaba ta, rosti el tăios. Consideră că în seara asta ai primit o lecție pe care ar fi trebuit s-o primești cu mult timp în urmă. Nu ești o fată urâtă și ești norocoasă că n-am căzut în capcana farmecelor tale, altfel deznodământul serii de azi ar fi fost cu totul altul. Din fericire, te cunosc destul de bine și, de asemenea, cunosc și șmeche-

riile ieftine pe care le folosești ca să-ți satisfaci nevoia egoistă de atenție și admirație, rosti el cu sarcasm în glas. Subiectul e închis.

Stacy rămase fără grai. Îl privi în ochi, surprinsă de dezgustul pe care-l citi în ei. Nu se opuse când Cord o luă de braț ca s-o conducă spre focul de tabără. Se împiedică de mai multe ori în gropile de pe pajiște, dar el nu ezită s-o tragă după el. Nici măcar nu aruncă o privire în direcția ei.

Când ajunseră lângă ceilalți, îi dădu drumul și intră în cercul de bărbați fără ea. Recunoscătoare că scăpase, Stacy se îndreptă spre sacul ei de dormit, rugându-se ca nimeni să nu se apropie de ea ca să stea de vorbă și să-i vadă, totodată, lacrimile. Suspinând înăbușit, se strecură în sac. Înjurându-l pe Cord pentru părerea eronată pe care o avea despre ea, se cuibări mai bine înăuntru și, în cele din urmă, somnul puse stăpânire pe trupul ei extenuat.

*

* *

Soarele dimineții strălucea peste Stacy, care mergea călare pe același căluț pe care-l primise în prima zi. Nu putea admira împrejurimile pentru că asigura unul din flancurile cirezii. Trebuia să fie atentă la vite.

În visul din noaptea trecută retrăise îmbrățișarea lui Cord, dar în vis îmbrățișarea era pasională, plină de dorință și ea îi răspundea cu aceeași fervoare. Visul fusese chiar mai tul-

burător decât sărutul din seara trecută. Se simțea de parcă se trădase pe ea însăși în acea noapte. Îl ura pe Cord Harris și tot ce reprezenta el.

Zgomotul de copite care se apropiau o readuse la realitate. Ridicându-și privirea, îl recunoscu pe Jim. Acesta îi făcu cu mâna și trecu pe lângă ea în galop, îndreptându-se spre Hank. Schimbară câteva cuvinte, iar Stacy roși întrebându-se dacă nu cumva vorbeau despre ea. Dacă ar fi fost o zi ca toate celelalte, s-ar fi dus să stea de vorbă cu ei, dar se temea ca nu cumva să i se citească pe chip evenimentele de cu o seară în urmă. După câteva minute, Hank se apropie de ea.

– Ajungem la pășune în aproximativ o oră, spuse el. Șefu' i-a zis lui Jim, în dimineața asta, să ne întoarcem la fermă după ce vom ajunge acolo.

– De ce? A spus și de ce? întrebă Stacy, temându-se la gândul reîntâlnirii cu Cord Harris.

– Mnu. Va veni cineva cu o camionetă și te vei întoarce cu el. Iar șefu' a spus să mergi în biroul lui imediat ce ajungi, continuă Hank, privind-o curios. Ai avut încă o rundă cu el, ieri seară, nu-i așa? Stacy avu intenția să nege, dar știa că nu-l putea păcăli pe cowboy-ul mai vârstnic, așa că dădu afirmativ din cap. Voi doi vă cam ciondăniți degeaba, zâmbi el, clătinând din cap. Jim a zis că șefu' a dat peste voi doi seara trecută.

– Presupun că a tăbărât pe Jim, nu? remarcă Stacy cu amărăciune în suflet.

– Și Jim a crezut că va proceda așa, dar n-a spus nimic, ba chiar l-a pus să conducă una dintre echipe, zâmbi veteranul, urmărind atent reacția fetei.

– Chiar așa? Pe chipul ei se citea clar uimirea. Probabil că acesta e felul lui de a-și cere scuze, continuă ea mai mult pentru sine.

– Știu că nu-i treaba mea, dar tu și Jim sunteți iubiți, sau așa ceva?

– Nu, bineînțeles că nu, spuse Stacy, zâmbind ușor. Suntem doar prieteni. L-a cunoscut pe tatăl meu; l-a întâlnit la una din prelegerile lui.

– Foarte bine, zâmbi bătrânul cu un licăr satisfăcut în ochi.

– Foarte bine? De ce e foarte bine? îl întrebă ea, curioasă.

– Pentru că nu este genul tău. Tu ai nevoie de un bărbat puternic, care să te țină în frâu. Două focuri fac o flacără mai puternică decât unul singur.

– Îmi place cum îmbini activitatea de petit cu filozofia, Hank, râse ea. Spune-mi, te gândești la cineva anume?

– Da, dar nu-ți spun la cine. Vei afla curând, răspunse Hank misterios. După care, dând pinteni calului, adăugă: Hai să ne întoarcem la treabă.

Râzând, Stacy i se alătură. După ce adunară și ultima cireadă, Hank îi făcu semn lui Stacy spre camioneta care aștepta.

Ea descălecă lângă remorca de transportat caii. Ocolind caii și călăreții, își croi drum spre camionetă. Șoferul îi deschise ușa și o ajută să urce. Stacy schimbă cu el câteva glume, dar treptat amuți, gândindu-se la întâlnirea pe care urma s-o aibă cu Cord. Imaginația îi oferea tot felul de răspunsuri despre motivul pentru care voia el să-i vorbească. Dacă avea noroc, poate va considera că ea își achitase datoria și, în consecință, va putea pleca.

Intrând în curte, Stacy observă un Cadillac auriu pe care nu-l recunoscu, parcat în fața casei. Chiar dacă nu cunoștea toate mașinile din localitate, era sigură că nu mai văzuse niciodată o mașină ca asta. Deveni din ce în ce mai curioasă.

Obosită și temătoare, coborî din camionetă, ținând într-o mână sacul de dormit făcut sul și pălăria, iar în cealaltă jacheta. Ar fi vrut ca, înainte de a da ochii cu formidabilul Cord Harris, să se spele și să se schimbe, dar știa că el o aștepta de cum sosea. Se supără și mai tare când își dădu seama că el își dorea ca ea să fie în dezavantaj. Cum putea să fie calmă și să-și controleze atitudinea, dacă era murdară?

Intrând în holul răcoros al casei, auzi niște voci. Nesigură, se opri în dreptul ușii închise, încercând să le recunoască, însă ușa groasă de stejar amortiza sunetele. „Poate e ocupat și nu are timp de mine acum", gândi ea. Nu, mai bine să scape odată de asta. Resemnată, își puse lucrurile din mână pe o bancă din fața ușii, se scutură de praf, își netezi părul, îndreptă umerii și ciocăni la ușă.

– Intră, veni răspunsul înfundat.

Cu mai multă hotărâre decât simțea, Stacy deschise ușa grea și intră în cameră. Cord stătea exact în fața ei, lângă birou. În atitudinea lui se simțea o indiferență care îi intensifică nervozitatea.

– Intră, domnișoară Adams, o invită Cord. Văd că abia ai sosit, adăugă el după ce o măsură din cap până-n picioare, amuzat.

– Am înțeles că doriți să mă vedeți imediat ce ajung, spuse Stacy în defensivă, privindu-l în ochi. Dacă sunteți ocupat, pot veni mai târziu.

– Nu, nu-i cazul. Îndreptându-și privirea spre scaunul cu spătar înalt din fața biroului, adăugă: Te deranjează dacă aștepți câteva minute?

Pentru prima dată Stacy se uită în jur, căutând sursa celei de-a doua voci. Fusese atât de absorbită de întâlnirea cu Cord, încât uitase de Cadillacul din curte. Îi captă însă atenția o mișcare pe scaun. Spătarul înalt ascundea persoana care ocupa scaunul.

Acum observă un picior subțire încălțat într-un ciorap fin și pantof cu toc înalt. În momentul în care silueta grațioasă se ridică din scaun, Stacy fu străbătută de un fior, când văzu femeia uluitor de frumoasă. Avea părul negru ca abanosul strâns într-un coc, care-i sublinia pomeții înalți și pielea albă. Ochii, când se întoarseră spre Stacy, erau la fel de negri ca părul și în ei ardea un foc ținut bine sub control. Era doar cu câțiva centimetri mai înaltă decât Stacy, dar reușea să-i dea senzația c-o privea de sus. Ochii îi străluciră de plăcere când văzu ținuta ponosită a fetei.

– Nu faci prezentările, Cord, dragule? întrebă femeia cu o voce limpede, melodioasă.

– Bineînțeles, replică el, dar privirea îi rămăsese în continuare fixată pe chipul înroșit al lui Stacy. Lydia, ți-o prezint pe domnișoara Stacy Adams. M-a ajutat la treburile de la fermă, cum poți vedea și singură, de altfel. Domnișoară Adams, dumneaei este Lydia Marshall, o veche prietenă de-a mea.

Murmurând un salut incoerent, Stacy dădu din cap. Lydia – femeia cu care fusese logodit Cord! Se uită întrebător la el, conștientă de semnificația faptului că cei doi se aflau împreună în acea încăpere. Chipul lui, însă, păstra aceeași expresie ironică, obișnuită. Strălucirea din ochi, pe care mai devreme o atribuise satisfacției de a o vedea în această ținută neîngrijită, ar fi putut însemna ceva mai mult. Poate că acum erau din nou împreună, dar cum rămânea cu soțul Lydiei? Mii de întrebări goneau prin mintea tinerei, în timp ce încerca să se concentreze la discuția dintre cei doi, dar singurul lucru care îi rămăsese întipărit în minte, după ieșirea Lydiei din cameră, era tonul catifelat al vocii ei.

Stacy rămase privind lung ușa închisă, încercând să scape de senzația de răceală pe care i-o insuflase femeia.

– Am zis că poți să iei loc, Stacy, repetă vocea profundă, puternică.

– Da, sigur... scuză-mă, murmură Stacy, și mai stânjenită de propria neatenție.

Veni și se așeză pe unul dintre scaunele cu spătar înalt din fața biroului. Cord se așezase deja la birou și căuta ceva prin hârtii.

– Este o femeie foarte frumoasă. A venit împreună cu soțul ei? întrebă Stacy pe negândite.

– Nu, răspunse Cord cu un zâmbet ușor satisfăcut pe buze. Se pare că doamna Marshall va divorța.

– Oh, reuși să mai spună ea, cu voce slabă.

De ce o deranja că era posibil ca ei să fie din nou împreună?

– Acum, să revenim la motivul pentru care te-am chemat, începu el brusc. E clar că înțelegerea noastră de mai înainte nu mai poate funcționa, cel puțin nu așa cum intenționasem eu.

– Pot să completez un cec pentru toate pagubele produse, se oferi ea, stând nervoasă pe marginea scaunului. Înțeleg că acum vrei să scapi de mine, și te asigur că sentimentul este reciproc.

– Mă tem că m-ai înțeles greșit, spuse el ridicând dintr-o sprânceană. Tot mai cred că ar trebui să-ți plătești datoria prin muncă. E clar că nu poți înlocui un bărbat nici măcar pe jumătate. De aceea, îți propun să te ocupi de ceva mai feminin.

– Nu te înțeleg.

– Așa cum am mai spus, în fiecare primăvară organizez o licitație în stil texan, la care îmi vând niște cai. Asta înseamnă grătar și petrecere. Ochii lui Cord scânteiară când o văzu pe Stacy că începe să înțeleagă. Sunt sigur că, ținând cont de experiența ta în privința cluburilor country, o să te poți ocupa de organizarea activității din acest an, scutindu-mă astfel de treaba asta pentru a mă putea ocupa de fermă.

– Câte persoane vor participa? îl întrebă Stacy. Când trebuie să aibă loc?

– Înainte de încheierea zilei, presupun că vor trece pe aici mai multe sute de oameni. Data este stabilită pentru nouă

iunie, peste aproape patru săptămâni, răspunse el, studiindu-i meditativ chipul. Însă dacă crezi că e prea greu pentru tine...

– Nu, nu este, se grăbi să spună Stacy. Recunosc doar că sunt curioasă de ce n-ai rugat-o pe doamna Marshall să fie gazda petrecerii și să coordoneze organizarea acesteia.

– Asta nu-i treaba ta. În schimb, tu trebuie să-ți achiți datoria pe care o ai față de mine și altă soluție nu există, rosti el pe un ton distant. Iar doamna Marshall trece prin momente dificile și suportă o presiune emoțională prea mare, ca să-i cer să se ocupe de organizarea unei petreceri de asemenea amploare. În afară de asta, nu s-ar cuveni ca Lydia să facă așa ceva. Mă îndoiesc însă că poți să înțelegi acest aspect.

– Nu știam că te interesează părerile celorlalte persoane, replică ea pe un ton înțepat, furioasă de felul cum își proteja el fosta logodnică.

– Depinde foarte mult de oamenii implicați, se auzi glasul lui de gheață. Sunt oameni a căror reputație n-aș vrea s-o pătez, la fel cum sunt și oameni care nu vor mai sta aici mult timp, ca să-mi fac griji în privința lor.

– Dacă este o referire subtilă la mine, aș prefera să-ți expui direct părerile, se supără Stacy. Ți-ai făcut niște păreri ridicol de greșite despre mine, cum că aș flirta cu fiecare bărbat pe care l-aș întâlni. Cel puțin, eu nu-mi sechestrez oaspeții care vin în casa mea!

– Credeam că ai destul bun simț ca să nu aduci acest subiect în discuție, ripostă Cord pe un ton scăzut. Noaptea trecută este de domeniul trecutului. Majoritatea femeilor ar fi suficient de discrete ca să nu mai deschidă subiectul.

– Uiți probabil că eu nu sunt ca majoritatea femeilor! replică Stacy, ridicându-se nervoasă de pe scaun. Desigur, te aștepți să uit totul, numai pocnind din degete.

– Sincer să fiu, nu mă interesează dacă uiți sau nu, spuse privind-o intens. Doar dacă, bineînțeles, nu dorești o repetare a evenimentului.

– Ăsta-i ultimul lucru pe care mi l-aș dori de la tine! Vinovăția îi arse fața, când își aminti visul care o bântuise noaptea trecută.

– Foarte bine, spuse el închizând subiectul și îndreptându-și atenția spre hârtiile de pe birou. Iată lista cu câteva din aranjamentele pe care le-am făcut deja pentru cumpărături, dar cred că ești deja familiarizată cu ele. Poți folosi terasa ca loc de desfășurare a activităților tale. Eu n-am să te deranjez, de vreme ce majoritatea treburilor mele vor fi în birou. E posibil să mai avem de discutat niște detalii. Mă poți găsi oricând, dacă ai nelămuriri. Cred că asta-i tot.

Tonul lui rece îngheță revolta care i se ridică lui Stacy în gât. Ea rămase lângă scaun câteva momente, dar el nu mai ridică privirea din registre. Se răsuci brusc pe călcâie și străbătu camera, trântind ușa în urma ei. Adunându-și lucrurile din hol, urcă în fugă scările, unde își aruncă pe jos îmbrăcămintea și se privi lung în oglinda de pe șifonier.

Capitolul 9

Murgul roșcat își agită coama în vânt și fornăi, deranjat de hățurile care-l țineau cu fermitate.

– Ușurel, Diablo, îl liniști Stacy, dar el se agita continuu.

Poate că un galop bun îl va mai calma, își spuse ea. Meciul pe care-l avusese cu Cord mai devreme, în acea seară, îi cam măcinase răbdarea. Trecuseră două săptămâni de când el o însărcinase cu organizarea festivităților care vor avea loc cu prilejul licitației. Coordonarea diferitelor activități îi ocupa tot timpul, fiind o treabă deosebit de obositoare pentru cineva care nu mai făcuse așa ceva până atunci, în ciuda ajutorului pe care-l primise din partea nevestelor angajaților lui Cord. Stacy era mulțumită de ce realizase până în acel moment. De asemenea, simțea că și Cord era mulțumit de munca ei. Nu că i-ar fi păsat prea mult de părerea lui, își zise ea. Dar în seara asta, când trecuse, împreună cu el, peste corespondența legată de organizarea licitației în sine, Cord îi ceruse o copie la imprimantă după catalogul cu oferte. Stacy nu știuse nimic despre asta și îi spusese.

Și acum mai putea vedea cu ochii minții expresia înfuriată de pe chipul lui când auzise așa ceva. Îi aruncase niște remarci tăioase care și acum o ardeau. Dacă cel puțin ar fi lăsat-o să-i explice că n-are nici un fel de experiență în organizarea unor astfel de activități, dar umilința o durea prea tare, ca să-i mai permită s-o chinuiască și mai mult. Era un nenorocit fără inimă.

Cord fusese plecat aproape în fiecare zi de când îi dăduse sarcina să se ocupe de pregătirile respective. Câteodată, pe parcursul zilei, își făcea timp să vorbească cu ea, dar discuțiile se limitau strict la licitație. Stacy nu știa dacă avea mult de lucru la fermă sau doar încerca s-o evite. Lydia trecuse de câteva ori pe acolo, în căutarea lui Cord, catadicsind, ocazional, s-o întrebe dacă știa unde se află acesta, și îi explicase la un moment dat că el o ajuta în problemele tehnice ale divorțului. Însă, de obicei îl găsea, pentru că Stacy îi zărea de la fereastră.

Era convinsă că absența repetată a lui Cord, în multe seri, se datora Lydiei. Ciudat era, însă, că lui Stacy îi era dor de el și făcea tot posibilul să-l întâlnească, dar refuza să caute motivul emoțiilor sale contradictorii.

În mai multe seri, Jim Connors o găsise pe verandă și stătuseră amândoi la palavre, descoperind că aveau multe lucruri în comun. Lui Stacy îi făcea plăcere compania tânărului cowboy, cu firea lui deschisă, pus mereu pe glume, gata oricând să râdă. Era o mare diferență între relația ei calmă cu Jim Connors și cea furtunoasă pe care o avea cu Cord. Cu Jim se simțea confortabil și în largul ei, fără să fie nevoie să-și facă griji pentru fiecare cuvânt rostit și pentru cum ar fi putut să fie interpretat. Atmosfera relaxată care o înconjura când era împreună cu Jim îi amintea de Carter Mills.

Carter. Avea senzația că acesta se afla la celălalt capăt al pământului. Parcă trecuseră abia câteva ore de când vorbise ultima oară cu el. Ultima lui scrisoare fusese veselă și plină de mici amănunte cu privire la diversele cunoștințe comune, dar mai exista și o grijă care se distingea printre rânduri, și pe care Stacy n-o putea ignora. Știa că el aștepta un răspuns afirmativ de la ea, răspuns pe care ea nu i-l putea oferi. Îi era greu să-și amintească chipul lui Carter, își amintea doar o imagine încețoșată a acestuia, atât de neclară, încât ar fi putut fi la fel de bine imaginea lui Jim. Poate că asemănarea dintre cei doi era motivul pentru care era atrasă de Jim. Însă nu dorea să se gândească la asta. Poate ar fi fost mai bine să nu fi venit aici, dar așa n-ar fi descoperit acest ținut splendid, atât de sălbatic. Chiar și acum, în aceste împrejurări, Stacy admira cu plăcere întinderile nesfârșite din fața ei. Aglomerația dispăruse, la fel și smogul, ca și traficul neîncetat; toate acestea fuseseră înlocuite de spațiul nesfârșit, de aerul curat și de sunetele înfundate ale animalelor.

Privind încă o dată soarele care apunea, Stacy urcă din nou pe calul odihnit și îl întoarse spre fermă. Se trezi din reverie, amintindu-și că trebuia să se întoarcă înainte de căderea nopții.

Curând, chiar prea curând, ajunseră la grajduri. Stacy descălecă și conduse murgul docil spre padoc. Fredonând fericită, nu-l auzi pe Hank apropiindu-se.

– Măi, ce veselă suntem azi! rosti bătrânul în spatele ei.

Vocea apărută din senin o sperie.

– Hank! Să nu mai faci niciodată asta! îl certă ea râzând. Era să-mi stea inima-n loc!

– Păreai atât de fericită și mulțumită, încât ar fi fost păcat să stric o priveliște atât de drăguță, zâmbi el.

Încălzită de afecțiunea cowboy-ului și de razele calde ale soarelui roșiatic, Stacy ar fi vrut să-și întindă mâinile și să cuprindă în brațe acest ținut minunat care o fermeca. În loc de asta, își ridică privirea și inspiră parfumul adus de vânt.

– Iubesc acest ținut! exclamă ea, oftând cu regret. Păcat că va trebui să plec.

– Am crezut că nu-ți place aici, comentă Hank, întorcându-și capul ca să-și ascundă licărirea din ochi.

– N-am mai întâlnit niciodată o asemenea priveliște. Cu toate că uneori este atât de dură și dezolantă, frumusețea este încă prezentă în jur. Oh, nu, Hank, nu doar îmi place. Iubesc acest ținut!

– Hm! Dacă ții atât de mult la aceste locuri, de ce vrei să le părăsești? De ce nu te muți pe aici, prin zonă, pe undeva?

– Nu-i același lucru, replică Stacy, clătinând ușor din cap.

– Ce-i atât de special aici?

– O mulțime de lucruri. Soarele n-ar mai apune la fel. Dealurile n-ar mai avea aceeași culoare, îi explica ea, ezitând.

– Soarele apune la fel oriunde te-ai afla! pufni Hank. Apoi, întorcându-se spre ea, fără a mai încerca să-și ascundă strălucirea din ochi, adăugă: Și cu șefu' cum rămâne?

– Ce-i cu el? îl întrebă Stacy, înțepenind la menționarea enigmaticului Cord Harris.

– Nu-i o parte a acestui întreg?

– Bineînțeles că nu e! El e...

– El este singurul motiv pentru care vrei să rămâi aici, zâmbi Hank, grăbindu-se să adauge înainte ca Stacy să protesteze. Te cam amăgești că te-ai afla aici doar ca să plătești pagubele produse de calul tău.

– Nu mă lasă să plec! strigă ea.

– Nu vrei tu să pleci, răspunse Hank. Recunoaște, fetițo, îl iubești. Am știut asta de multă vreme.

– Nu-i adevărat, zise Stacy supărată.

– Dacă ai ceva curaj, recunoaște acest lucru față de tine însăți.

Stacy rămase fără grai, în timp ce Hank se depărta. Să fie îndrăgostită de Cord Harris? Imposibil! Era cel mai arogant, mitocan și nesuferit individ din câți cunoscuse. Îl ura! Amintirile însă dădură năvală în mintea ei: accelerarea pulsului ei de câte ori Cord intra în cameră, tulburarea pe care o simțea de fiecare dată când el îi zâmbea zeflemitor în colțul gurii, senzația de arsură resimțită la fiecare atingere a lui, privirea lui întunecată, amenințătoare, și focul din ochi, care amenința s-o mistuie, sărutul pasional.

Nerăbdător, murgul se întoarse și necheză spre silueta subțire, fragilă, de alături. Ametită, îl conduse în boxă, incapabilă să se gândească la altceva decât la Cord. Era adevărat, îl iubea! După ce închise calul în boxă, se gândi la descoperirea pe care tocmai o făcuse. Cum putuse să fie atât de oarbă și inconștientă, încât să nu-și dea seama până acum? Roși și ochii i se aprinseră. Cu un zâmbet întins pe toată fața, porni în fugă spre biroul lui. Îl iubea pe Cord Harris! Ar fi vrut să-și strige sentimentele în gura mare, să audă întreaga lume. Gâfâind, deschise ușa masivă de stejar și se năpusti în biroul lui.

Dar el nu era acolo. Absența lui o dezamăgi. Plecase cu Lydia în după-amiaza asta, după ce se certase cu ea. Cum putuse să uite de Lydia, de frumusețea ei răpitoare? Divorțul acesteia putea să însemne întoarcerea la Cord, la dragostea pe

care el i-o așternuse odată la picioare. Cord pe Lydia o iubea, nu pe Stacy. Bucuria pe care o simțise când descoperise că-l iubea o determinase să uite un singur aspect, care era vital. Cord o disprețuia, disprețuia tot ce reprezenta ea!

– Stăpânește-te, Stacy! murmură pentru sine Tatăl tău n-a crescut o nătângă. Cord crede că ești o răsfățată căreia nu-i pasă decât de sine. Va trebui să-i arăți, înainte de a fi prea târziu, că se înșală. Măcar poți lupta ca să-l câștigi.

Mult mai hotărâtă de această dată, Stacy se scutură de aburii melancoliei. Toate la vremea lor, își zise. Mai întâi trebuia să se spele, apoi să se îmbrace pentru cină. Astă-seară se va îmbrăca special pentru Cord.

Când ieși de sub duș, își recăpătase bucuria anterioară. Se șterse energic cu un prosop aspru. Fredonând veselă, se întoarse în dormitor și începu să se îmbrace cu mult mai multă atenție decât o făcuse până atunci.

După ce termină, merse la oglindă și își inspectă cu ochi critic imaginea reflectată. În cele din urmă zâmbi mulțumită, făcând un compliment reflexiei din oglindă.

Cu stomacul făcut ghem de emoție, Stacy coborî scările. Menajera aranja masa în sufragerie. Încrederea de pe chipul fetei se estompă când observă că masa era pusă doar pentru o persoană. Primul impuls fu s-o întrebe pe Maria când se va întoarce Cord, însă mândria o împiedică, și încercă să ignore posibilitatea ca el să se întoarcă acasă târziu.

– Señorita arată minunat astă seară, comentă Maria cu obișnuitul ei zâmbet larg. Ai întâlnire cu Jim, poate, nu?

– Nu, zâmbi Stacy, încercând să împiedice freamătul ușor al corpului.

Tăcută, se așeză la masă și încercă să mănânce. Dar nerăbdarea care o tortura n-o lăsa să savureze mâncărurile delicioase pe care Maria le pregătise special pentru ea. În cele din urmă, după mai multe încercări, renunță și se ridică de la masă. N-avea rost. Tensiunea și nerăbdarea așteptării îi furaseră apetitul. Nervoasă, se ridică de la masă și începu să se plimbe prin cameră.

– Nu vă simțiți bine, señorita? o întrebă mexicana din ușa sufrageriei.

– Mâncarea e foarte bună, Maria. Dar pur și simplu nu mi-e foame, se scuză Stacy, nedorind s-o jignească pe bătrână.

Maria păru că acceptă explicația, și începu să strângă masa. Stacy o privi câteva clipe, încercând să-și facă curaj și s-o întrebe unde este Cord.

– Să vă aduc cafeaua pe terasă?

– Da, mulțumesc, murmură Stacy, absentă. Tăcută, porni să iasă din cameră, apoi se opri și întrebă pe un ton nepăsător: Domnul Harris se va întoarce devreme?

– Oh, nu. Ia cina la un fermier, în seara asta. De obicei vine foarte târziu, răspunse femeia, apoi plecă la bucătărie.

Supărată, Stacy ieși din sufragerie pe verandă. Speranțele i se năruiseră.

Singurătatea părea să i se scurgă prin oase, distrugându-i toate bucuriile și încrederea pe care reușise să le adune. Fără să-și poată găsi liniștea, Stacy se rezemă de coloana care susținea balconul de deasupra. Lupta cu disperare să ignore tristețea care o învăluia. Apa piscinei strălucea în lumina slabă a amurgului. Se uită în direcția cimitirului familiei, de pe dealul din spatele fermei. Șopti o rugăciune către Doña Elena,

bunica lui Cord. Dacă ea înțelegea cât de mult iubea Stacy acest ținut și pe nepotul ei, poate că fantoma ei va interveni în favoarea sa. Dar nu, asta nu se putea întâmpla decât în visele sale. Chiar dacă își dorea ca spiritul Doñei Elena să i-l aducă pe Cord, acest lucru era imposibil.

Dusă pe gânduri, auzi niște pași pe verandă. Presupunând că era Maria care-i aducea cafeaua, rămase în continuare sprijinită de coloană, nedorind ca mexicana să-i vadă lacrimile care-i perlau ochii.

– Pune cafeaua pe masă, Maria. Îmi torn eu în ceașcă imediat, zise Stacy pe un ton ușor răgușit.

– Cafeaua e deja aici. Te superi dacă mă servesc și eu înainte de a se răci? sosi răspunsul.

– Cord! șopti ea.

O clipă avu impresia că n-o s-o mai țină picioarele. Exact atunci el se apropie de ea.

– Stacy, te simți bine? o întrebă el, prinzând-o puternic de umeri.

– Da, da, n-am nimic. M-ai speriat, atâta tot, replică Stacy tulburată.

– Am avut impresia că erai gata să leșini. Erai palidă ca o stafie. Ești sigură că te simți bine?

În vocea lui se simțea îngrijorarea. Apropierea bărbatului o tulbura. Era atât de conștientă de prezența lui, încât nici nu îndrăznea să-și ridice privirea. Nu putea să-l lase să vadă ce se petrecea în sufletul ei.

– Mă doare! zise Stacy pe un ton slab.

– Iartă-mă, spuse Cord, depărtându-se brusc. Nu mi-am dat seama că te țin atât de strâns, încheie el.

Stacy se ținu tare. Nu trebuia să se poarte ca o școlăriță. În definitiv, asta era ce-și dorise, o șansă de a fi singură cu el. Problema era că nu putea articula nici un cuvânt. Cât de ușor ar fi fost să-i spună pur și simplu că îl iubește. Se apropie ușor de el.

– Vrei o țigară? o întrebă Cord.

– Da, mulțumesc, răspunse ea, urmărindu-i degetele agile deschizând pachetul de țigări și scoțând o țigară pe care i-o aprinse.

– Maria zicea că vii târziu. Mi-a spus că ești plecat la cină la un fermier. Ai mâncat? îl întrebă ea, încercând să nu pară prea îngrijorată.

– Da, răspunse el pe un ton indiferent.

– De obicei aceste cine se termină atât de devreme? îl întrebă Stacy, încercând cu disperare să întrețină conversația.

– Nu, încă mai continua când am plecat eu, sosi răspunsul lui, și Stacy avu impresia că el nu voia să mai discute despre asta.

– Presupun că ești foarte obosit. Poate-ar fi mai bine să plec și să te las să te relaxezi? sugeră ea, dorindu-și însă să nu mai simtă durerea din piept.

– Azi ești foarte îndatoritoare, răspunse Cord, ridicând o sprânceană, curios. Așa-i, sunt cam obosit, dar nu, nu e nevoie să pleci. Dar, dacă vrei să te faci utilă, poți să mă servești cu o ceașcă de cafea. Fără să-i mai răspundă, Stacy se îndreptă spre masă. Cum stătea acolo, scăldată în lumina din sufragerie, auzi vocea joasă a lui Cord: Îți stă foarte bine în rochia asta.

– Mulțumesc, murmură ea, încercând să-și stăpânească mâna să nu mai tremure.

– Așteptai vreo vizită în seara asta? o întrebă el, și tonul i se schimbă din indiferent în cel zeflemitor, familiar.

– Nu, răspunse repede Stacy. Am vrut doar să mă îmbrac cu ceva mai diferit.

Cord se ridică și veni lângă ea. Fata îi întinse cafeaua și ochii îi străluciră când îi întâlni pe ai lui.

– Speram să nu te fi culcat, spuse deodată Cord, mutându-se din lumină ca ea să nu-i poată vedea expresia de pe chip.

– Oh! făcu Stacy, și rămase fără grai.

– Voiam să-ți cer scuze pentru după-amiaza de azi. Faci o treabă excelentă cu organizarea petrecerii, iar eu am fost dur fără un motiv anume. Ezită o clipă, ca și cum ar fi așteptat ca ea să spună ceva, dar ea tăcu. Greșeala a fost a mea pentru că nu ți-am spus nimic despre catalog, continuă el.

– Nu, se grăbi Stacy să spună. Ar fi trebuit să-mi dau seama că...

– Ah! râse Cord. Râsul lui profund, cald, o învălui și o încântă. Hai să încheiem discuția până nu înființăm o societate de admirație mutuală.

Cord se duse la marginea verandei, unde mai devreme stătuse Stacy. Ea se plimbă pe verandă, ținând strâns cu ambele mâini ceașca de cafea.

– Oh, au răsărit stelele! exclamă ea uitându-se pe cerul ca de catifea.

– Nu-mi spune că n-ai mai văzut stele până acum, zise el râzând.

– Ba da, dar până acum erau doar câteva stele pe cer, iar în acest moment sunt mii, îi explică Stacy, radiind de entuziasm. Părea atât de trist cerul până acum, fără lună și doar cu câteva stele, însă a devenit magnific.

– Spune-mi, Stacy, o întrebă el rezemându-se de coloană și privind-o atent. Chiar ești așa cum pari a fi? O clipă ești o fetiță cu ochi visători, entuziasmată de cerul înstelat sau de o floare, ori mai știu eu de ce altceva, altă dată ești temperamentală și gata să te iei la bătaie, iar alteori ești o tânără sofisticată care poartă o rochie fină de satin, ca acum. Cine ești tu cu adevărat?

– O rugăm pe adevărata Miss Stacy Adams să se ridice! râse ea. Dar când el nu râse, ea adăugă, cu toată onestitatea de care putea fi în stare: Presupun că eu sunt în toate ipostazele.

Încercă să citească expresia din ochii lui, dar el se afla în umbră.

– Cred că s-a făcut târziu, spuse Cord încet. Ar trebui să intrăm.

– Sunt cam obosită, replică Stacy. Ne vedem mâine.

Părăsi veranda și intră în living cât putu de calmă. Cord o urmă la câțiva pași, iar când el intră înăuntru telefonul începu să sune. De la baza scărilor Stacy îl auzi răspunzând:

– Ferma Harris, Cord la telefon... Da, Lydia. Am plecat de la masă un pic mai devreme decât plănuisem. Voiam să te sun...

Gemând înăbușit, Stacy porni să urce în fugă treptele. Nu putea suporta să-l audă vorbind cu Lydia. Altfel, mâine dimineață va suferi și mai mult când îl va revedea.

Capitolul 10

Trei zile au trecut de la acea seară alături de Cord. În jurul ochilor ei apăruseră cearcăne, semn al nopților nedormite și al zilelor tensionate. Cord o ignorase și nu se mai interesase zilnic despre evoluția activităților, așa cum procedase până atunci. De două ori chiar, când Stacy ieșise la plimbare, îl văzuse în depărtare, dar el își schimbase direcția, și o evitase. Când își dădu seama că el nu mai suporta s-o vadă, puse stăpânire pe ea o senzație zdrobitoare de înfrângere.

Brusc Stacy se ridică de pe scaun, refuzând să lase melancolia care îi dădea târcoale să-i afecteze cu activitatea. Mai avea o săptămână până la evenimentul respectiv și mai avea o groază de lucruri de pus la punct. Era mulțumită că va fi ocupată în permanență cu organizarea licitației și astfel nu va mai avea timp să se gândească la propriile probleme.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă, iar Stacy răspunse scurt. Ușa de stejar se deschise larg și în cameră intră Lydia Marshall.

– Te deranjez cumva? Fiindcă, dacă ești ocupată, mai pot aștepta un minut-două, rosti aceasta.

– Nu, deloc, intră, răspunse încet Stacy, luată prin surprindere de vizita neașteptată. Cu ce te pot ajuta?

– Nu prea ai cu ce. Mă gândeam că poate ai chef de-o cafea și de puțină bârfă.

– Sigur, acceptă Stacy, întrebându-se despre ce naiba ar putea discuta cu ea. O clipă, să-i spun Mariei să aducă niște cafea. Vrei și niște prăjiturele?

– Sper să nu te superi, dar i-am spus eu de cafea înainte să intru, sperând că vei fi liberă, veni calm replica acesteia, urmată de un râs gutural, care parcă o zgârie pe ceafă pe Stacy.

– Ce amabil din partea ta, răspunse Stacy, zâmbind formal. De pe scaunul din spatele biroului, continuă: Rareori am timp să fac o pauză. Va fi o schimbare binevenită.

– La fel mi-am zis și eu, spuse Lydia, ridicându-se de pe scaun când intră mexicana cu cafelele. Iau eu asta, Maria. Nu am comandat nici o prăjitură. Tu vrei, Stacy? Eu trebuie să am grijă la siluetă, așa că voi refuza.

Când Stacy negă, Lydia îi spuse un „mulțumesc“ scurt mexicanei, ca s-o scoată din cameră.

Aerul de stăpână a casei pe care-l adoptase Lydia o irita pe Stacy, care cu greu reuși să accepte ceașca de cafea aburindă oferită de ea.

– Ah, să nu uit! exclamă Lydia, aplecându-se după geanta pe care și-o lăsase lângă scaun. Eram lângă imprimantă și mi-am adus aminte că Cord a pomenit ceva despre o ofertă de

vânzări, așa încât am luat-o eu. Sper că nu te superi. Mi-a povestit cât de mult muncești, și mi-am zis că n-ar fi rău să te scutesc de un drum în oraș.

– Mulțumesc, răspunse calm Stacy, acceptând explicația. Din păcate, tot trebuie să merg în oraș pentru alte treburi. Cu toate acestea, cred că domnul Harris va aprecia gestul tău.

– Păi, știam cât de supărat a fost din cauza asta, continuă Lydia zâmbind. Sper că nu s-a comportat prea dur. Știu cât de temperamental poate fi uneori.

Familiaritatea se subînțelegea destul de clar din cuvintele Lydiei, care se asigura astfel că Stacy înțelegea pe deplin prietenia care-i lega pe ea și pe Cord. Încet-încet enervarea începu s-o ardă pe Stacy.

– Așa e, a fost supărat, spuse pe un ton ferm Stacy. Și la fel am fost și eu, dar acum totul e în regulă. A fost doar o mică problemă de comunicare.

– Mă bucur, zise Lydia, privind-o cu răceală. Eu m-am oferit să te ajut, dar Cord m-a asigurat că, dată fiind situația actuală, n-ar fi bine. În afară de asta, e de părere că tu faci o treabă bună.

Stacy roși. O enerva gândul că ei discutaseră despre ea, într-una dintre conversațiile lor.

– Domnul Harris mi-a spus că... ăă... actuala ta situație te împiedică să te implici activ în organizarea petrecerii, murmură Stacy, întrebându-se cum găsise puterea să vorbească.

Privirea Lydiei se îngustă și, zâmbind, spuse:

– În acest caz, Cord ți-a vorbit despre micile probleme cu care ne confruntăm. Apoi oftând, continuă: Toată lumea știe ce sentimente avem unul pentru celălalt, în ciuda prostiei

mele care m-a adus în această încurcătură. Mă întreb cum de-am putut fi atât de naivă, încât să renunț la toate astea pentru un soare care strălucește și pe Riviera tot la fel. Te asigur, Stacy, este îngrozitor să afli că pentru soțul tău nu ești decât o proprietate pe care s-o îmbrace și s-o arate ca pe o capodoperă de Renoir. Dacă n-aș fi fost convinsă că îl voi regăsi pe Cord care mi-a promis că va fi totdeauna aici pentru mine, nu știu dacă aș fi ajuns atât de departe. Presupun că e de la sine înțeles că viitorul meu e din nou în siguranță în mâinile lui. Este doar o chestiune de timp până ce totul va deveni oficial.

Stacy se apropia de limita răbdării. Nu voia să-i cunoască toate planurile „mărețe". De ce naiba îi spunea Lydia toate acestea? Cu voce tare, Stacy reuși să spună ceva de genul cât de minunat era că totul se rezolvase între ei doi.

– Da, așa este, răspunse Lydia, dar ochii ei o studiau cu răceală pe Stacy, care roșise. Mă bucur că și tu ești de aceeași părere. Cord e un bărbat atrăgător și, în locul tău, orice altă fată, s-ar fi îndrăgostit de el.

– Domnul Harris și cu mine rareori discutăm altceva decât afaceri, răspunse Stacy, încercând să-și ascundă emoțiile.

– Mă înțelegi, deci, că mi-ar displăcea profund să te văd rănită absolut întâmplător, când totul ar putea fi evitat cu ușurință. Știu că el este oarecum responsabil față de tine, și n-aș vrea să înțelegi greșit această atenție pe care ți-o acordă, zâmbi Lydia cu răceală, ridicându-se. Ei bine, acum ar fi cazul să plec și să te las să-ți vezi de treburi. Știu că ești foarte ocupată, dar repet propunerea: dacă îți pot fi de folos cu ceva, nu ezita să-mi spui.

– E-n ordine, replică Stacy, zâmbind rigid.

Și ea, ca și Lydia, știa că ar fi fost ultima persoană la care ar fi apelat pentru ajutor. Rămase pe loc, privind lung imprimatul cu ofertele de vânzări. Trezindu-se din reverie, Stacy începu să răscolească prin sertarul biroului masiv de stejar, căutând un document. Întâmplător, printre alte hârtii, dădu peste o foaie pe al cărei antet era scris „Lindsey, Pierce & Mills, avocați". Șocată, privi semnătura din josul paginii: „Carter Mills, Sr.". Ce căuta o scrisoare de la domnul Mills în biroul lui Cord? Nedumerită, începu s-o citească.

Era adresată domnului Cord Harris, Ferma Circle H., McCloud, Texas, și continua astfel:

„Stimate domnule Harris,

Domnișoara Stacy Adams, fiica unui client, a închiriat o cabană de pe proprietatea dvs. Scriindu-vă această scrisoare, îmi depășesc autoritatea. Aș dori să vă rog s-o supravegheați cu atenție.

Moartea recentă a tatălui ei, un prieten apropiat al meu, a lăsat-o pe domnișoara Adams fără nici o rudă în viață. Tatăl ei i-a lăsat o avere substanțială, așa încât are viitorul asigurat. Din fericire, în trecut a fost foarte protejată și ferită de orice necazuri. În ciuda protestelor mele, a insistat să-și autoimpună acest exil, ca să-și revină după pierderea suferită. Este o fire încăpățânată și cu o voință puternică. Fiind crescută în oraș, nu-i pregătită pentru viața dură texană, și nici pentru posibilele pericole pe care o tânără le-ar putea avea de înfruntat.

A refuzat să discute durata șederii ei acolo, insistând că va fi pe termen nedefinit. V-aș fi recunoscător, domnule Harris, dacă ați putea s-o convingeți să se întoarcă. Dacă totuși nu veți reuși, vă rog să acceptați responsabilitatea de a avea grijă de ea. Am atașat acestei scrisori un cec, care sper că va acoperi orice cheltuială care ar putea fi făcută.

Al dvs.,
Carter Mills, Sr.“

– Nu, șopti Stacy, uitându-se lung la semnătura din josul paginii.

Scrisoarea explica o mulțime de lucruri. De ce Cord fusese atât de ostil în prima zi în care se întâlniseră, sfătuind-o să se întoarcă în orașul de unde venise. De ce se simțise atât de responsabil atunci când ea căzuse de pe Diablo, și insistase să rămână la fermă până își revenea. Iar după ce se însănătoșise, episodul cu Diablo îi oferise un motiv s-o țină în continuare aici. Tot din același motiv fusese îngrijorat și când unul dintre oamenii lui încercase să profite de ea. Acum totul era clar. De când venise aici, el își asumase postura de protector, și asta era tot.

Valuri de amețeală o cuprinseră în timp ce privea în gol pe fereastră clădirile și dealurile din împrejurimi. O mână dolofană, arămie, îi atinse brațul.

– Vă simțiți bine, domnișoară? veni vocea îngrijorată a menajerei.

Încet, Stacy se întoarse și reuși să zâmbească slab înainte de a răspunde:

– Da, mă simt bine, Maria.

– Nu arătați prea bine, clătină ea din cap. Poate c-ar trebui să vă odihniți un pic?

– Nu-i cazul, mă simt bine, repetă Stacy nerăbdătoare. Apoi adăugă pe un ton mai calm: Chiar mă simt bine. E puțină zăpușeală.

Mândria și un sentiment de fatalitate apăsau umerii tinerei, care se ridică de pe scaun. Un calm nefiresc pusese stăpânire pe ea, și reuși să disocieze conștiența de durere. Dacă va reuși să-și mențină cu stoicism calmul și să-și stăvilească emoțiile, va putea să reziste până la sfârșitul săptămânii. Cu prima ocazie îl va anunța pe Cord că se va întoarce acasă, în Est, imediat după ce se va încheia licitația. Asta îl va elibera de orice responsabilitate în ce-o privea și va scăpa definitiv de ea. Cu un gest mecanic puse la loc scrisoarea avocatului și luă actul care o interesa.

*

* *

În seara aceea, Stacy cobora scările și îl văzu pe Cord discutând în hol cu Maria. Ținuta lui elegantă îi dădu de înțeles că-și petrecea seara în oraș. Încă sub efectul șocului de mai devreme, se îndreptă spre el. Calmă, așteptă liniștită până ce termină de discutat cu Maria.

– Ai ceva de vorbit cu mine? o întrebă el tăios.

– Dacă îți poți rupe un minut din timpul tău, da, replică Stacy la fel de sec, ignorându-și bătăile greu de controlat ale inimii.

– Ce dorești?

– Doream să-ți spun doar că imediat ce se va încheia licitația, voi pleca acasă, zise Stacy încet dar ferm.

Cord ridică o sprânceană, iar privirea i se înăspri.

– E cam pripită decizia, nu crezi? comentă el, și adăugă fără să-i aștepte răspunsul: Înțeleg că nu-mi ceri permisiunea.

– Așa-i, nu ți-o cer.

– Aha, zise Cord. Nici nu mă prea așteptam să reziști atâta, continuă el pe un ton rece.

*

* *

Soarele dimineții era sus, deasupra munților, când Stacy se trezi a doua zi. Cu un gest mecanic, își scoase rochia mototolită în care adormise, făcu un duș, se îmbrăcă și coborî la micul dejun. Era weekend, și azi nu prea avea ce face. Se hotărî să-și petreacă ziua plimbându-se pe dealuri. Nu era în stare să facă față unei noi runde de discuții în contradictoriu cu Cord, iar aceasta era o cale excelentă de a-l evita. După ce-i spusese Mariei să-i pregătească un prânz rece, se grăbi în dormitorul ei și se îmbrăcă cu fusta și ghetele de călărie.

Câteva minute mai târziu, ieșea pe ușa din față cu pălăria într-o mână și mâncarea în cealaltă. Ajungând la grajduri, se duse la boxa în care se afla calul ei. Diablo tropăi de bucurie c-o revedea și fornăi fericit când ea îi puse șaua.

Îi făcu cu mâna lui Hank, care trecu călare pe lângă grajduri. Din fericire, acesta era ocupat și nu se opri să-i vorbească. Privirea lui era mult prea pătrunzătoare și nu voia să-i citească pe chip frământarea din suflet.

Diablo avea multă energie, nechezând și jucând sfidător la încercările repetate ale stăpânei sale de a-l face să meargă la pas. Atenția lui Stacy era concentrată asupra calului în timp ce-l conducea pe poarta țarcului. Patru persoane dădură colțul grajdului. Stacy reuși să le arunce o privire cu coada ochiului. Cele două din față erau oamenii lui Cord, iar cele din spate erau Lydia și Cord. Când o văzu, Cord înjură scurt și, trecând printre oamenii din fața lui, alergă spre Stacy. Mișcarea bruscă spre Diablo sperie calul, care se întoarse pe jumătate, încercând să vadă cine se apropia de el.

Înainte ca Stacy să apuce să protesteze, Cord o apucă cu o mână de talie și o coborî de pe șa, iar cu cealaltă ținu ferm frâiele calului. Îi ordonă scurt unuia dintre oamenii săi să țină calul.

– Ce dracu' cauți pe calul ăsta? se răsti el.

– Voiam să fac o plimbare, deși asta nu-i treaba ta! replică Stacy, enervând-o comportamentul lui.

– Ba e treaba mea! răcni Cord, apucând-o brusc de braț și trăgând-o mai aproape de el. Nu ți-a ajuns o căzătură, sau vrei să continui până o să-ți rupi gâtul?

– Atunci a fost un accident. S-ar fi întâmplat indiferent ce cal aș fi călărit, răspunse ea furioasă. Acesta este calul meu și n-ai nici un drept să...

– Ba am tot dreptul din lume, atâta timp cât locuiești la ferma mea, iar eu răspund de tine, o întrerupse Cord cu răceală. Și atâta vreme cât stai la ferma asta, să nu te mai apropii de diavolul ăsta!

– Slavă Domnului că nu voi mai sta mult aici! răspunse Stacy pe un ton aspru. Enervarea atinse punctul de la care

nu-i mai păsa de bărbatul puternic care o intimida. Încearcă numai să mă oprești să călăresc acest cal! Este al meu și îl voi călări oricând doresc!

În spate, Stacy o vedea pe Lydia Marshall care urmărea cu o expresie batjocoritoare purtarea ei copilărească. Însă, din cauza iritării, lui Stacy nu-i mai păsa de nimic altceva. De micul grup se apropia un bărbat înalt, îmbrăcat într-o ținută sport. Era ceva familiar în mersul lui, dar Stacy era preocupată de cuvintele lui Cord.

– Am să te închid în casă, dacă trebuie, și tot nu vei călări acest cal. Ai o mulțime de alți cai de unde poți alege, dacă dorești să călărești, răspunse Cord, coborând tonul într-o încercare de a-și ține în frâu furia.

– Nu, mulțumesc, răspunse sarcastic Stacy, întorcându-se spre cal.

Tonul ridicat al vocilor și notele furioase incitaseră animalul, care acum tropăia nărăvaș. Prinzând cu coada ochiului, în lateral, o mișcare, se pregăti de atac. Lovi cu picioarele din spate în direcția persoanei neidentificate. Instantaneu, Cord reacționă, ferind-o pe Stacy din calea copitelor lui.

Ținând-o strâns cu spatele lipit de pieptul lui, îi murmură la ureche:

– Ești cea mai încăpățânată femeie din câte cunosc!

Contactul fizic subit și neașteptat cu Cord o lăsă fără suflare. Își simți genunchii tremurând și inima bătând puternic. Se simțea prea slăbită ca să se depărteze de el, bucurându-se de forța brațelor lui și de parfumul plăcut al coloniei. Cord o întoarse cu fața la el, ținând-o în continuare cu fermitate de umeri și urmărindu-i cu o expresie gravă chipul palid.

– Până acum n-am cunoscut pe nimeni care să merite mai mult ca tine o bătaie bună, mormăi el, eliberând-o și întorcând-o spre ceilalți.

– Bună idee! veni încuviințarea glumeață a străinului de lângă Lydia.

Vocea baritonală, veselă, bloca lacrimile care amenințau să se reverse din ochii lui Stacy. Bineînțeles! Ar fi trebuit să-l recunoască. Suspinând sacadat, se grăbi în fugă pe lângă Cord spre străinul care aștepta.

– Carter, Carter! Cât mă bucur că te văd! strigă ea, aruncându-se în brațele tânărului.

Strigătul ei entuziasmat curmă replica lui Cord.

– Salut, iubito, spuse Carter, surprins de întâmpinarea ei entuziastă. Instinctiv, o mângâie ușor pe cap. Dacă aș fi știut că-mi vei face o asemenea primire, aș fi venit mult mai devreme!

Ștergându-și lacrimile de pe obraji cu dosul mâinii, Stacy își ridică privirea spre ochii albaștri, blânzi, ai tânărului. Apariția neanunțată a lui Carter, combinată cu răfuiala pe care tocmai o avusese cu Cord, o făcuse să-și piardă stăpânirea de sine. Își dădu seama că reacția ei fusese eronat interpretată de Carter, dar era mult prea ușurată că avea pe cineva aici pe care să se poată baza. Prezența lui reprezenta un refugiu din calea furtunii emoțiilor care aproape o extenuaseră.

– Din câte văd, voi doi vă cunoașteți, comentă sec Lydia, întrerupând tăcerea care cuprinsese micul grup.

Stânjenită de manifestarea ei emoțională, Stacy roși ușor înainte de a se întoarce și a face prezentările. Îl prezentă

Lydiei, reușind să nu bage în seamă zâmbetul acesteia din colțul gurii. Lydia îi întinse lui Carter o mână manichiurată perfect și îl privi intens. Cord făcu un pas înainte, completând cercul. Ochii lui negri o priviră cu răceală pe Stacy când vru să i-l prezinte pe Carter, și interveni înainte ca ea să poată rosti ceva.

– Domnule Harris, mă bucur că vă întâlnesc, zise Carter, strângând cu fermitate mâna lui Cord. N-aș fi crezut că voi apuca ziua în care să văd pe cineva care poate s-o împiedice pe Stacy să călărească acel cal și s-o determine să și respecte acest lucru. Vreau să vă mulțumesc atât în numele meu, cât și în numele tatălui meu că ați avut atâta grijă de ea.

– N-am să te mint spunându-ți că a fost o treabă ușoară. Domnișoara Adams are o voință foarte puternică, răspunse sec Cord. O să rămâneți mai mult timp pe aici?

– Doar cât s-o conving pe Stacy să se întoarcă cu mine acasă, zâmbi Carter, privind-o cu tandrețe. Ca logodnică, sper.

Capitolul 11

Stacy îl privi pe Cord, protejată fiind de silueta tânărului care stătea lângă ea, însă declarația lui Carter îl făcu pe Cord s-o privească cu niște ochi care aruncau flăcări.

– Vai ce minunat! Nu-i așa, Cord? gânguri Lydia, ochii săi malițioși scăpărând scurt spre Stacy, apoi ridicându-și privirea spre Cord și luându-l de braț. Ce întâlnire romantică!

– Da, așa este, încuviință Cord, dar vocea îi sună răgușit, ca și cum s-ar fi luptat să-și păstreze autocontrolul.

Nimeni nu părea interesat de reacția lui Stacy la cererea în căsătorie. Însă o deranja că toți vorbeau ca și cum ar fi fost firesc ca răspunsul ei să fie afirmativ.

– Carter, mă ocup cu pregătirea licitației de cai de rasă pe care domnul Harris o organizează în fiecare an. Anul acesta va avea loc în sâmbăta care urmează. Mai poți rămâne până atunci? îl întrebă Stacy nerăbdătoare să schimbe subiectul.

– Oh, Stacy, dar nu-i cazul să lași un asemenea amănunt să te oprească, interveni repede Lydia înainte de a avea ocazia Carter să răspundă. Cred că te-aș putea înlocui eu, ca să poți pleca. În definitiv, este ceva special.

Ultima propoziție îi era adresată mai mult lui Cord, iar Stacy avu impresia că Lydia era nerăbdătoare s-o înlăture cât mai curând din calea ei. Abia își putu stăpâni un oftat de ușurare când auzi replica lui Cord.

– E prea târziu să mai facem vreo schimbare. Licitația se apropie și s-ar face o confuzie fără rost. Nu cred că este atât de vital ca domnișoara Adams să plece imediat, zise Cord, întorcându-se spre Carter ca și cum l-ar fi provocat să-i dea o replică.

– Nu, bineînțeles că nu, spuse repede Carter. Ca fapt divers, tata mi-a lăsat la dispoziție o săptămână ca să te pot convinge să te întorci cu mine. Va fi ca o mică vacanță. Tânărul avocat schimbă un zâmbet conspirativ cu Stacy înainte de a reveni la Cord. Există vreun hotel în oraș unde aș putea sta?

– Nu-i nevoie să locuiești în oraș, începu Lydia.

– Nu, poți sta aici, o întrerupse Cord, reducând la tăcere protestul politicos al lui Carter. Avem o mulțime de camere. Acum vă rog să ne scuzați, mai avem niște treburi de rezolvat. Cred că ți-am promis un prânz în oraș, Lydia, nu-i așa?

Cu o mână fermă, Cord o conduse pe Lydia departe de ceilalți. Între Carter și Stacy se lăsă liniștea în timp ce el o privea în tăcere.

– Încă nu mi-ai răspuns la întrebare. Cu toate că n-a fost chiar o întrebare, nu? spuse el încet. Nu trebuie să-mi răspunzi

nici acum. Am să te mai întreb o dată mai târziu, într-un decor mai romantic. Acum te-aș ruga să-mi arăți camera în care să mă instalez, apoi să mă pui la curent cu toate poveștile texane pe care le-ai auzit.

Râzând nervos, Stacy îl luă pe Carter de mână și porniră împreună spre casă. Veselă, îi povesti întâmplări pe care le auzise de când venise ea aici, multe dintre ele căpătând o tentă comică acum. După ce intrară în casă, îi indică una din camerele de pe hol, lângă a ei, după care îi sugeră să se revadă lângă piscină peste o jumătate de oră.

Stacy plutea pe apă, leneșă, pe spate, când apăru Carter la suprafață lângă ea. Cei doi înotară o oră înainte de a ieși pe mal, veseli și extenuați.

– Știu de scrisoarea pe care tatăl tău i-a trimis-o domnului Harris înainte de sosirea mea, spuse încet Stacy, și observă cum Carter avu decența să roșească.

– Trebuie să-l înțelegi pe tata că a fost foarte îngrijorat din cauza ta, comentă el, mijindu-și ochii în soare. Și, după cum vezi, ar trebui să fim mulțumiți c-a procedat astfel. Eu n-am știut nimic despre scrisoare decât după ce ai fost accidentată. Întorcându-se spre ea ca să-i studieze fizionomia, o întrebă: Ce te-a determinat să rămâi aici – licitația?

Cu cât mai puține detalii, Stacy îi explică incidentul cu Diablo, evitând să-i vorbească despre atitudinea lui Cord față de ea. Pe fața lui Carter se întinse un zâmbet răutăcios când ea termină de povestit, delectându-se la gândul umilinței pe care Stacy fusese nevoită s-o îndure.

– Îmi și imaginez cum arătai alergând după vite! Ce haios! chicoti el.

– Atunci n-a fost chiar atât de amuzant, replică Stacy, un pic enervată de bășcălia lui. Nu prea ai de ales când domnul Harris îți dă un ultimatum.

– Am simțit asta după-amiază, spuse Carter un pic mai serios, dar un licăr diavolesc încă îi mai persista în privire. Nu cred că răbdarea se numără printre virtuțile lui.

– Nu prea, replică Stacy zâmbind în colțul gurii. Iar când este vorba despre mine, răbdarea pare să-i dispară total. Eu tot nu cred c-a fost bine când tatăl tău i-a trimis acea scrisoare, mai ales fără să mă întrebe și pe mine. Când îmi aduc aminte câte lucruri urâte am zis și am făcut fiindcă am crezut că Cord nu este decât un tiran arogant care adoră să dea ordine oamenilor din preajma lui...

– Și vrei să spui că nu-i așa?

– Nu. Adică... se bâlbâi ea, încercând să-i explice de ce-și schimbase atitudinea, fără să-și trădeze însă adevăratele sentimente.

– Nu contează, râse Carter, ridicându-se în picioare. Nu mă prea interesează persoana lui. A reușit să te mențină întreagă și departe de acel cal până am venit eu să te iau înapoi. Asta-i tot ce contează pentru mine. Nu-mi pasă nici dacă ar fi Billy the Kid. Iar acum merg să mă schimb până nu mă prăjește de tot soarele ăsta texan.

*

* *

În seara următoare, în timp ce Stacy se îmbrăca pentru cină, se temea de ce s-ar fi putut întâmpla pe parcursul mesei. Spera că va putea să-l ignore pe Cord, dacă se afla alături de Carter, dar Cord reușise cu succes să-i contrazică teoria. De la ultima conversație cu Carter, din seara trecută, Cord fusese prin preajma ei constant. Dacă nu lua parte efectiv la conversație, atunci se afla într-o cameră alăturată. Orice tentativă de a avea puțină intimitate cu Carter era anulată de prezența lui Cord.

Delicată și suavă de parcă s-ar fi desprins dintr-un vis, Stacy coborî scările la parter, unde o așteptau Carter Mills și Cord Harris, ambii îmbrăcați în sacouri albe, pentru cină. Carter nu spuse nimic, dar admirația din ochii lui albaștri care străluceau intens era un compliment mult mai elocvent decât ar fi fost cuvintele. Ezitând, Stacy îl privi pe Cord, încercând să deslușească pe chipul acestuia vreo urmă de admirație, cum vedea la Carter. Însă fața acestuia rămase indescifrabilă. Regretând că se așteptase să fie remarcată de el, se întoarse către prietenul ei.

– Sunteți gata? îi întrebă ea.

– Gata, zâmbi Carter.

Ieșiră toți trei și se îndreptară spre mașină. Stacy se așeză în spatele șoferului și așteptă neliniștită până ce Carter i se alătură pe cealaltă parte. Temătoare, se uită în oglinda retrovizoare și întâlni ochii negri, enigmatici, ai lui Cord, care apoi o evitară. Tânărul avocat urcă lângă ea, în timp ce Cord porni motorul și conduse mașina pe poarta fermei. Conversația a

fost sumară cât a durat drumul până la casa Lydiei, Stacy prefăcându-se că admiră peisajul ce se derula prin fața geamurilor.

– Ești foarte tăcută astă seară, comentă Carter, după ce Cord parcă în fața locuinței Lydiei și plecă s-o ia și pe aceasta. S-a întâmplat ceva?

– Nu, sigur că nu, replică Stacy zâmbind. Cum ar fi putut să-i explice că prezența șoferului nu-i dădea pace. Îmi place să privesc ținutul, mai ales când se apropie asfințitul. Totul capătă o culoare liniștitoare.

– Așa-i, fata mea, bombăni Carter în glumă. Lângă ea stă un bărbat care a traversat jumătate de țară ca s-o vadă, iar ea admiră peisajul.

– Oh, Carter, știi cât mă bucur că ești aici, râse Stacy, conștientă de confortul pe care i-l asigura prezența lui.

– Însă mă întreb dacă te bucuri că sunt eu sau că este vorba despre un vechi prieten, zise el privind-o atent, cu o oarecare tristețe în ochi.

Protestul lui Stacy fu întrerupt de apropierea lui Cord însoțit de Lydia, care se agățase de brațul lui. Stacy simți că i se strânge inima, iar ochii îi scăpărară de gelozie.

După ce fură schimbate amabilitățile, Lydia se uită să vadă dacă pe degetul lui Stacy era vreun inel de logodnă, apoi îl privi pe Carter.

– Credeam că vom avea ceva de sărbătorit în seara asta. Sau ai uitat să aduci inelul, ca să faci anunțul în mod oficial?

Carter reuși să facă o glumă neutră care o scăpă pe Stacy, a cărei atenție era captată de privirea intensă a lui Cord în oglin-

da retrovizoare. Simți că roșește sub intensitatea ochilor lui. Nedorind să participe la conversația dintre Lydia și Carter, Stacy își impuse din nou să privească pe geam. Reuși să-și ascundă de Cord gelozia și durerea amară.

Când ajunseră la destinație, cei patru intrară în restaurant, iar șeful de sală îl salută pe Cord, după care conduse grupul la o masă retrasă.

Carter o ajută pe Stacy să se așeze și apropierea lui o mai calmă. Cu o mână fină, ea ridică paharul de șampanie împreună cu ceilalți, când Carter propuse un toast.

– Pentru Texas.

– Și pentru fericita reîntâlnire a celor care au fost despărțiți, adăugă Lydia, privind posesiv profilul lui Cord înainte de a-i privi și pe ceilalți.

Stacy fu ușurată când cina a fost servită și consumată. Părăsind masa, Stacy și Carter merseră, împreună cu celălalt cuplu, la bar. Stacy privea părul negru al lui Cord care mergea înaintea ei. Ca și cum i-ar fi simțit privirea, el se întoarse și se uită misterios în ochii ei speriați.

– Sper să nu fii dezamăgită de formație. Membrii ei sunt, în principal, de origine mexicană, iar ritmul este latino-country, ceva mai diferit decât ritmurile cu care ești obișnuită.

După ce s-au așezat la masă și le-au fost aduse băuturile, Carter o invită pe Stacy la dans. Ea acceptă bucuroasă, fiind fericită că scăpase de prezența celorlalți doi. Cei trei chitariști începură o veche baladă cu ritm lent. Pe măsură ce își potrivea pașii cu Carter, încrederea îi reveni.

– Ce se întâmplă cu tine în seara asta? o întrebă deodată Carter, privind-o intens. Am impresia că te temi sau îmi ascunzi ceva.

Luată prin surprindere de neașteptata lui franchețe, Stacy rată un pas. I se puse un nod în gât și prin minte îi trecură sute de proteste, dar înainte de a rosti vreunul, Carter continuă:

– Nu sunt convins că vreau să-mi răspunzi. Cred că m-ai minți sau mi-ai spune numai o parte a adevărului, zise el pe un ton extrem de serios. Și m-ar durea prea mult indiferent de variantă. Stacy, dacă vei dori să-mi spui vreodată ce s-a întâmplat, voi fi aici, despre orice ar fi vorba.

– Carter, eu... începu Stacy, și lacrimile începură să i se adune în ochi.

– Sst! Hai să nu mai vorbim despre asta. Poate că mai târziu, când vom fi singuri, dar nu acum, îi șopti el în păr, și o strânse mai tare în brațe.

Când ultimele note se sfârșiră, formația începu o nouă melodie, mai veselă, și cei doi rămaseră pe ringul de dans. Afecțiunea lui Carter îi asigura un suport moral și acum putea reveni la masă cu un zâmbet mai sincer pe față.

Către sfârșitul serii, Carter o invită pe Lydia la dans, lăsând-o pe Stacy singură cu Cord.

– Dansează bine împreună, comentă Stacy, încercând să pară nepăsătoare.

– Geloasă? întrebă Cord pe un ton baritonal. Lydia este o femeie foarte frumoasă.

– Nu, sigur că nu, replică Stacy, dar în vocea ei se simțea un ușor tremur.

Era geloasă pe Lydia, dar nu din motivul pe care-l presupunea Cord.

– Dansăm? o întrebă el încet, ridicându-se și mergând în spatele scaunului ei.

Deși n-ar fi vrut, acceptă totuși. O dată ajunși pe ring, Cord o strânse atât de aproape la piept, încât ea fu nevoită să-și pună capul pe umărul lui. Ignorând melodia interpretată de formație, precum și conversația din jur, ignorând totul în afara prezenței lui, Stacy dansă în tăcere, lăsându-se condusă de el.

Când melodia încetă, ca și cum s-ar fi vorbit, Cord propuse imediat să încheie seara. Temându-se să nu-și trădeze emoțiile, ea acceptă.

Drumul spre casă s-a derulat în tăcere. Pentru Stacy a fost o ușurare când mașina s-a oprit în fața casei, iar ea putu, în sfârșit, să se refugieze în intimitatea camerei sale.

*
* *

În seara următoare, după cină, Stacy și Carter plecară să facă o plimbare târzie, călare. Pe drumul de întoarcere, pălăvrăgiseră continuu, veseli după plimbarea în asfințitul soarelui.

– Dacă n-ai nimic împotrivă, merg să dau jos praful de pe mine, spuse Carter când ajunseră în fața ușii de la intrare. Ne întâlnim în jumătate de oră în curtea din spate să bem ceva?

– S-a făcut, zâmbi Stacy și urcă, la rândul ei, în camera sa.

La puțin timp după aceea, îl întâlni pe verandă. Stătea tăcut pe unul din scaune și scărpina absent câinele după ureche, uitându-se departe, pe cerul nopții. Văzându-și stăpâna, Cajun veni vesel în întâmpinarea ei, iar Carter se ridică în picioare. Apoi se așezară amândoi pe o banchetă.

– Ai venit repede, zâmbi Carter și îi întinse un pahar cu băutură.

– E o noapte superbă. Mă întrebam, unde sunt toate stelele?

– Dacă aș fi fost un iubit așa cum se cade, aș fi spus că sunt toate în ochii tăi.

– Oh, Carter! râse Stacy, rezemându-se de perne.

Cu un gest tandru, el îi cuprinse bărbia în palmă și îi studie atent fața.

– Aș vrea să pot spune asta și să știu că e adevărat, zise el, dându-i drumul și ridicându-se brusc.

Îndesându-și mâinile în buzunare, Carter se rezemă de o coloană și privi în zare. Adevărul cuvintelor lui readuse în sufletul ei disperarea cu care se luptase din greu s-o alunge. Într-un târziu, el spuse:

– Ai idee cât m-am gândit și cât am plănuit această seară, de când am venit aici? În vocea lui se simțea o amărăciune pe care Stacy o auzea pentru prima oară. Să fim singuri, fără să ne deranjeze nimeni, continuă el. O ambianță perfectă, cu o noapte întunecoasă care să ne izoleze de restul lumii; doar câteva stele să licărească încurajatoare pe cer, și lângă mine să fie o fată frumoasă, în ochii căreia să se citească anticiparea

cuvintelor pe care urmează să i le spun. Doar că în ochii tăi nu se vede anticiparea, nu-i așa? Pe obrajii lui Stacy începură să curgă lacrimile și își lăsă în jos capul în fața privirii lui acuzatoare. Aveam de gând să procedez ca la carte, în seara asta – să îngenunchez și să spun: „Stacy, te iubesc și vreau să fii soția mea“, zise Carter cu o voce aproape monotonă. Ironic, nu-i așa? Te iubesc, dar vezi tu, sunt un bărbat prea mândru. Nu vreau să am ceva ce nu-mi aparține. Presupun că există bărbați care te-ar fi cerut oricum în căsătorie, asumându-și riscul de a fi refuzați. Dar eu nu te cer, dintr-un alt motiv. Mă tem c-ai putea accepta, și n-aș putea trăi cu gândul că tu ești, de fapt, îndrăgostită de un fermier texan.

Rușinea și umilința făcură umerii lui Stacy să tremure la gândul durerii și amărăciunii pe care le adusese în sufletul lui Carter. Dominându-și sentimentul de neputință, Carter privi silueta care suspina în tăcere și se apropie de ea, mângâind-o ușor pe păr.

– Oh, Stacy, de ce a trebuit să se întâmple așa?

Glasul i se frânse și, ridicând-o de pe banchetă, o strânse cu putere în brațe.

– Carter, am vrut să-ți spun, dar n-am avut curajul. N-am vrut să te rănesc, fiindcă știam cât de dureros poate fi.

– O să fie totul bine, zâmbi el, compătimind-o.

– N-aș fi spus „da“. Nu ți-aș fi făcut așa ceva.

– Nu, n-ai fi făcut-o, știu asta, zise Carter depărtând-o ușor de el și ștergându-i obrajii. În sinea mea am știut că ești plămădită dintr-un material mai tare.

– Mai rămâi până la sfârșitul săptămânii să mă iei acasă? îl întrebă ea.

– Desigur. Nu știi, draga mea, că te poți bizui pe mine oricând ai nevoie? răspunse Carter cu un zâmbet care îi îmblânzi duritatea cuvintelor.

– Nu știu ce m-aș fi făcut dacă n-ai fi venit. N-aș fi avut nici mândria să plec și nici puterea să rămân, i se confesă ea, cuibărindu-se la brațul lui și pornind amândoi să intre în casă.

Oftând trist, Carter făcu un pas înainte să-i deschidă ușa. După ce intră, Stacy îl așteptă s-o ajungă din urmă. Dar el se opri cu un pas în urma ei, atent la ceva din fața ei. Răceala din privirea lui o străpunse și se întoarse să vadă la ce se uita. La câțiva pași de ea stătea Cord, cu o carte într-o mână și cu o țigară în cealaltă. Privirea lui se îngustă când se uită dincolo de Stacy, la Carter. Brusc, Cord se întoarse și se duse la o scrumieră în care își strivi cu năduf țigara.

– Voi, tinerii, nu v-ați întors cam devreme în seara asta? îi tachină el.

– A fost o zi lungă, murmură Stacy, și porni spre scară.

– Toate pregătirile pentru licitația de sâmbătă se încadrează în grafic, da?

– Desigur, dacă vrei, putem revedea și acum toate detaliile... începu Stacy, enervată de umbra de nepăsare care răzbătea din cuvintele lui.

– Nu, nu-i nevoie, o întrerupse Cord, cercetându-i ridurile de pe față. E destul timp și mâine dimineață, zise el scurt și hotărât.

– Noapte bună, domnule Harris, îi ură Carter puțin sarcastic.

– Noapte bună, Cord, adăugă și Stacy.

– Noapte bună, le răspunse acesta, urmărindu-i în timp ce ieșeau din cameră.

Capitolul 12

– Bună! se auzi o voce dinspre deal.

Stacy ridică privirea și-l văzu pe Carter coborând spre ea.

– Bună! răspunse ea zâmbind.

– Ar fi trebuit să știu c-am să te găsesc aici, îi reproșă Carter. Nu știi cât e ceasul? Muncești de la ora opt dimineața…

– Și nu-i decât șapte treizeci, și mai am câteva treburi de rezolvat, replică Stacy, ignorând reproșul care răzbătea din glasul lui. Linda și Diane au hotărât să pună mesele în seara asta, în loc de mâine dimineață. M-am gândit să le dau și eu o mână de ajutor. Ai luat lucrurile de care aveau nevoie Molly și doamna Grayson?

– Le-am și dus deja. M-a dat afară înainte de a apuca să gust din faimosul ei sos pentru grătar, adăugă Carter, strâmbându-se în glumă. Ce mai ai de făcut?

– Nimic, sper, răspunse Stacy, uitându-se în jur. Făcându-le cu mâna celor două femei, care terminaseră de aranjat mesele și acum plecau, se întoarse spre Carter. Mâine e ziua cea mare. Toate greșelile mele vor deveni vizibile.

Luând-o pe după umeri, Carter o întoarse spre casă.

– Ziua s-a sfârșit. Hai să intrăm în casă și să bem ceva rece.

Stacy râse, în ciuda nervozității pe care o resimțea. Avea nevoie de puțină relaxare, mai ales că știa ce-o aștepta a doua zi.

– Regreți că se apropie sfârșitul? o întrebă încet Carter.

– Nu, oftă ea. Am să mă simt mai bine când voi pleca de aici. „Și când voi fi urmărită doar de amintirea lui Cord", își zise ea în gând.

Intrară amândoi în casă și se îndreptară direct spre curtea din spate. Stacy se așeză pe unul din scaune, iar Carter merse să aducă băuturile. Cum stătea ea acolo, privind apusul de soare, ochii îi fură atrași în mod inexplicabil de dealul care se ridica în spatele casei. Auzi telefonul sunând în living și pe Carter răspunzând. Ca hipnotizată, se ridică și porni spre deal și spre cimitirul deocamdată ascuns privirii. Nu-l auzi pe Carter când o strigă, uitându-se lung după ea, cu paharele în mână.

Nu se opri decât când ajunse la gardul negru de fier forjat care împrejmuia cimitirul. Ignorând micile cruci răspândite în jur, se îndreptă direct spre piatra pe care stătea scris „Elena Teresa Harris". Încet, îngenunche în fața mormântului. Atinse cu o mână literele sculptate în piatră. Cum stătea acolo, două

lacrimi i se prelinseră încet pe obraji, dorindu-și să se încarce cu putere de la cei pe care Cord îi iubise. Durerea îi strângea inima și ea se sprijini de piatra tăcută.

Din nou auzi vocea lui Cord, dar de data asta suna atât de real, încât își întoarse capul să-l vadă. Probabil că avea halucinații, pentru că în spatele ei stătea, într-adevăr, Cord, ori poate visa, fiindcă în ochii lui strălucea o lumină ciudată. Și totuși nu visa! Când își dădu seama că se afla cu adevărat lângă ea, sări în picioare și se întoarse spre el.

– Ce faci aici? o întrebă Cord.

În vocea lui se simțise o urmă de blândețe, când văzuse durerea oglindită pe chipul ei și un oarecare sentiment de vinovăție că fusese descoperită acolo.

– Am venit până aici să… Aproape că-i scăpase de pe buze adevărul. Emoționată, își îndreptă privirea spre piatra funerară a Doñei Elena. Mormântul tatălui tău, sfârși ea încet, conștientă de privirea lui care se îngusta. Mi-am amintit de tatăl tău și am crezut că, venind aici, l-aș simți mai aproape.

Luând-o de braț, Cord o scoase din micul cimitir fără nici un alt comentariu. Stânjenită, Stacy îi privi chipul impasibil. Indiferent ce gândea el, nu se putea citi nimic pe fața lui. Cele câteva minute de tăcere deveniră insuportabile pentru ea.

– De unde-ai știut că sunt aici?

– Prietenul tău te-a văzut și mi-a spus, îi răspunse Cord pe un ton în care se strecurase sarcasmul.

– Oh! oftă Stacy ușor.

Când ajunseră la poalele dealului, Cord îi eliberă brațul parcă dezgustat. Cu buzele strânse, Carter îi întinse băutura, examinându-i îngrijorat paloarea chipului.

– Te simți bine? Unde-ai fost? o întrebă el încet.

Stacy reuși să dea din cap afirmativ la prima întrebare, înainte de a fi întreruptă de Cord. Pe un ton batjocoritor, aceasta răspunse în locul ei:

– Folosea mormântul tatălui meu ca înlocuitor pentru mormântul tatălui ei. Carter o privi câteva clipe, înainte de a refuza această explicație. Însă Cord nu terminase. Autocompătimirea este un lux pe care acest ținut nu-l poate permite, nu oamenilor care trăiesc aici, adăugă el, duritatea din ochii lui străpungând inima lui Stacy.

Cord se întoarse și porni spre nord, în direcția grajdurilor, unde se făceau pregătirile pentru grătarul de a doua zi. Stacy și Carter îl urmară la câțiva pași în spate. Nici unul din ei nu vorbi pe drum. Cord părea să ignore faptul că în urma lui veneau cei doi tineri, iar Carter o privi doar o dată pe Stacy.

Toți trei trecură pe lângă șirul lung de mese, mergând spre focul pregătit pentru grătar. Cord își potrivi pașii astfel încât toți trei să ajungă în același timp lângă foc. Acolo fusese săpat un șanț lung și în el se făcuse focul. Pe partea cealaltă cineva mai aruncă un buștean. Stacy îl recunoscu, zâmbind, pe Hank.

Mijindu-și ochii din cauza strălucirii flăcărilor, Stacy studie aranjamentul ingenios. Curiozitatea luă locul tensiunii care o redusese la tăcere până atunci.

– Acelea pe care este carnea sunt paturi vechi?

– Paturi de campanie, zâmbi Cord. Le învelim picioarele în staniol, ca să rețină căldura. Apoi noaptea se face cu schimbul la supravegherea focului și ungerea cărnii cu sos.

– Dumnezeule! exclamă Stacy când văzu cantitatea enormă de carne pusă pe grătar. Nu-i prea multă mâncare?

– Noi, texanii, avem un apetit foarte mare, pufni Hank. Noi nu ne fandosim cu sandvișurile alea mititele, cum fac cei din Est. Dacă ai să stai aici să supraveghezi focul, aș mai avea alte câteva treburi de făcut, sfârși el. Apoi întorcându-se spre Carter, continuă: Poți să vii să-mi dai o mână de ajutor? Nu mai sunt tânăr cum eram odată.

Fără să mai aștepte un răspuns, bătrânul dispăru în întuneric. În sufletul lui Stacy se insinuă teama, când își dădu seama ce urmărea Hank, și anume s-o lase singură cu Cord. Știa că era privită de Carter, care aștepta de la ea un semn din care să reiasă că nu voia să fie lăsată singură. Dar ea nu știa ce să spună. Atunci Carter o luă la fugă, printre copaci, după Hank.

Cord fu cel care rupse, în sfârșit, tăcerea:

– Ei bine, curând vei pleca. Presupun că aștepți cu nerăbdare ziua aceea.

– Nu tocmai, răspunse Stacy încet. Chiar mi-a plăcut aici.

Urmă un nou moment de tăcere, ca și cum Cord ar fi meditat la afirmația ei.

– Îmi imaginez că ești bucuroasă că te întorci acolo unde ți-e locul. Involuntar, Stacy se crispă când îi auzi cuvintele. Cu toate acestea își înăbuși dorința de a-i răspunde, și continuă să privească focul. Ați stabilit, tu și Carter, data nunții? o întrebă Cord, aruncând o creangă în foc.

– Nu încă. Probabil o vom stabili când ne vom întoarce, replică Stacy, fără să lase să i se citească durerea în voce.

Mândria o îndemna să-l lase să creadă că va avea loc o nuntă.

– Îmi trimiți și mie o invitație?

– Sigur, răspunse ea. Tu mă vei invita la a ta?

– La nunta mea? o întrebă Cord privind-o lung.

– Am uitat că n-ar fi trebuit să știu acest lucru, răspunse Stacy. Deși nu înțeleg de ce ai încercat să-mi ascunzi asta. Se deduce clar din vizitele dese ale Lydiei la fermă că-ntre voi doi e ceva mai mult decât o prietenie oarecare.

– Înțeleg, murmură Cord amuzat, privind tot în foc. Presupun că Lydia ți-a spus toate astea.

– Mai mult sau mai puțin, replică ea. „Doar că nu mi-a scris pe tablă“, gândi Stacy. Acum, că ești eliberat de responsabilitarea pe care ai avut-o față de mine, poți să mergi fericit pe drumul tău, iar eu pe-al meu, adăugă ea. Văzând că el o privește surprins, îi explică: Am aflat despre scrisoarea pe care ți-a trimis-o tatăl lui Carter.

– Tatăl lui Carter? De unde știi?

– Ai lăsat scrisoarea într-unul din sertarele biroului. Trebuie să-ți spun că ai mers cam departe, ca să mă supraveghezi permanent. Păcat că nu mi-ai spus de la început despre ea. Am fi putut să ne înțelegem mai bine, dac-aș fi știut.

– Nu m-am gândit. Ai fost foarte încăpățânată. Sper doar să reușească să-ți controleze Carter manifestările de independență, zise Cord ușor amuzat, ceea ce o irită pe Stacy.

– Carter mă înțelege foarte bine, replică ea, ridicându-și sfidător bărbia.

– Oh, sunt sigur că așa e, râse Cord. Păcat că n-are o influență mai mare asupra ta.

– Dac-ar fi avut, n-aș fi venit aici și nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat, zise ea cu o urmă de melancolie în glas.

– Așa-i, nu s-ar fi întâmplat, încuviință și Cord ușor, după care deveni tăcut.

Curând, Carter și Hank se întoarseră cu lemne pentru foc.

– Ești gata să ne întoarcem? o întrebă Carter.

– Bună idee, spuse Cord și, întinzându-i o mână lui Stacy, o ajută să se ridice. Mâine ne așteaptă o zi lungă.

*
* *

Curtea fermei era plină de mașini de toate tipurile. Licitația în sine se terminase cu două ore în urmă, iar exodul de mașini abia începuse.

Stacy se uita la masa lungă care, mai devreme, fusese plină cu diverse feluri de mâncare. Mai rămăsese foarte puțină, iar ea oftă ușurată că apreciase corect cantitatea necesară. Deja grupul ei de femei, nevestele fermierilor, începuseră să curețe mesele de resturi de mâncare.

– Ai terminat pe ziua de azi? o întrebă Molly, umplându-i paharul cu ceai cu gheață.

– Tocmai mi s-a spus că sunt concediată și mi s-a ordonat să iau parte la distracție, râse Stacy.

– Foarte bine. Acum au rămas în majoritate vecini, spuse Mary, luând-o de brat pe Stacy și ducând-o departe de masă. Vei avea ocazia să vezi o petrecere frumoasă, în stil vechi.

– Hei, unde-mi luați gazda? veni o întrebare veselă din spatele lor.

Tresărind nervos, Stacy păli la auzul tonului posesiv. Cu inima bătând nebunește, simți o mână puternică pe umărul ei.

– Cord! exclamă Mary. Era și cazul să te alături și tu musafirilor. Ai stat cu caii ăia toată ziua.

– Văd c-ai reușit s-o smulgi pe Stacy de lângă masă, replică el, zâmbind siluetei de lângă el. Ai făcut o treabă minunată, Stacy. Îmi pare rău că n-am reușit să-ți dau o mână de ajutor, deși văd că n-ai avut nevoie.

– Mulțumesc, se bâlbâi ea, roșind din cauza laudei pe care o primea din partea lui. Însă au fost toți îngăduitori cu mine. Sunt sigură c-am reușit să repar o mulțime de greșeli pe care le-am făcut.

– Ești prea modestă, o corectă Molly. Cu o persoană atât de dulce cum ești tu, e normal ca toți să te iubească și să facă tot ce le stă în putință ca să te ajute.

În ochii lui Stacy se adunară lacrimile când auzi aceste cuvinte. Știind că acestea vor fi ultimele zile pe care și le va mai petrece aici, spuse încet:

– Cu toții m-ați făcut să mă simt acasă și n-am să vă uit niciodată.

Mâna lui Cord se crispă pe umărul ei, durerea acută făcând-o să-și ridice fața spre el. El o privi intens în ochi câteva momente, întrebător și confuz, după care își îndreptă atenția spre cele două femei.

– Petrecerea din această seară este, în același timp, și o petrecere de adio pentru Stacy. Mâine dimineață ne va părăsi, afirmă Cord, serios.

Răsunară o mulțime de proteste și obiecții, care o făcură pe Stacy să regrete ambiguitatea afirmațiilor sale, când spusese că va pleca imediat după petrecere. Dac-ar fi știut ei cât de puțin își dorea ea să plece!

– De ce pleci atât de curând? o întrebă Mary. Credeam că vei mai rămâne încă cel puțin o săptămână.

– Carter trebuie să fie înapoi luni, așa încât am hotărât să plecăm împreună, le explică Stacy. Dacă vom călători împreună, drumul nu va mai părea atât de lung.

– Voi doi plecați singuri? o întrebă Molly, încruntându-se ușor și privindu-l pe Cord.

– Nț, nț, nț, Molly, vezi că-ți dezvălui vârsta, glumi Cord. Nu știi că ai de-a face cu o generație modernă? Codurile noastre morale sunt învechite pentru ei. Acum vă rog să mă scuzați, cred c-ar fi cazul să trec și pe la ceilalți oaspeți.

În ciuda tonului lui nepăsător, Stacy simți amărăciunea din cuvintele pe care le rostise. Stânjenită de implicații, se întoarse spre cele două femei.

– Te-ai hotărât să te măriți cu Carter? o întrebă încet Mary.

– Nu, răspunse Stacy pe negândite.

– Vorbim de lup… murmură Molly, iar Stacy se uită în jur și-l văzu pe Carter care se apropiase. Așadar, mâine ne iei fata, glumi Molly.

– Normal, o vreau numai pentru mine, răspunse Carter, luând-o după umeri. În afară de asta – adăugă el, observând durerea oglindită în ochii lui Stacy – o schimbare de decor ar fi binevenită. Uitându-se în ochii întrebători ai lui Carter, Stacy rată privirea schimbată între mamă și fiică. Dacă n-aveți nimic

împotrivă, aș dori să dansez cu gazda noastră, zâmbi Carter, conducând-o posesiv spre ringul de dans. Când ajunse, o întoarse cu fața spre el. Ce s-a întâmplat acolo? L-am văzut pe Cord plecând înainte să ajung eu. Ce-a spus de te-a făcut să arăți așa? o întrebă el, studiindu-i expresia tulburată.

– N-a zis nimic, murmură Stacy, absentă, zărindu-l pe Cord care-i urmărea din mijlocul mulțimii. Cred că eu sunt cauza, oftă ea, privindu-l pe Carter în ochi. N-aș prea vrea să plec, deși știu că așa trebuie să procedez.

– Stacy, ești măcar sigură că-l iubești? Dacă aș fi sigur că am vreo șansă… Mărită-te cu mine, iubito. Pot să te fac fericită, știi bine.

– Nu, Carter, clătină ea din cap, cu agitație și nerăbdare în glas.

– Este mult mai în vârstă decât tine. De unde știi că nu-l vezi ca pe un înlocuitor al tatălui tău? Dacă nu te-aș fi lăsat să vii aici, până acum am fi fost căsătoriți. Nu înțelegi asta, Stacy? Ai nevoie de o ancoră. Lasă-mă să fiu eu ancora ta. Spune-mi că te mărițI cu mine, Stacy, spune-o acum, înainte de a regreta toată viața ta.

– Nu! aproape că țipă Stacy, încercând să se smulgă din vârtejul emoțiilor provocate de cuvintele lui. Nu, repetă ea mai încet.

– Gândește-te bine, Stacy. Cum poți fi sigură? continuă el.

– Aici erai, Stacy? răsună o voce masculină. Nu știi că nu-i frumos să dispară gazda în toiul petrecerii?

Cu privirea încețoșată, Stacy recunoscu silueta lui Bill Buchanan.

– Doctore! rosti ea, încântată să-l vadă.

– Te superi dacă ți-o fur pentru un dans, Carter? îl întrebă Bill, cu un licăr vesel în priviri. Sunt prea bătrân ca să stau la rând, și asta e singura cale de a putea dansa și eu cu ea.

Doctorul o conduse într-o zonă mai liberă și începură să danseze. Ea privi înapoi, unde rămăsese Carter. Atenția îi fu atrasă de silueta înaltă care se afla la câțiva pași în spatele lui. Uitând complet de partenerul său de dans, Stacy împietri când își dădu seama că furia uluitoare din ochii lui Cord ar fi putut fi provocată doar de faptul că auzise conversația pe care o avusese ea cu Carter. Deodată Cord porni spre ea, printre cei care se aflau pe ringul de dans. Grăbită, Stacy se întoarse spre partenerul ei, ignorând privirea nedumerită a acestuia, încercând disperată să scape de Cord în mijlocul mulțimii.

Dar era prea târziu. O mână o prinse cu fermitate de umăr, iar Cord rosti o scuză scurtă față de doctorul Buchanan și, fără a-i da lui Stacy vreo șansă să protesteze, o scoase cu forța de pe ring. Departe de lumea veselă, ea încercă inutil să se elibereze din strânsoarea lui.

– Dă-mi drumul! țipă ea disperată.

– Taci din gură! se răsti Cord la ea. Ai vorbit deja prea mult!

– Nu-i treaba ta ce se petrece între mine și Carter, spuse Stacy, enervată.

– Eu hotărăsc ce e și ce nu e treaba mea, zise Cord, mușchii de pe față zvâcnindu-i în vreme ce o trăgea spre casă.

– Ce vrei de la mine? îl întrebă Stacy cu voce tremurată.

– Niște răspunsuri sincere, pentru început, răspunse Cord cu fermitate, tonul coborându-i amenințător când trecu un cuplu pe lângă ei.

Îndreptându-se spre verandă, Cord murmură o înjurătură văzând mai multe persoane adunate în jurul piscinei. Fără să ezite, o întoarse spre dealul din spatele casei. Când își dădu seama că se îndreptau spre cimitir, Stacy îl privi suspicioasă.

– De ce urcăm dealul? îl întrebă ea, gâfâind ușor din cauza pasului alert în care o purta el.

– S-ar putea să fie singurul loc din ferma asta unde să nu fie nimeni, veni răspunsul lui scurt.

Când ajunseră în vârful dealului, el merse mai departe, până unde cei din vale nu-i puteau vedea. Se opriră la câțiva pași de gardul cimitirului. Dându-i drumul la mână, o prinse de umeri.

– De ce m-ai mințit și m-ai lăsat să cred c-ai să te măriți cu Carter? o întrebă el.

– Ce mai contează? murmură Stacy, încercând să se elibereze.

– Vrei să te duci înapoi? Vrei să pleci de aici? Când ea nu-i răspunse, el o scutură. Răspunde-mi!

– Nu! suspină ea. Te rog, Cord, nu îngreuna situația!

– De ce nu vrei să pleci?

– Pen… Pentru că, se bâlbâi ea. Oh, Cord, te rog lasă-mă, dă-mi drumul.

– Stacy, nu pot, nu acum. Vocea îi deveni deodată tandră. Nu până când nu-mi spui adevărul. De data asta, trebuie să-mi spui adevărul.

Lacrimile începură să-i inunde obrajii când se uită în ochii lui, nevenindu-i să creadă ce vedea în ei. Disperată, încercă să se asigure că tonul lui iubitor nu era numai o glumă. El o trase mai aproape, zâmbindu-i încurajator. Îi șopti:

– Nu te uita așa la mine până nu-mi răspunzi. De ce nu vrei să mă părăsești?

– Pentru că… începu ea, roșind. Pentru că te iubesc, Cord. Eu…

Dar buzele lui o amuțiră. Toată rezistența ei dispăru, iar pasiunea, care până atunci fusese ținută sub control, erupse și sărutul deveni senzual.

– Oh, Cord, nu-mi vine să cred, șopti Stacy, încântată de atingerea lui. Chiar mă iubești și tu?

– Te iubesc dintotdeauna, zise el cu glas profund și cu vocea întrerupându-i-se de emoție.

– Te purtai cu mine de parcă m-ai fi urât, îl acuză ea, amuțită de o nouă serie de sărutări

– M-am îndrăgostit de tine din ziua în care te-am găsit zăcând inconștientă în pădure. Atunci am știut că, dacă ți s-ar întâmpla ceva, viața mea n-ar mai merita să fie trăită, îi spuse el răgușit. Când te-ai făcut bine și mi-ai spus că intenționezi să pleci peste câteva săptămâni, am știut că trebuie să găsesc o cale să rămâi aici, să te determin să iubești acest ținut la fel de mult ca și mine.

– Oh, dar îl iubesc, Cord, îl iubesc cu adevărat, murmură Stacy.

– Știu. Nici nu ți-am spus cât de mândru am fost de tine când am văzut cum ai muncit alături de ceilalți bărbați, cu mici excepții, bineînțeles, zâmbi el.

– Ai fost gelos pe Jim? îl tachină Stacy.

– Am fost gelos pe toți cei care te atingeau. Chiar și scrisorile pe care le primeai de la Carter mă iritau, îi mărturisi el.

– Gândește-te mai întâi la parada pe care o făceai cu Lydia. Ea mi-a spus că urmează să vă căsătoriți. În noaptea aceea, pe verandă, am crezut că ți-ai închipuit c-aș fi Lydia.

– Cât de mult te-am dorit atunci, în noaptea aceea, draga mea!

– Dacă n-ai fi auzit discuția pe care am avut-o cu Carter și nu m-ai fi forțat să recunosc că te iubesc, m-ai fi lăsat să plec, mâine?

– Nu ți-aș fi arătat nici un fel de îndurare, domnișoară Adams, glumi Cord, râzând. Și acum, că ești în sfârșit a mea, nu-ți voi mai da drumul niciodată să pleci. Și nu va fi nici un fel de nuntă simandicoasă. Ne vom căsători cât mai curând posibil. Înțelegi, da?

– Înțeleg, Cord, și da, sunt de acord, răspunse Stacy entuziasmată, tânjind după încă un sărut.

Sfârșit

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“
se pot adresa
„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1
tel. 01-223.63.07. sau C.P.-41-129.
Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:
str. Panait Istrati 62, sector 1
tel/fax 01-224.16.98.